جنګلاوه

محمدآصف عمر

«نېکمرغۍ ته تررسېدو د هغې ساتل ګران دي. ځکه خو دوام نه کوي» په شاته سيټ کې د چادرۍ کړې ښځې د خبرو همدا معنا وه. د سپينو جامو او تور واسکټ سړي کټ کټ وخندل. ځو ميا شتې مخکې به يې په تروه لهجه ځواب ورکړی وای. مګر اوس حالات بدل وو. په روانه اونۍ کې خو کنځا هم ورباندې بده نه لګېدله. غتو تنه يې په چوکۍ سمه ولګوله. موټر يې ګېرته واچاوه. غټ مخ يې آينې ته جګ کړ. ننوتې خوله يې وخوځېدله. ويې ويل:

– ياني د ښکلې جوړولو نه يې ساتل سخت دي؟ بل چېرته ونه وايې کنه نو!

شاته دوه همزولې نجونې موسکۍ شوې. له څنګه يې د ښځې غږ ووت:

– هه! تا خو جنګ ته پرېده.

سړي په زوره زوره وخندل. ښځې مخ بلې خواته واړاوه. وبنګېدله:

– وی الا! مست دی مست.

په سړي د هغې غږ او حرکات هماغسې خواږه لګېدل لکه ۲۵ کاله مخکې چې يې نوی واده کړی و. ويې ويل:

– ايله مې بخت بيداره شوی. د ټول ژوند ارمان مې پوره کېږي کنه نو، ظالمې.

ښځې چادري په سر سمه کړه. جدي غږ يې جګ شو:

– اله سړيه خير دې وي خير! صبر وکه! پوره خو شي کنه. بيا وارېږه!

– پوره نو څنګه وي؟ اينشالا امدا هفته ده. د طانه بازو او کتره بازو مخونه تور تور تور! ههههه.

سړي په منګوله لنډ شناوي وېښتان شاته ټېلوهل. ښځې وويل:

– امــ، د ټېلو خړوسکه بوی دی.

وړو نجونو هم پزې ونيولې. سړي غټې ګردې سږمې کشې کړې. بوی يې ونه موند. ويې نه ښودله. د حيثيت خبره وه. د ښيښې تنۍ يې کېکاږله. د سهار تازه هوا ولګېدله. په آينې پسې ځوړند تعويذ ته يې ګوتې ور وړې. په نرېو شونډو او غټ تندي يې ولګولې. ماشي سراچه د چاودېدلو دېوالونو په کنډ او کپره کوڅه کې نرمه بهېدله. بې پرتوګه ماشوم د خاورو د توږ جوړول پرېښودل. له دېوال سره جو[illegible] لښتکې يې [illegible] کړې [illegible] ښځې غږ [illegible]:

Ketabton.com

– وی خدايه! تانه جارشمه! مانه خانمجانه خيرنه ام بنه ده.

چېرته لېرې آسمان وغورېد. سړي شترنګ وڅرخاوه چې ماشوم ونه وهي. په خندا يې وويل:

– وه لېونۍ! اوس خو خدای تاته ام اولاد درکړی کنه نو.

– وی صبر وکه! تر اوسه لا چېرته دی.

دوئ په بله کوڅه وګرځېدل. يو نيم پوخ او د روښانه رنګونو کورپکې د ژوند تفاوت ښود. په تندي به يې ماشاالله ليکل شوي وو. وړو هلکانو د لرګيو په تختو کرکټ کاوه. ځښور ځوان يې سيل ته ولاړ و. په موټر کې سړي سر ته ټکان ورکړ:

– تو نالت! اول غټ برېتونه بد ماشي وه، اوس د شيشکو څښې دي.

د ماشي سراچې په رسېدو هلکانو لوبه ودروله. ځښور ځوان ناري کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– کریم اوستاذه ستړی مشې!

کریم ورته په موسکا له ښیښې منګوله وښودله. لنډه شناوې ړیره یې ورپېډله:

– ستړی مشې، ستړی مشې! خدای به دې زر ورک کي ښه! هههه

ځوان وانه ورېدل. د ښځې دا کارونه نه خوښېدل. وبنګېدله (وی الا توبه!) کریم جدي شو:

– څه شی توبه؟ خبره یې؟ چرس وهي، پوډر وهي، قمار، غلا، زنا، بچه بازي، وایمه هر بد کوي. او ورځ په ورځ ډېرېږي نالتیان.

څه ما ام ورته د تبایی تخم کرلی دی. هههه.

ښځې غبرجګ کړ:

– وی الا سرېه! ایله خدای خوشالي راکوي. په غم یې مه اړوه!

– نه کنه نو! هر کله بدي په نېکي زورورېږي. دا ځل به سرچپه وي. ما نېکي ته دارې پیدا کړي دارې.

هغې مخ واړاوه. خړ سپي په چاودېدلي دېوال باندې توري پیشو پسې غپل. ښځې وویل:

– وی چې دارې لرې نېکي نشوه نو.

– داده اوښیاره. نو بدي به څنګه د منځه ورو؟

ښځې لنډ ځواب ورکړ:

– په نېکي.

له کټ کټ خندا سره د کریم سوروري اوږې ولړزېدلې. ویې ویل:

– یاني چې ظالم دې ډبوي ته قوربان قوربان وایه! چې ستړی کېده یخې اوبه ام ورکوه! بیا نو اغه خپله مري. هههه.

ښځې له اسویلي سره مخ واړاوه. په خړ څادر کې تاو سپینږیری پیتاوي ته ناست و. کریم غږ کړ:

– بوډا څنګه یې بوډا؟

سپینږیري ځمکې ته لاس کړ. لکه تیږه چې لټوي. په موټر پسې یې نارې کړې:

– بوډا دې پلار دی. کوپ خولیه! غېږه را سره نیسې؟ ستا دددد...

کریم له خندا شین واوښت. یوه اونۍ کېدله چې ننوتې خوله یې له خوشحالۍ څخه نه راټولېدله. آن له هاغو سره یې ټوکې کولې چې مخکې نه غږېده. خبره داوه چې هغه ورځ یې ښځه دایې ته تللې وه. هغې ورته په دوو اونیو کې د ماشوم د پیدا کېدو وویل. ده کری ورځ د خوښۍ اوښکې تویولې. اوس د کره نېټې د معلومولو لپاره ډاکټرې ته روان و. د غرونو د پاسه په تورو وریځو کې د تالندې کړې وړې کرښې وځغلېدلې. خو دلته آسمان برګ و. موټر د کلي یوبرابر سرک ته ووت. تر ټایرونو لاندې یې کرېږ وغرچېد. کریم په اکسلرېټر پښه کېکاږله. په سرک را چنګو ونو شین تونل جوړ کړی و. تر هغو لاندې تګ خاص خوند ورکاوه. له کانتینري بازارګي تېر شو. پټیو ته ووت. نري شمال د غنمو بوټي نڅول. د شنو پټیو بوی خوړ لګېده. یوه مرغۍ د غنمو له منځه نېغه هوا ته جګه شوه. بېرته لکه مرمۍ ننوتله. وروو نجونو سپین پتنګان شمېرل. چې په جنګ به شول له دوئ څخه به حساب ګډوډ شو. موټر په نمجن سرک تېز روان و. نابېره یې په خښنو تیږو ټوپونه ووهل. ښځې چیغه کړه:

– وی الا وی! ودروه! وایمه ودروه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم بریک ته پښه واچوله. ښځه کېوتله. خېټه یې نیولې وه. د ویالې په غاړه تر اینځر لاندې کړه کېناستله. هاخوا په جبه زارې ځمکې کې هلکانو وریان پیول. کریم ګوډ ګوډ مېرمنې ته ورغی. په زړه کې ترې ګیله من و، چې مشکل په سمه نه، په قهر حلوي.

خو راروانه خوشحالي یې نه خرابوله. د هغې د خندولو هڅه یې وکړه:

– وایمه منمه دې، منمه دې. توره دې کړې کنه نو. پښې دې مچې کمه؟ ههههه.

نجونو د موټر په کړکۍ کې پخوهل. ښځې مخ اړولی و. د چادرې له جګېدو او ټیټېدو څخه معلومېدله چې په غصه ده. یو دم راوګرځېدله. غږ یې کړ:

– مانه ویلې، آ؟ بخت لرې. ساتلی یې نشې. خدای که دې ارمان پوره که!

د کریم په مغزو کې کړنګ شو. موسکا یې له شېرې والوتله. یو قدم شاته لاړ. د زړه په مستانه باغ کې یې د خوښۍ شور د غم په انګازو بدل شو. د غرونو دپاسه برېښنا له پل او پول سره د آسمان ټټر وڅیره. د کریم نرۍ شونډې ورېږدېدلې. ویې ویل:

– کنځا وکه کنځا! خو دا مه وایه!

ښځه غلې شوه. چوپتیا وغځېدله. آن د مرغیو یکړه اوازونه او د وریانو نازکې رمباړې هم نه راتللې. کریم سر جګ کړ. د ښځې سترګې په ده کې وې. اوښکې یې ځلېدلې. دی د زړه په زور موسکی شو. لاس یې وغځاوه:

– راځه تېز نه ځمه. خو ډاکټره نهو پورې وي. چې ورسېږو کنه نو.

ښځه له ځایه ونه خوځېدله. سوړ اسویلی یې وکړ. غریو نیولی غږ یې ووت:

– ما اسې خبره وکړه. په قاره ومه.

د کریم زړه لاډک شو. د نمجنو سترګو د پټولو لپاره یې سر ښکته واچاوه. په غټه ګرده پزه کې وبنګېد:

– پروا نکوي.

ښځې یې اوږد لاس ونیو. بل لاس یې په ځمکه ولګاوه. جګه شوه. خو سترګې یې له مېړه څخه نه اړولې. ویې ویل:

– چې ښځه ګرانه وي سړی یې هره ګونا ښښي. زه ګرانه نه یمه.

کریم کټ کټ وخندل. موټر ته ننوت. شېبه پس په پاخه سرک نرم وځرخېد. لمر د وربځو د ټاپو تر شا پټ شو. شمال یخ لګېد. موټر تر غونډۍ تاو شو. د ښته او کرونډې یې شاته پرېښودلې. له رنګارنګه پخو کورونو، سرایونو، دکانونو او چوکونو تېر شو.

هرڅومره چې د ښار منځ ته ننوته ګڼه ګوڼه زیاتېدله او د شمال یخني کمېدله. د دنګو مارکېټونو په منځ کې روان و. اته منزله ودانۍ ته ورسېد. کریم د دویم منزل لوحې ته وکتل «دوکتور جمیله نسایي او ولادي متخصصه» د سرک دواړو خواوو ته یې نظر واچاوه. د ګوړې، تازه میوو، ترکاریو، کباړي بوټونو او د نقلي ګاڼو کراچۍ اوږه په اوږه ولاړې وې. د موټرسایکل ترڅنګ یې تش ځای وموند. شترپنګ یې وځرخاوه. کیلي یې جېب ته کړه، ووت. له پوخ لښتي واوښت. خوسا بوی جګ شو. پزه یې مونجه کړه. په نژدې کراچۍ کې د شورنخودو له دېګ څخه تاوده تېونه ختل. ګوډ ګوډ ورغی. په زړه کې یې وویل «چې راووتلمه یو قاب خو وهمه کنه نو» د ځوړندې شونډې ځوان د مشترې راتګ ته تازه شو. ده په موټر د پام کولو وویل. هغه شونډه ورپوله:

– دېش روپۍ کېږي ماما. سرای کې په سات پنځوس اخلي.

– ههههه، زه تش پورته کېږم بېرته وځمه. خیر دی. شل دې شوې کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې د کریم خندانه او ځواکمنه څېره یې خوښه شوه. په موسکا یې سر وخوځاوه. ده د لاس ساعت ته وکتل. پاو باندې اته وې. له موټره راوتې مېرمن یې له لاسه ونیوله. نجونې هم ورپسې شوې. د زینې سر ته ورسېد. د ښځو شور یې غوږ ته راغی. سر یې دهلېز ته ننوېست. ژر شاته شو. وپسېد:

– سم غوبل دی. ولاکه نوبت راشي. څه وکو کنه نو؟

ښځې اوړې واچولې. ده نابېره هغه په لاسو کې لکه ماشوم جګه کړه. ښځې وویل:

– وی، دا څه کوې؟ شرم دی. خوشې!

کریم دهلېز ته ننوت. نارې یې کړې:

– الله لاره وکئ لاره! ډېره پاذابه ده کنه نو. لرې شه خورې! ړنده یې؟

مېرمنو ځانونه راټول کړل. کریم یې په منځ کې ګوډ ګوډ تېرېده. ښځه درنده وه. چپې معیوبې پښې یې برېښ کاوه. د معاینه خانې مخې ته موظف چاغکې هلک په شک کتل. کریم دروازه په اوږه ټېلو هله. د ننه یې ښځه نرمه خوشې کړه. سا یې سوزېدله. په اوږدې چوکۍ کېناست. زنګون یې کېکاږه. د سترګو له کونجه یې ښځه لیدله چې یو قرار ګوري. وپسېد:

– د غسې غورې دي کنه نو.

هغې له نجونو سره پخوهل. د دوا بوی و. کریم پرده خلاصه کړه. معاینه خانه لکه ورغوی پاکه وه. د وه الماری، غټ مېز او څلور چوکۍ له آسماني تختو جوړې وې. لکه ښیښه ځلېدلې. د مېز په سر یې قلم او کاغذ ولید. خو ډاکټره نه وه. نظر یې چپ لاس ته د سپینو تختو دېوال ته لاړ. د دروازې په ځای کې سپینه پرده خوځېدله. د ښځو بنګ بنګ و. سر یې مېرمنې ته تاو کړ. وپسېد:

– مریضه ورسره ده.

سترګې یې ددې کوټې دېوالونو ته جګې کړې. غټو غټو رسمونو د مور په نس کې د ماشوم حالتونه ښودل «سر ښکته پښې پورته، سر پورته پښې ښکته، په لنډو او مایل» کریم نه پوهېده چې کوم حالت سم دی. د ننه پرده کشه شوه. ډاکټره د مېز څنګ ته ودرېدله. تک تور پیکي یې په تک سپین مخ څېره وهلې وه. سپینې نرۍ دستکشې یې د خزلو ټیم کې وغورځولې. مریضې ته یې نسخه ورکړه. هغه تېزه ووتله. کریم ښځه له مټې ونیوله. د ډاکټرې څنګ ته یې په چوکۍ کېنوله. د عطرو بوی یې په دماغو خوږ ولګېد. بېرته خپل ځای ته لاړ. ډاکټرې ورپسې په قهر کتل. سر یې ولړزاوه. ویې پوښتل:

– ته چا د ننه پرېښودلې؟

کریم مخ وګرځاوه. تر نریو برېتونو لاندې یې په نریو شونډو نرمه موسکا خوره وه. ویې ویل:

– ښځه مې نشوه راتللی کنه نو. زموږ کار جوړ دی. یوازې د زېږېدو ورځ مالوموو، وځو.

پرده یې خلاصه ونیوله. په اوږدې چوکۍ کېناست. ډاکټرې په سوړ اسویلي ښځې ته کړ:

– دلته خو چادرې جګه که!

هغې ګرد مخ لخ کړ. وړې سترګې یې وسولولې. وړه پزه یې په ګوتو کشه کړه. ډاکټره یې د اننګو تورو چاپونو ته ځیر شوه. د هغې په پړسېدلې خېټه یې لاس وواهه. تکې سرې شونډې یې وخوځېدلې:

– کور کې ګرځې که نه؟

کریم له لېرې غږ کړ:

– نه ډاکټر صیب. پیاله څه ده پیاله؟ اغه نه وینځي. پینځه خورزې لرمه. یوه افته یوه وي، یوه افته بله.

ډاکټرې جدي وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– پرېږده خپله کار وکي! ډېره ناسته ورته ښه نده. یوازې درونډ شی دې نه پورته کوي، خلاص.
ښځې سر وخنډه. ډېلې شونډې یې ورپولې:
– وی، نه نه. پینځه ویشت کاله پس مې خدای اولاد پاتې کړی. شوکر!
ډاکټرې یې د خېټې ځینې ځایونه کېکاږل. سر یې ولړزاوه. ویې پوښتل:
– ښه دا اولباري دی؟
ښځې ورې سترګې ښکته واچولې. ګرد مخ یې وخوځاوه. ډاکټرې سر وړاندې کړ. وپسېدله:
– مخکې دې حمل نه اخېسته څنګه؟
– وی، ولې نه. نه ټینګېده. زیارتونه، پنډ پنډ دوا. په تیېره یې اړوه نو. دا وار غیبي خدای مهربانه شو. شوکر!
ډاکټرې نجونو ته وکتل. کریم له هماغه ځایه غږ کړ:
– دا مې ورېرې دي. وسیمه او هاجره. موږ ته بختورې شوې دي کنه نو. میرحمزه خدای راکه. ههههه.
ډاکټره بیا پوه نه شوه. سر یې له ولاړ پیکي سره ولړزاوه. ویې پوښتل:
– میرحمزه څوک دی؟
ښځې خپلې پړسېدلې خېټې ته اشاره وکړه. ډاکټرې پخوهل. ویې ویل:
– تاسې پې وختي نوم ایښی. جالبه ده. ډېره جالبه ده. څه پوه شوئ چې الک دی؟
– وی، زموږ چې الک وي کانګې کوو، تروه ډېر خورو، د غوښې بوی بدلګېږي.
ډاکټرې نرۍ منظمې وروځې بره کش کړې. د مېز له جعبې یې نوې دستکشې واخېستلې. ویې پوښتل:
– نوم دې څه دی؟
– بي بي نازیه.
– څو کلنه یې؟
هغه غلې شوه. ډاکټرې یې تار تار سپینو وېښتانو ته وکتل. کریم غږ کړ:
– د پینځه څلوېښتو او پنځوسو منځ کې ده.
نازیې سر وړاندې کړ. ویې ویل:
– ای ډاکټر صیب! میرحمزه پخوا غوندې نه خوځېږي. چې دا ولې؟
– پروا نه کوي! اخېره مرحله کې امداسې وي.
ډاکټرې دستکشې په لاس کړې. نازیه یې دننه وبلله. کریم پښې په ځمکه وټپولې. صبر یې نه کېده. کوز او بر وګرځېد. شېبه پس پرده خلاصه شوه. ډاکټره راووتله. کریم ګوډ ګوډ ورغی. په موسکا یې وپوښتل:
– ډاکټر صیب! میرحمزه مې د خیره کله پیدا کېږي کنه نو؟
– ستاسې خو کار جوړ دی. ولې وارخطا یې؟
کریم له شرمه سور واوښت. نرۍ شونډې یې ورپېدلې:
– موږ خو نادیده یو کنه نو. په دې زړښت کې خدای اول بچي راکړی. کور ورته جوړومه. خلاص کړی مې دی. یوازې درې ورځې کار پکې شته. ما ویلې چې بچی مې په نوي کور کې پیدا شي د خیره.
هغه د فیس لپاره د تور واسکټ جېبونه لټول. د ډاکټرې جګ غږ ودراوه:
– پام پام پام! په کور کې نه، زېږنتون کې به ولادت کوي.
د کریم له څېرې موسکا وتښتېدله. ویې پوښتل:
– ولې؟ څه خبره ده؟ الته دا یې شته کنه نو.
ډاکټرې سر ولړزاوه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دایه مایه پرېږده! دا ماشوم سم کار غواړي. ام ډېر غټ دی ام سرچپه. سر پورته پښې کته.

د کریم سا اخېستل تېز شول. نازیه چابکه را ووتله. وړې سترګې یې وازې نیولې وې. غږ یې کړ:

– وی، الا خیر کې! ما خو ویلې چې مه واربږه سرېیه! ته خو...

ډاکټرې مخ هغې ته کړ:

– او ته تروري! چې دا په لمنې دې اوبه را غلې ځان زېږنتون ته رسوه!

بېرته راتاوه شوه. کاغذ یې هک پک ولاړ کریم ته ونیو. تکې سرې شونډې یې ورپېدلې:

– دا التهورکه! دستي یې املیاتخانې ته ننباسي.

نازیې په دواړو ورغوو غومبرو ته شرک ورکړ. غږ یې کړ:

– وی‌ی! املیات؟ اوس؟

ډاکټرې سر وخوځاوه. ویې ویل:

– سبا غرمې پورې وخت شته. خو چې زر وشي ښه دی. ماشوم ضایع کېږي.

په کریم سر وګرځېد. رنګ یې تک سپین اوښتی و. په سینه کې یې فشار احساس کړ. ککره یې وځړېده. نازیې د نهیلۍ زګېروي کول. کریم سرې سترګې جګې کړې. په رېږدېدونکو شونډو یې وویل:

– بې غمه اوسه! زه به نه یمه، میرحمزه به وي. پویه شوې؟ راځه چې ځو!

oooooooooo

په سرک ګڼه ګوڼه وه. نازیې په شاته سیټ کې سر ځوړند نیولی و. نجونې هم غونجې ناستې وې. د کریم سا تنګه کېدله. ښیښه یې ښکته کړه چې په اسانۍ نفس واخلي. د بازار شور و. تعویذ ته یې وکتل. ورڅخه ګیله من و. خو بیا یې هم ګوتې ور وړې. په شونډو او تندي یې ولګولې. د شورنخودو بوی یې په پزه ولګېد. له دېګ څخه هما غسې تپونه ختل. ده ترې مخ وګرځاوه. موټر یې چالان کړ. ځوان لاس وغځاوه. په موسکا یې ځوړنده شونډه وخوځوله:

– ای ماما! پوره ورځ دې تېره کړه. دېش روپۍ راکه نو!

کریم تېلو اهه:

– لرې که مرادار لاس دې! دباندې یې ونیسه!

ځوان حیران شو. کریم شلګون په ورغوي ورکېکاږه. مخ یې وګرځاوه. ځوان جدي وویل:

– دا کمې دي دا.

کریم برک وهل:

– ځه ورک شه! موټر خو ستا په اوږه ولاړ نه و. د دولت سرک دی.

د خلکو سترګې ور واوښتلې. ځوان په غصه شا واړوله. کریم وبنګېد:

– د مخې غله دي. نشته کنه نو، داسې پاچا نشته چې د ټولو سرونه پرې کي.

نازیې په اندېښنه وکتل. کریم بېرته پخواني حالت ته په اوښتو و. هاغه وخت چې د اولاد طمع یې نه وه. ژوند ورته بې معنا ښکارېده. ټوکې ټکالې او مجلسونه ورباندې بد لګېدل. سیخ به خپل کار ته روان و. په مسجد کې به یې څادر په سر کش کړ. غلی به ناست و. یوه ورځ یو سپینږیري د پوډري زوی له لاسه سر ټکاوه. ویل یې پیسې را څخه په زوره اخلي. د کور سامان خرڅوي. خلکو ملامت کړ چې یو زوی لارې ته نه شي راوستلی. ده د مخالفت د عادت له مخې د سړي ننګه وکړه. دا ځل نیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسجد ورسره ودرېد. د غرور احساس ورغی. وروسته یې د همدې خبرې لمن ونیوله. مجلسونو ته زړور ته. تل به یې موضوع له کلې څخه د نااهله ځوانانو ورک کول وو. ددغه کار لپاره د ځوانانو د ډلې په جوړولو لګیا شو. ژوند یې بېرته معنا پیدا کړه. خو دا معنا له کرکې زېږېدلې وه. اوس یې بیا خندا په غصه بدله شوې وه. نجونې له ډاره د نازیې په تخرګ ننوتې وې. کریم شترنګ تاو کړ. پرله پسې یې هارنونه کول. خو خلک لکه کاڼه چې وي. دی له قهره وپشېد. نېکټايي والا ته یې له بنيبنې څخه غږ کړ:

– ای ای غړوندي والا! سړی یې که غویې؟ لاره پرېږده!

سړي د سر په زنګولو افسوس څرګند کړ. ځنګ ته شو. د اردو صاحب منصب د موټر مخې ته راغی. لاسونه یې خوځول. کریم په جنګ وروو‌ت:

– ای ای! څه خبره ده کنه نو؟ اخوا ورک شه!

صاحب منصب د احتیاج له موسکا سره نژدې راغی. په ټیټ غږ یې وویل:

– وبښه وروره! یو کومک وکه!

کریم په زړه کې وویل «سوالګر دی خدای وهلی. د زړه سوي دپاره یې دا دریشي اغوستې ده» غوښتل یې په دا مخ یې ووهي. مګر له بښېرو یې وېږېده. سړي له مټې ونیو، چې له موټره یې لېرې بوځي. کریم لاس کش کړ. سړي ورمېږ کوږ ونیو. ویې ویل:

– ته خو ګورې چې صیب منصب یمه. په میاشت کې یو وار کورته راځمه. ښځه مې د مکتب ماوېنه ده. ټوله ورځ التــه وي. درې کلنه لور لرو. د اغې ساتلو ته نشو رسېدلی. غټان خو پرېږده!

د کریم بېره وه. تاو شو چې موټر کې کېني. سړي بیا له مټې ونیو. ویې ویل:

– ای د قسم حق نلرې، دغې ورې سره مو غوښې تویې کړې غوښې. هره ورځ خو یې مکتب ته نشي وړلی. او کور کې یې یوازې څنګه پرېږدې؟ ښځه مې ونیوله چې ویې ساتي. د سې مریضه شوه چې نزدې مړه وه.

د ترکارۍ والا غږ کړ:

– ای ماما! موټر لرې که! مخه دې نیولې.

د صاحب منصب پاک خریلی مخ تک سور واوښت. غاښونه یې وچیچل:

– خوله بنده که احمقه! یوه دیقه صبر نه کېږي! ټکه راپرېوتله.

کریم پوه شو چې صاحب منصب خو دی، خو زارۍ یې عجیبې وې. ورو ورو ورسره روان شو. سړي خبرې بیا وغځولې:

– دا ټول یوې خواته که! ښځه مې مریضه ده. دوا خوري. دا خو د نس ماشوم ته تاوان لري. ښه که ما یو به راشي؟

کریم چورت واهه «ښځه ښځه ډېره یادوي. شرمېږي ام نه. چې بدا خلاقه نه وي» د صاحب منصب سرې شونډې ورپېږدې:

– بیا به ټول عمر ماشوم ام ځورېږي مونږ ام. تاته خو مالومه ده چې اولاد څونه خوږ وي.

د کریم په تندي کې خط پیدا شو «دا ماته زور ښیي چې بې اولاده یمه که څنګه؟» سړي خبرې وغځولې:

– څوک مې مو شکل نه ویني. لګیا دي، ګونا لري او ګونا لري. دین خو نه وایي چې کړاو ثواب دی، آرامي ګونا. خدای پاک خپله وایي ما مسلمان ته ام دا دونیا ورکړې ام اغه. دا څه مانا؟ ای! غټ ام ندی. نوی یې حمل اخیستی. قسم خورمه!

د کریم زړه تنګ شو. د سرک په منځ کې ودرېد. ویې ویل:

– نو دا ماته ولې وایې کنه نو؟ زما خپله مریض پاذاب دی. زیږنتون ته یې باید ورسومه.

– ای خیر دی. ډاکترې ته دونه ووایه چې ښځه مې د نس ماشوم نه خلاصه کي! بیا ځه! څونه پیسې چې راځي تیار یمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کریم ماغزه ورته وخوټېدل:
– زه ډاکټرې ته ووایمه؟ زه ستا نوکریمه؟
– نه، خدای دې نکي! ډاکټره ستا خبره مني کنه. خپلوانه دې نده څه؟
د کریم سترګې له حیرانتیا راووتلې. غږ یې جګ کړ:
– چا درته ویلي؟
– هه، زه سترګې نه لرمه؟ اغه یوازې خپلوان سړي د ننه پرېږدي.
کریم کږې کږې ور وکتلې. یودم یې شا واړوله، لاړ. د صاحب منصب لاسونه وځړېدل. مړاوی ترلښتي واوښت. د دېوال بېخ ته په دوو پښو کېناست. مخ یې په لاسونو پټ کړ. کریم شترینګ وڅرخاوه. سترګې یې د روانو خلکو له منځه په هغه ولګېدلې. خپله بې وسي یې مخ ته ودرېدله. موټر یې څنډې ته کړ. ورروان شو. دواړه په زینه تېز وختل. کریم هاغه کاغذ چې ډاکټرې د زېږنتون لپاره ورکړی و، لکه بېرغ خوځاوه. ناري یې وهلې «لاره وکئ! لاره وکئ!» ښځې له «وی، وی» غږونو سره څنګ ته شوې. کریم د دروازې هلک ته وویل:
– ډاکټرې غوښتي یو. تش دا کاغذ ګوري بېرته وځو.
د هلک ځواب ته یې ونه کتل، ننوت. ډاکټرې د مېز شاته په ولاړو کوم کاغذ کوت. هکه حیرانه شوه. پیکی یې ولړزاوه:
– اله اله وځئ! تېز! د ننه مریضه ناسته ده.
کریم ګوډ ګوډ وړاندې ورغی. ویې ویل:
– یوه دیقه ډاکټرصیب! د مرګ او ژوند خبره ده کنه نو. دا وینې؟ زما د ماما زوی دی. ښځه یې د مکتب مودیره ده. دغه تېر کال یې دوه واره د ځان وژلو کوشش وکه. د خدای فضل و، موږ خبر شولو. پرې مو نښودله.
صاحب منصب په حیرانتیا کریم ته وکتل. ډاکټرې بیا سر ولړزاوه. ویې پوښتل:
– ولې؟ لېونۍ شوې وه؟
– نه، حمل یې اخېستی وکنه نو. بچیانو نه یې توره تېښته ده. چې حامله داره ښځه ووینې سپکه وری یې کې. ملامته نده. کال په کال یو راوړي. د بچیو ایساب تې ورک دی. تېر کال یې یو راوړ. څه دیدنۍ یې ونه لیدلې.
صاحب منصب سترګې ښکته واچولې چې ډاکټره یې په دروغو پوه نه شي. هغې وویل:
– دغه موشکل دی کنه. موږ چې وایو دوه کاله وقفه وکئ، دغسې باسواده یې نه مني. د بې سوادو نه څه ګیله؟
– ډاکټرصیب! اوس بیا حامله داره ده کنه نو. ابله ورځ یې یو موټی دوا خوړلې وه. دا غریب وېرېږي چې بل ځل مړه نشي. لس بچي به څوک ساتي؟ خپله په کال کې دوه واره کورته راځي. که وظیفه پرېږدي خاورې به خوري؟ او زما ماما، وی، وی، سړی بد ښکاري کنه نو. یو احمق سړی دی. نورو بچیانو ته یې څمکه ورکړې ده. ده ته وایې تاسې تنخا لرئ. او خذمت یې ام په ده دی.
صاحب منصب په قهر وکتل چې پلار ته مې کنځا مه کوه. ډاکټرې غږ د سیسه کارانه ټیټ کړ. وپسېدله:
– صیبي شو. چاته مه وایئ! زه به یې چاره وکمه. ځئ نو!
دواړو ډېره زیاته مننه وکړه. دباندې صاحب منصب وپوښتل چې ډاکټره دې څه کېږي. کریم رښتیا وویل. صاحب منصب کړس کړس وخندل. دده له تور ټلیفون څخه یې ځان ته زنګ وواهه چې شمېره یې واخلي. کریم تېز موټر ته وخوت. نازیه په قهره وه چې خوشې وخت تېروي. کریم موټر ګېر ته واچاوه. شترنګ یې وڅرخاوه. هارنونه یې کول. تېز روان شو. نرۍ شونډې یې ورپېدلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اغه سړي سره مې کومک وکه. بچي يې ډېر دي. ساتلي يې نشي. غواړي د ګېډې ماشوم وغورځوي.

موټر په مرکزي واټ ورګډ شو. نازيې سر وزنګاوه. ويې ويل:

– وی، خدايه تا نه جارشمه نو. موږ پسې مرو، خلک تې پاذاب دي. دا څنګه کار دی؟

هغې سلګۍ ووهلې. د کريم سينه هم تنګه شوه. له هوا يې ډکه او تشه کړه. غږ يې ووت:

– کاش چې په منډه وای. په ټنډه ده ميراثمړي کنه نو.

د سرک جمپ ته ورسېدل. مخکيني ټايرونه يې اوښتي وو چې مسلح کس لاره بنده کړه. کريم له ښيښې سر واېست. ناړي يې کړې چې لاره پرېږده زموږ بيړه ده. مسلح کس د وهلو ګواښ وکړ. ده غوښتل ور ووځي. نازيې کلک ونيو. خلکو ترپخې ويالې او پلې لارې هاخوا لوېې فولادي دروازې ته کتل. د ساتونکو ګرده غرفه يې هم لرله. دننه پينځه منزله فولادي ودانۍ ښکارېدله. زينه ډوله بامونه يې په لرګينو کټارو راتاو وو. په سرک کې چادري کړې سوالګرې د ماشي سرا چې ښيښې ته لاس اوږد کړ:

– خير وکه تروري! د بچي غم ونه ګورې! الله دې هر موشکل درباندې اسانه کي!

نازيې تر امين امين ويلو وروسته د مېړه پراخه اوږه وخوځوله. سوالګرې د نريو ګوتو تنکی لاس مخکې ښيښې ته ونيو. کريم لا هماغسې له قهره پشېده. له سوالګرې يې وپوښتل:

– دا لاره يې ولې بنده کړه؟

– اجي صيب رسول وځي.

– چې وځي وځي دې کنه نو. خلک به کار لري؟

سوالګرې څه ونه ويل. نازيې وپوښتل:

– دا څوک دی؟

– اجي رسول؟ اغه وطن چوک کې زما ځمکې پسې چې کلک نښتی کنه نو.

هغه زوړ لسګون د نجلۍ په ورغوي کې کېښود. سوالګرې تر تګ مخکې سر کړکۍ ته نژدې کړ. وپسېدله:

– ای ماما! که پيسې درکوي ځمکه ورکه! امدسې يې درنه اخلي ګوره.

کريم ورپسې کاږه وکتل. شاته د موټرو اوږده ليکه وه. دروازه خلاصه شوه. تور لنډکروزر او د ساتونکو تور پيک آپ تېز راووتل. په سرک وځغاستل. لاره خوشې شوه. د نازيې غږ بيا راغی:

– وی، سړيه سوالګرې رښتيا ويلې.

کريم غاښونه وچيچل. سل ځله يې ورته ويلي وو «چې پيسې پيدا کم مارکېټ پکې جوړومه. کړوسيانو پورې مې بس دی» خو هغې باور نه کاوه. په اکسلرېټر يې پښه کېکاږله. شېبه پس ماشي سرا چه د موټرو په سېل کې له وطن چوک څخه واوښتله. نازيې د مارکېټونو په منځ کې ميدانې ته کتل. همدا ددوئ ځمکه وه. خلکو پکې موټران درولي وو. په څنډو کې يې تر ګوډو ماتو کراچيو لاندې د تشناب کاغذونه ښکارېدل. يو سړی متيازو ته ناست و. هغې وويل:

– وی، موږ ته ددغې ځمکې څه ګټه؟ خوشې پرته ده.

د کريم ورته ماغزه وايشېدل. قهرجنې سترګې يې آينې ته جګې کړې چې ويې رټي. ښځې يو دم چيغه کړه «وی، وی، وی.» ډنګر سپينږيری د سرک په منځ کې، لکه نشه، کوږ او وږ کېده. بل موټر په څنګ ډيکه ورکړه. سپينږيری وار شو. کريم بريک ته پښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچوله. موټر ځای په ځای ودرېد. خو بیا هم سپینږیری ولګېد. سپینه خولۍ یې په بانټ وکولېدله. د موټر د څراغ ټوټې په سرک تویې شوې. کریم تېز ووت. د سړي ګنجی سر یې له ځمکې جګ کړ. ویې ښوراوه:

– ای کاکا! کاکا! اورې؟ اورې؟

رنګ یې سپین اوښتی و. د سترګو تور یې نه ښکارېده. ستوني یې خورس کاوه. کریم په موټر پسې وکتل. تښتېدلی و. خلک راټول شول. موټرانو هارنونه کول. نازیې له ښیښې کتل. نجونې له ډاره د هغې په تخرګ ننوتې وې. کریم له خلکو وپوښتل:

– شفاخانه چېرته ده؟ کومک وکئ کنه نو!

دریشي کړي ځوان غږ کړ:

– اغه خلاص دی، مړی. ای چېرته دي؟ دا وخت کې بیا نه پولیس پیدا کېږي نه ترافیک.

خلک په کریم برګ برګ کېدل. چا کم عقل باله، چا ړوند، چا لېونی. د هغه په تندي خولې وځلېدلې. سر یې بېخي کار پرېښی و. دوو تنو سپینږیری واخیست او منډه یې کړه. کریم د موټر دروازه خلاصه کړه. دریشي کړي ځوان یې مخه ونیوله:

– چېرته تښتې خان صیب!

کریم هم برګ شو. ټېل یې واهه:

– اولړې! تا پورې څه چې نېغ نېغ کېږې کنه نو؟ زه یې موټر کې شفاخانې ته بیایمه.

ځوان غاښونه وچیچل. دروازه یې په زوره پورې کړه. ویې ویل:

– شفاخانې مفاخانې ته نشې تللی! پوه شوې؟ څه مخکې شه! حوزې ته ځو.

کریم یې ټېلواهه. نژدې په شا لوېدلی و. څو تنه نور هم له ځوان سره ملګري شول. نازیه له موټره ووتله. غږونه یې کول چې مه یې وهئ. نجونو ژړل. کریم تک زېړ اوښتی و. د لاس په اشاره یې نازیه په موټر کې کېناستو ته وبلله. خپله د ځوانانو مخ ته ګوډ ګوډ روان و. پوهېده چې پولیس یې بندي کوي. څو چې ربښتیا او دروغ ثابتېږي ورځې اوړي. ښځه او بچي به څنګه شي؟ حوزه لېرې نه وه. لوی لوی دېوالونه یې زندان ته ورته وو. کریم یو دم په ګوډه پښه تېز خوشې شو. ځوانان ورپسې وو. هغه د دروازې په خوله کې صاحب منصب ته ژړ ژړ لګیا شو:

– ډګروال صیب! دا الکان مې پرې نښود چې ښځې ته لاس واچوي. اوس ما وهي کنه نو. پام کوئ تومانچې ورسره دي.

عسکرو سمدلاسه په ځوانانو وسلې ونیولې. هغوئ پوښتنه کوله چې څه خبره ده. دوئ سر ترپښو تلاشي کړل. یو هم تومانچه نه لرله. کله چې یې مخ وګرځاوه، کریم نه و. دریشي کړي ځوان اصلي کیسه وکړه. صاحب منصب د موټر د پلېټ نمبر وغوښت. ځوان نه درلود. د سراچې ماشي رنګ او د چپې خوا مات څراغ یې مهمې نښې وبللې. هلته کریم تېز شترنګ ته کېناست. موټر د ټایرونو له خرپس سره منډه واخیستله. نازیې غږ کړ:

– وی، څه خبره وشوه؟ چېرته ځو؟

– زېږنتون ته.

– اغه سړی څنګه شو؟

– او ته غلې کنه نو!

غټه لارۍ د سرک په منځ کې روانه وه. کریم په هارن ورغوی وټپاوه. خو هغه څنګ ته نه شوه. شاته د پېښې ځای ته د پولیسو رېنجر راورسېد. خلکو دده په لور ګوته ونیوله. رېنجر د تندي څراغونه ولګول. نارې یې جوړې کړې. په باډۍ کې ولاړ پولیس ده ته د درېدو اشاره کوله. هوایي ډزې یې وکړې. پلې خلکو سرونه ټیټ کړل. کریم لا وارخطا شو. په هارن یې ورغوی کلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونیو. لارۍ څنډې ته شوه. ده په اکسلرېټر پښه کېکاږله. د عقب آینه یې د سپینې کرولا له هغې سره ولګېدله. ډرېور په زوره کنځا وکړه. کریم وهم نه کتل. چوک ته ورسېد. ترافیکو د دېخوا موټران درولي وو. دی په پلې لار واوښت. غوښتل یې ځان راتلونکي چوک ته ورسوي. له هاغه ځایه سرک سیخ زېږنتون ته غځېده. خو د بل لاس روانو موټرو لاره نه ورکوله. ده د تېرېدو هڅه وکړه. موټرانو بریکونه ونیول. ګډوډي شوه. د خلکو چیغې وختلې. د چوک له هاخوا پولیسو له وسلو سره منډې وهلې. کریم شاته وکتل. رینجر هم په پلې لار پورته شو. ده شترینګ ښی خواته وڅرخاوه. مخه خلاصه وه. تر څو رینجر له ګڼې ګوڼې ځان وېسته کریم بل سرک ته ورسېد. چپ لاس ته تاو شو. راتلونکي چوک ته له رسېدو سره یې غوښتل د زېږنتون په لور وګرځي. هلته یې د پولیسو بل رینجر ولید. چاره نه وه. مخامخ سرک ته تېر شو. موټر یې د خپل کلي «زرین کلا» په لور سم کړ. له سرایونو او کورونو تېر شو. کروندو ته ووت. ورپسې د ښته راغله. شاته د پولیسو رینجر نه معلومېده. غونډۍ ته ورسېد. په سرک تلاشي وه. کریم وارخطا شو. ډنګر ببرسرې سپینږیرې په پټیو کې خوشې و. نارې یې وهلې «جنګلاوه، جنګلاوه» خیرنه چپنه یې شمال رپوله. عسکرو په خندا ټوپکان خوځول او غېږونه یې کول:

– ای شېرو ودرېږه! جنګلاوه، جنګلاوه...

نجونې د لېونې په لیدو تازه شوې. نازیې هم له ښیښې سیل کاوه. نرۍ هاجرې وپوښتل:

– ای کاکا! جنګلاوه څه ته وایي؟

کریم اوږې واچولې چې نه پوهېږم. سترګې یې په عسکرو کې وې. ډارېده چې ویې نه نیسي. تېز ورڅخه تېر شو. هغوئ د درولو کوشش هم ونه کړ. ده ایله اوس ستړیا احساس کړه. اوږې یې ځوړندې شوې. پرله پسې یې نفس اخېسته. نازیې وپوښتل:

– وۍ اغه سړی څنګه شو؟ زما سودا ده.

– نه پوهېږمه کنه نو. ناحقه په ما تاوان شو.

– وۍ خدایه، زیږنتون به څنګه شي؟

کریم بریک ته پښه یوړه. زړې ښځې د پټي په پوله وانښه رېبل. سست شوي موټر ته یې وکتل. کریم مخ نازیې ته وګرځاوه:

– ډېره پاذابه یې؟ ما شوم خو...

– وۍ نه پوهېږمه. ځان مې خوږېږي.

– ته ودرې! شازمان یا دلاور راواخلو. بېرته ځو. که ما ونیسي اغه به درسره وي.

oooooooooo

د ښار په پینځه منزله فولادي ودانۍ کې د لوی سالون دروازه خلاصه شوه. د منځني عمر پخلیګر په سپینې خولۍ او سپین پېشبند کې د چایو پتنوس راوړ. نیم سالون په وطني قالینو فرش و. فولادي توشکو له همرنګه پردو سره د هوسایۍ فضا جوړوله. پخلیګر د ویمې نیمې برخې ته لاړ. چېرته چې مېلمه په فولادي کوچ ناست و. پتنوس یې نرم د مېز په ښیښه کېښود. سور چاغ سپینږیرې پاڅېد. ویې ویل:

– ته نو خلاص یې قوربان.

پخلیګر په پوره ادب لاس په ټټر کېښود. شا یې واړوله، ووت. سپینږیري تور نرۍ پکول په سر کېکاږه. لویې فولادي الماری ته ودرېد. هلته زینتي لوښي او د نړۍ د عجایبو نمونې په خورا ذوق درول شوې وې. د شا په هندارو کې انعکاس بېله ښکلا ورکوله. دوه د وچو میوو طلایي مېوه دانۍ یې را واخېستلې. کلسرې نېکټایي داره مېلمه ژر په پښو ودرېد. ویې ویل:

– اجي صیب ګوناګاره دې کړو. ماته وایه! زه یې کومه کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاجي دواړه مېوه دانۍ کېښودې. لکه واوره تکه سپينه او ګرد کۍ ږيره يې وخوځېدله:

– ريس صيب! کېنه! کېنه قوربان! ته مې د ډېر موهم کار دپاره غوښتی يې.

د ريس له پستې موسکا سره د زنې کنده کشه شوه. چې په رښتيا خوښ و که نه، يو خدای ته معلومه وه. ريسان ځکه ريسان دي چې خپل واقعي احساسات پټولی شي. حاجي يې ځنګ ته په کوچ کېناست. د شهادت غوښنه ګوته يې جګه کړه:

– دا مې قانون دی قوربان، کار چې خپله کولی شمه بل چا ته نه وايمه. لټان مې بد ې شي.

ريس ګنجې سر وښوراوه. ويې ويل:

– خوشې خو د اجي رسول نوم د خلکو په خولو کې ندی.

دواړو وخندل. حاجي رسول د ميوه دانيو سرپوښونه لېرې کړل. د بازار تر ټولو اعلی مېوه پکې پرته وه. که بادام و، که پيسته، که چهارمغز، که کاجو، هرې يوې ويل اول ما وخوره! ريس دوه بادامه خولې ته واچول. کړکيو ته يې لاس ونيو:

– د پي وي سي کمال ګوره! د موټرو غږ بېخي شته نه. او په دا سرک څو نه رش دی.

د حاجي غږ ووت:

– اور ام په سختۍ اخلي قوربان. او د بانک کارتونه ندي؟ اغه ام پي وي سي نه جوړ دي.

ريس وروځې بره کش کړې. د طلايي کرښو سپينه چاينکه يې واخېستله. خېټور ګيلاسونه يې ډک کړل. حاجي د بادامو څو دانې په خوله ومنډلې. د چای غړپ يې وکړ. تک سپين برېتونه او تکې سرې شونډې يې ورپېدلې:

– ډاکټران وايي مغزي مېوې د بدن غوړ کموي.

ريس پيسته پاکه کړه. ويې ويل:

– زه بيا په ايخ شي لپ نه يمه صيب. هو، خو کمه خورمه. فضل د خدای دی نه خېټه لرمه، نه فشار.

د حاجي له سترګو برېښېده چې فکر يې بل چېرته دی. موقع ته ګوري چې اصلي خبرې ته راشي. ګرده ږيره يې ورپېدله:

– زه لاس نشمه نيولی ميراث.

ريس ژر غبرګه کړه:

– دره وال يې کنه. زما پلار ګوره! او اغه نذير کاکا پېژنې کنه؟ اغه ګوره!

حاجي لنډ لنډ سر خوځاوه. په ډکه خوله يې وويل:

– رښتيا دي قوربان! ای د ببرک کارونه چېرته رسېدلي؟ د صرافۍ د مارکېټ.

د ريس سترګې په يو ټکي کې ودرېدلې. خو شخوند وهلو ته يې دوام ورکړ. پرته له سر جګولو يې وويل:

– د ښاروال په مېز پراته دي.

حاجي سر ته ټکان ورکړ:

– ويې ځنډوه قوربان!

ريس موسکی شو. د چای غړپ يې وکړ. مخ يې جاجي ته واړاوه:

– دا ښاروال ځوان دی. د پرمختګ هوا يې ککره پړسولې ده. چې کله يې هوا ووځي بيا به ګورو.

د حاجي نظر زيړ شو. خو په آرامه يې وويل:

---

1 لپ = بند و واز

(c) ketabton.com: The Digital Library

– په یو ښاروال بدلېدو تېوله ښاروالي بدله شوه؟ ناممکنه ده قوربان.

ریس لږ وړاندې شو. د کریستالي قندیل رڼا یې په کل سر کې انعکاس کاوه. د دوستۍ په پار یې د حاجي پوست لاس ونیو. په ښویه مخ کې یې کندې والا زنه ورپېدله:

– اجي صیب! راځه رښتیا ووایو! ستا تر اوسه د مارکېټ ځای ندی مالوم. او...

حاجي یې په خبره کې ولوېد:

– مالوم دی قوربان.

ریس ورځیر شو. حاجي سر وخوځاوه:

– هو، اغه د وطن چوک میدانی ښیمه. د صرافۍ سرای ته نزدې ام دی.

ریس کږې وکتلې. په نازیې وویل:

– اجي صیب نووو و. اغه خو ستا ندی کنه.

– زما یې وبوله قوربان.

ریس سترګې مېوه دانۍ ته کړې. ویې ویل:

– ښه ځه، قواله خو نشته. چې وشوه بیا اریضه کېږي. اریضه به ګرځي ځو چې ښاروال ته ورسېږي. ببرک به وخته امر اخېستی وي. ښاروال غواړي د صرافۍ زوړ سرای زر چپه کي. چې سرک تېر کي.

د حاجي رسول رنګ تک سور واوښت. بیا یې هم په نیولي غږ وویل:

– دا کارونه ماته پرېده! ته یې مدا وځنډوه!

– اجي صیب! زه...

– هرڅنګه چې کېږي ویې ځنډوه قوربان!

ریس نرمه موسکا وکړه. په مېوه دانې کې د مېوو په خوښولو لګیا شو. ویې ویل:

– اجي صیب! بل شی جوړ که! یو ازې د صرافۍ مارکېټ کې خو ګټه نده.

حاجي رسول یو قرار ورکتل. تا به ویل اوس به یې په ګنجي سر په سپېره ووهي. بیا یې هم په نرم غږ، خو په کلکه وویل:

– د صرافۍ مارکېټ باید زما وي قوربان! ما قسم کړی دی.

ریس پرته له سر پورته کولو غږ وابست:

– خبر یمه صیب. ببرک ام قسم کړی دی.

حاجي په وړو سږمو کې وپشېد. ګرد کی بدن یې وپړسېد. ریس ته له ډېکې ورکولو سره یې چیغه کړه:

– بد یې کړي دي. ببرک ببرک! ته اوس ما سره یې که ببرک خبیث سره؟

د ریس رنګ پک والوت. ایله پوه شو چې چېرته زور وي هلته نه منطق چلېږي نه چالاکي. د زارۍ په دود یې وویل:

– په خدای که کېږي. زه به بیا ام پینځو ورځو پورې کوشش وکمه.

حاجي په هماغسې جګ غږ وویل:

– پینځه کمې دي، پینځه.

د ریس غوږېدل اوس په چونګېدو بدل شوي وو. د لاسونو ورغوي یې په ناامېدۍ راواړول. په ستوني کې ډوب غږ یې ووت:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه اجي صيب! زه يو وړوکی د ملکيتونو ريس يمه. ښاروال چې راباندې امر وکي بايد اجرا يې کمه. او ببرک تمامه ورځ وزيرانو سره ډوډۍ خوري. ته خپله فکر وکه!

حاجي د هغه تندی په ګوته چوخ کړ. غاښونه يې وچيچل:

– ته چې څه کولی شې پاچا يې نشي کولی پاچا.

ريس د نهيلۍ له امله مخ واړاوه. د حاجي آرام غږ ووت:

– لس زره ډالر نور درکومه. پوی شوې؟

د ريس رنګ سپين اوښتی و. سترګې يې بې واره تاوېدلې. سر يې ښوراوه، پاڅېد. کندې والا زنه يې ورپېدله:

– اجي صيب! زما امدونه زور رسېږي. مړ مې که، نور نه کېږي. خپه کېږه مه!

هغه خدای پاماني وکړه. حاجي رسول له قهره ډکېده او تشېده. په مخ يې لاسونه کش کړل. پوټکی يې تک سور واوښت. سپين غټ ټليفون يې د واسکټ له باندينې جېبه راواخېست. زنګ يې وواهه. ويې ويل:

– جباره! سالون ته راشه! يوازې!

شېبه پس جګ غبرګ ځوان له ډبلو برېتو سره په دروازه ټېز ننوت. په جګ غږ يې وپوښتل:

– څه خبره شوه؟

د حاجي سا سوزېدله. غاښونه يې وچيچل. تکه سپينه ګردکۍ ږيره يې وخوځېدله:

– ببرک يې جېبونه پمپ کړي. مړسترګی ځان باسي.

جبار سر وخنډه. ويې ويل:

– دولتي مامور دی کنه. خپل او پردی نه پېژني. چاچې ورته سره او شنه وښودل امغه پسې ځي.

– لس مې پې واچولې. نه نه. د ابا يې په سوکړکو غاښونه ووتل، زوی يې ډالر نه اخلي.

حاجي شا واړوله روان شو. کړکۍ ته ودرېد. مخامخ ټيټ بام ښکارېده. پوخ سړي په جالۍ ښورولو کوترې الوزولې. ده وويل:

– د زرين کلا شازمان ته زنګ ووهه! وايه خسر مې سبا مازيګره پورې پيسې غواړي!

د جبار وروځې ورغلې. غږ يې کړ:

– ما امدا اوس خبرې وکړې. يوه افته وخت دې ورکړی. هېر دې شوه؟ ايله درې ورځې تېرې دي.

– دلايل پرېده قوربان! بيا زنګ ووهه! سبا د مازيګر پينځه بجې ورته وښيه!

جبار د شهادت په ګوته غټ برېتونه کېمنډل، چې نيغ ولاړ تارونه يې سملي. ويې ويل:

– اغه نور وخت غواړي. ته وايې سبا. زما يې په کال شک دی چې پيدا يې کي.

حاجي له کړکۍ راوګرځېد. تروې يې وکتلې. ويې ويل:

– پيدا دي.

جبار ورځير شو. حاجي وروځې واچولې:

– د ورور ځمکه يې نده؟ د وطن چوک ميدانی د کريم اوستاذ دی کنه. اغه به راکي.

د جبار تندی پراخه او خوله وازه شوه:

– آ، ښه ښه. ته نو ښه يو ځای نيسې، ولې بل ځای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاجي په شونډو کې نرۍ موسکا وکړه. د جبار څېره جدي شوه. ويې ويل:

– چل ښه چل دی. خو کريم اوستاذ د دولت نه پټ دی.

د حاجي په تندي کې ګونجې پيدا شوې. جبار خبره وغځوله:

– شازمان د امدې د پاره نور وخت غوښت کنه. ويلې ورېندار مې بې املياته بچی نشي راوړلی. کريم اوستاذ شفاخانې ته بيوله، سرې يې وهلی. بيا تبنتېدلی دی.

د حاجي د تندي ګونجې آوارې شوې. په چټکو ګامونو وړاندې ورغی. ويې ويل:

– دا خو اجيبه کار شوی قوربان. اوس نو کريم اوستاذ په لاس راغی.

جبار ورځير شو. حاجي روښانه کړه:

– اولباري خو ډېر ګران وي قوربان. بيا په دغه عمر کې. که امليات يې وځنډوو مجبور به شي چې ځمکه راکي.

د جبار وروځې سره ورغلې. حاجي دوام ورکړ:

– يو کس دې د پوليسو جامې واغوندي. بل دې د کريم اوستاذ کور څاري قوربان. کله چې يې ښځه شفاخانې ته روانه کړه پوليس به يې ونيسي. دلته به ته راپيدا شې. کريم ته به ووايې چې اجي رسول په دغه دغه شرط کومک کوي.

جبار سترګې او شونډې کېکاږلې. جړغړ يې ووت:

– دواړه زبردسته چلونه دي اجي صيب. يو نه يو خو چلېږي.

– بې غمه اوسه قوربان! د تېښتې لاره نلري. دريم چل دغو دواړو نه ښه دی.

جبار په وازو سترګو يو قرار کتل. د حاجي لکه واوره تکه سپينه ږيره ورپېدله:

– زرين کلا کې جنګ کېږي قوربان.

د جبار تندی لا پراخه شو. ژر يې وپوښتل:

– کله؟ کله؟

حاجي د بلې خوا کړکۍ ته په تګ کې ځواب ورکړ:

– نن سبا کې. ګوره د خولې نه دې ونه وځي قوربان! څو نورو ځايونو کې ام حمله کېږي.

جبار په خپل ځای کې وځرخېده. ويې ويل:

– دا نو بېله خبره ده. جنګلاوه، جنګلاوه. ههههههه.

حاجي هم له خندا شين شو. وبنګېد «جنګلاوه» په حويلۍ کې يې ترلويې څېرې لاندې سپينو موټرو ته کتل. ټولو د ډبې شکل درلود. هېڅ ډول نښې يې نه لرلې. غړ يې ووت:

– ته نو دوه امبولانسه زرين کلا ته تيار بوځه! زه ام درځمه.

جبار تېز تېز سر وخوځاوه. دروازه په زوره خلاصه شوه. سره او سپينه ښځه سالون ته راغله. له بوټونو سره په توشکو وختله. وروکي ګاچ ټيکري يې يو ازې نيمه غاړه پټه کړې وه. په پراخه سينه يې د سروزرو دروند امېل پروت و. په پېړو پېړو مړوندونو کې يې د سرو بې شمېره بنګړي شرنګېدل. په جبار يې چيغه کړه:

– تاته ما وويلې زر راوځه ډاکټرې ته ځمه! ته بيا ورک شوې. خدای دې ورک که!

جبار سر ښکته واچاوه. حاجي ور روان شو. په نرمه يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ته ساړه وخوره لورې! جبار...

– نه اغا، دا مېسترګی هر وخت امداسې کوي.

جبار وبنګېد:

– اوس درتلمه. د اجي صیب راسره کار و.

ښځې يې پلار ته تروې تروې وکتلې. حاجي موسکی شو. زوم ته يې امر وکړ:

– الکه! اول دا کار وکه! بیا به زرین کلا ته لاړ شې!

جبار په اطاعت سر وخوځاوه. حاجي له سالونه ووت. جبار غابنونه وچیچل. ښځې ته يې مخ کړ:

– د اجي صیب لیاظ دی. بل وار تروپر ونکې! زه بچي لرمه. ته يې راوړې که نه رواړې بلا مې درپسې.

مېرمن يې یو دم چیغه کړه:

– وی، ځوانیمرګ شې! اغه ښځه دې نده خوشې کړې؟ ته ودرې اغا ته مې ووایمه!

هغه په حاجي پسې روانه شوه. جبار له متې ونیوله. سرمې يې وپړسولې:

– څه فرق کوي؟ خوشې کړې مې ده که نده، بچي خو لرمه.

ښځې يې د ځان خلاصولو هڅې کولې. ده ټېلو هله:

– ځه مخکې شه! تا کې بچي څنګه جوړ شي؟ ټولې مردارې وازدې دي.

oooooooooo

کریم یوه کوڅه په بلې پسې اړوله. د ماسپښین لمر او تېز تګ يې په غټ تندي د خولو زېم اېستی و. کله کله به يې له قهره شونډې کېکاږلې. په پزه کې به وبنګېد. له کلي دباندې باغ ته ننوت. د دېوال په اوږدو د توتانو او زردالو یخ سیورې ته روان شو. په کونج کې د خامو دېوالونو اوږدې کوټې ته لاړ. نیمه له وچو شاخونو ډکه وه. په پاتې برخه کې لس تنه ځوانان په شکېدلې پلاستیکي فرش راټول وو. غلي غلي غږېدل. کریم په شخ ناست ببر ږیري ځوان برګ شو:

– وه الکه نورعلي! څه دې که، موټر دې څه که؟ پینځو دیقو ته مې درکړی و. یو سات شو کنه نو. ته څنګه سړی يې؟

هغه د سر په کږولو راکږولو له غټ ورمېږ څخه ټک واېست. په کوچیانه لهجه يې وویل:

– اوس راځي. ای ته کښنه! چې د زرین کلا عیشقي کیسې واورې!

ټولو پخوهل. د کریم تندي خط وکړ. په دوو پښو کښناست. دوه میاشتې کېدلې چې له دوئ سره ناست نه و. د نوي کور جوړول يې پلمه کول. په اصل کې د امیدوارې ښځې ساتنه ورته تر هرڅه مهمه وه. اوس د نورعلي لهجه بدله برېښېده. په رمزونو کې غږېده. د جالۍ خولۍ والا هلک د بنجخو[2] په ډېرۍ ډډه ولګوله. د وچکو د ماتېدو کرپس وخوت. غږ يې کړ:

– خبر شوې؟ د زمان کاکا لور تښتېدلې. الک مالوم ندی.

تنکي ځوان خپله څو تاره ږیره کشوله. په لنډه نرۍ لښته يې فرش ته شړک ورکړ. ويې ویل:

– ولې کلک يې الا ګله؟ الک څنګه مالوم ندی؟ ویمه پټه کړې يې ده.

موضوع جالبه وه. کریم پلتۍ ووهله. ويې ویل:

– ما نه ویلې؟ دېشونه چې لګوي، ډرامې چې ګوري، دغه به يې حال وي کنه نو.

[2] بنجخه = وهل شوی څانګه چې ګڼې لښتې ولري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنکي ځوان غبرګ کړ:

– نه.

نورعلي ورباندې برک وهل:

– څه شی نه؟

تنکی ځوان هم برګ شو:

– زه وایمه نه. چې څوک خپله خراب نه وي دا یې نشي خراپولی. ډرامې خو خلکو ته ښه لاره ښیي.

کریم لیدل چې دده په نشت کې خپلسري پیدا شوې ده. آن دا وړوکی هلک جرئت کوي چې دده خبره رد کړي. دا کار ورباندې ښه ونه لګېد. د نورعلي غبړ ووت:

– دا د کمونستانو خبرې پرېږده مرداره!

تنکی ځوان تک سور واوښت. سا یې تېزه تېزه شوه. ویې ویل:

– کمونست دې اغه پلار دی. بېړا!

د نورعلي پلنې سږمې د کوچه مارد غاړې په شان ارتې شوې. هلک یې له مټې ونیو. په یو ټکان یې ځان ته راتاو کړ. ببره ږیره یې ورپېدله:

– ای د بېړا زو! پلار ته کنځا مکوه! خمیره کومه دې!

تنکی ځوان په ملنډو په سږمو کې وپشېد. کریم د نورعلي په اوږه لاس کېښود. ویې ویل:

– ته مه په قارېږه!

مخ یې نورو ته واړاوه:

– ما ویلې که داسې حال وي ایخ کار به ونکئ کنه نو. ګورئ مانه پس نورعلي ستاسې مشر دی. د مشر اطاعت واجب دی. پوه شوئ؟ د دېش به درته ووایمه. زه ښار کې یو اشنا لرمه. ډېر اوښیار سړی دی. لوی عالم دی عالم. ام یې پوهنتون ویلی، ام مدرسه. او څلورکونجه دونیا یې ام لیدلې ده. اغه ویلې دا دېشونه، دا ډرامې چې څوک جوړوي خپله یې نه ګوري نه. دلته یې رالېږي چې موږ بې لارې کي. دا دی وګورئ! زمان کاکا یې خوند ولیده.

کریم د تنکي ځوان سترګو ته وکتل. هغه مخالفت پرېښود. دی خوشحاله شو. نورعلي مخ تاو کړ. ویې پوښتل:

– دا درته صفاجان اغا ویلي؟

کریم حیران شو. غټه زنه یې ورپېدله:

– ته صفاجان اغا پېژنې؟

نورعلي په موسکا فرش وکړاوه. کریم پروسږکال د ښار په یو هوټل کې له صفاجان اغا سره مخامخ شو. ډله خلک ورپسې وو. شنه چپنه یې په سپینو جامو اغوستې وه. ترښویه لونګی لاندې یې سپین وېښتان په څټ پراته وو. سپینې اوږدې ږیرې یې غنمرنګې څېره لا نوراني کوله. تکې شنې تسبیح یې وې. د غټو دانو ټکهار یې د سړي پام اړاوه. د ډوډۍ پیسې هم هغه ورکړې. ډېرې هوښیارې خبرې یې کولې. د هغه له برکته پوه شو چې د زرین کلا د خلکو زیاتره کارونه په دین برابر نه دي. کریم یې خوښ شو. غوښتل یې هره هفته ورسره کېني. خو ده ایله په میاشت کې وخت پیدا کاوه. وروستی ناسته یې دوه میاشتې مخکې وشوه. هغه ویده و. ده مازیګر بیا سر ورښکاره کړ. لا هم پاڅېدلی نه و. د ماسپښین لمونځ یې وخوړ. دی یې په ایمانداری شکي شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې پاڅېد ويې ويل چې خدای تعالی په خوب کې په بېلابېلو جنتونو ګرځاوه. کريم په خپل شک پښېمانه شو. صفاجان اغا ويل چې وروسته يې بل خوب هم وليد. په زرين کلا کې د غوايي په شان غټ چينجی ګرځي. د خلکو ماغزه خوري. د ژغورلو يې څوک نه شته. د خوب تعبير يې داسې کاوه چې هلته ابليس کېوتی دی. د خلکو لړ پاتې ايمان هم له منځه وړي. د هغوئ په حالت يې توري غټې سترګې ډنډ شوې. کريم ورته د وضعيت د بدلولو ډاډ ورکړ. د کلي د پاکو ځوانانو او نورعلي په هکله يې وويل. شايد وروسته له هغې ورځې يې له نورعلي سره تماس نيولی وي. الله ګل جالۍ خوله په سر کشه راکشه کړه. غږ يې جګ شو:

– کريم اوستاذه! زه ويمه شبنامې کې به وليکو چې دېشونه لرې کئ! دی يې نه مني.

کريم له چورتونو رااووت. نورعلي تندی تريو کړ. په کوچيانه لهجه يې وويل:

– موږ به کور په کور ګرځو نو. يو ازې دېشونه خو ندي کنه. ولې کلی نه نيسو؟ چې د مخې پاک شي.

الله ګل غږ کړ:

– اربکيان دې پرېدي؟

– اربکيان باسو.

د نری ږيرې والا ځوان ګونډې ووهلې. په قهر شو:

– دا څه شي کوئ؟ موږ خپل کلی سمو و. نور چا سره کار نلرو، هو.

کريم په آرامه غږ واېست:

– دوست محمده روکی! بل ډول نه کېږي کنه نو.

ځوان لږ پښه نيولی شو. ويې پوښتل:

– ای کريم اوستاذه! د اربکيانو زور نه لرو کنه. دولت ورسره ولاړ دی، هو.

– دوعا کوئ چې ميرحمزه مې په خير پيدا شي! بيا نو تاسې به اول مظايرې وکئ! چې زه ملک شومه اربکيان دستي باسمه. بيا نو د کلي پاکول شرو کوو. وخت لګي. د نن سبا خبره نده.

د نورعلي غږ ووت:

– دونه انتظار نشو کولی. اربکيان نن سبا کې وهو.

د ټولو سترګې ور واوښتلې. کريم حيران شو چې ده څه ګډې وډې شروع کړې دي. نورعلي د سر په کړولو راکړولو له ورمېږ څخه ټک واېست. ويې ويل:

– يو سلو شل کسه په کلي کې لرمه يو سلو شل کسه. نورې لارې مې ام کتلي.

د کريم وروځې بره کش شوې. تر دوه مياشتې مخکې پورې ده ايله شل کسه پيدا کړي وو. نورعلي په رښتيا توره کړې. کريم ته د کلي په زور نيول خوب او خيال برېښېده. که داسې شوي وای ناروا وې به ژر ورکې شوې وې. هلته به يو ازې ښه او ديندار ه خلک اوسېدل. چې هغوئ پوه شوي وای دا ټول دده له برکته دي، دعاګانې به يې کړې وې. خدای پاک به قبولې کړې وې. ډېر اولاد و نه به يې ورکړي وو. کريم د لاس سور ساعت ته وکتل. نازيه ډېر وخت يو ازې پاتې وه. ډارېده چې د ماشوم د زېږون حمله ورباندې راغلې نه اوسي. ژر په پښو ودرېد. نورعلي ورته بيا د کېناستو اشاره وکړه. ويې ويل:

– اصلي خبره پاتې ده.

دا وخت د دروازې غنګس شو. څوک باغ ته ننوت. کريم وارخطا شو. وپسېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خبره بدله کئ! خبره بدله کئ!

نورعلي موسکی شو. پلنه پزه یې په پاسنۍ شونډه پرېوتله. په زغرده یې وویل:

– خپل کسان دي.

ډله ځوانان کوټې ته ننوتل. کاږه واږه کېناستل. کوټه ډکه شوه. اکثره پکې پېژندل شوي قماربازان، چرسیان او پوډریان وو. د کریم ماغزه سرچپه شول. دا هاغه کسان وو چې ده ورڅخه کلی پاکوه. نورعلي ته یې کړ:

– ته راووځه!

له کوټې څخه لېرې یې په هغه برک وهل:

– دا دې څه کړي؟ ماغزه دې شته؟ ټولو ته جواب ورکه. امدا اوس کنه نو!

دوست محمد او تنکی ځوان هم ورسېدل. نورعلي موسکی شو. په آرامه یې وویل:

– کریم اوستاذه! موږ پې خپل کار کوو.

– نه کنه نو. داغ په ککړه لته نه پاکېږي.

نورعلي هماغسې موسکی موسکی کېده. سر یې کوږ او وږ کړ. له ورمېږ څخه یې ټک وخوت. شونډې یې وخوځېدلې:

– صفاجان اغا وایي د نېک کار دپاره هرڅه روا دي.

کریم چورتي شو. نورعلي وویل:

– دا کسان خو زموږ لاس کې دي. چې کار وشو بیا چې هرڅه پې کوو کولی شو.

کریم غلی و. له یوې خوا دده خپل زړه و. هغه ته دا کار سم نه ښکارېده. له بلې خوا صفاجان اغا و. ده باور درلود چې هغه هېڅکله غلطه خبره نه کوي. دوست محمد یې مخې ته ودرېد. دده غټ لاس یې په خپلو نریو ورغوو کې ونیو. ویې پوښتل:

– اوستاذه! ته څنګه؟ راسره یې که نه؟

د دوست محمد نرم چلند په ده خوږ لګېده. کله نا کله یې ورباندې د زوی مینه راتلله. خو دا پوښتنه یې ښه ونه لګېدله. سترګې یې تېرې شوې. ویې ویل:

– دا څنګه سوال دی کنه نو؟ ما راټول کړي یئ، ما دا لاره درښودلې...

دوست محمد موسکی شو:

– نه، پوی نشوې. د کلي نیول یادومه، هو.

کریم وروځې بره کش کړې. ویې ویل:

– ښه ښه. دا اسې خبره ده کنه نو. په تش لاس یې څنګه نیسې؟

د نورعلي غږ ووت:

– وسله مې پیدا کړې ده.

دا بل خبر و چې د کریم په تندي کې یې خط جوړ کړ. د خپلې ناخبرۍ له امله ناراحته و. فکر یې کاوه چې له همدې کبله یې هلکان خبرې ته ارزښت نه ورکوي. چورت یې واهه چې څنګه خپل پخوانی موقف بېرته ترلاسه کړي. ټول یې ځواب ته منتظر وو. ده ژر وویل:

– زه خود درسره یمه کنه نو. بې ما کېږي؟ خو زه اوس مریض لرمه. ډېر سخت دی. موټر پسې راغلمه. شفاخانې ته یې بیایمه.

د دوست محمد نرۍ ږیره ورپېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ولې؟ ورونه خو دې شته.

– زنانه مې ده کنه نو. بل چا سره يې نشمه لېږلی. ښه ځه ای نورعلي! ما ويلې ماته به د ټولو کسانو نومونه راکې! بل به د وسلو شمېر او ځای ام وښيې! زه به بيا وګورمه چې څه وکو؟

دوست محمد يې لاس خوشې کړ. شاته لاړ. کريم ور وکتل چې خفه شوی نه او سي. نورعلي بيا له غټ ورمېږ څخه ټکونه واېستل. ويې ويل:

– بې غمه اوسه!

کريم په زغرده سر وخوځاوه:

– صيي شو. موټر! موټر!

نورعلي وويل:

– رابه شي.

کريم له قهره تک سور واوښت. د لاس ساعت ته يې ګوته ونيوله. غږ يې جګ کړ:

– پينځه لس ديقې خو زما دلته وشوې کنه نو. چې پوهېدلې، بيا به دې ناخېسته.

– ما ويلې...

– اوس چېرته دی کنه نو؟

نورعلي کړې ور وکتلې. ويې ويل:

– پيتاوي کلي ته مې لېږلی. درځي. قيامت خو ندی.

– دی کنه نو. په ما قيامت دی.

نورعلي له ګيلې ډکې سترګې نورو ته واړولې. کريم روان شو. په دروازه کې يې مخ وګرځاوه. غږ يې کړ:

– نور نه پوهېږمه. لسو ديقو کې بايد موټر ماته راورسېږي کنه نو!

ټولو سرونه وښورول. کريم ووت. نورعلي غاښونه وچيچل، وبنګېد:

– ودې خوړه!

مخ يې نورو ته کړ:

– دا چا مشر که؟ ښځونک!

ꝏꝏꝏꝏꝏ

برګ سپي د سپېدارو له قطاره لښتي ته غاړه اوږده کړه. ژبه يې تېزه تېزه په خړو اوبو منډله. بوچ غوږونه يې ټک نيولي وو. سترګې يې ګرځولې چې انسانان را نه شي. په غرونو باران شوی و. په خوړ کې اوبه ډېرې وې. ترنري پله لاندې يې څپې آن د استنادي ديوال سر ته رسېدلې. پاس دوه تنه له کوځې راووتل. يو رنګ رېږې، يو رنګ پېکې او نصواري جامې يې وې. جبه زارې ځمکې ته ننوتل. په فرش شوو تيږو روان شول. د مازيګر مخامخ لمر يې سترګې برېښولې. په سپېدارو کې يې برګ سپی وليد. دواړو د عادت له مخې تيږه واره کړه. سپی په تېښته کې وکورنجېد. هغوئ نري پله ته ورسېدل. د جبې پل يې باله. موسسې جوړ کړی و. بانډه ګی يې له لوی کلي سره نښلوله. جګ قدي سګرېټ کش کړ. د لوګي له امله يې ټېټې سترګې تنګې شوې. په کټارې يې لاس کېښود. شاته په ونو پټې بانډه ګی ته يې وکتل. هلته هلکانو ترتوت لاندې په انګيا وو کې خوسی کاوه. ده له کورونو هاخوا لوړو ته د لاس اشاره وکړه. په برابر غږ يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– باندہ وال دې وايي نو. دا ډډې، دا غونډۍ سراسر زموږ دي. ته يې ايساب كوه! څو جريبه كېږي؟ اسې خو نده. امير عبدالرحمان خان ام د ډېورېنډ خط امضا كړی و. څوک يې ورسره منې؟

ټيټ قدي غټ مخ ته جيټكه وركړه. اوږده زنه يې وخوځېدله. په جگ غږ يې وويل:

–آ؟ نه اورمه نه. د اوبو شور دی. لږ ريز وركه! جومات كې خو ناست نه يې جومات كې؟

جگ قدي كږې وكتلې. له ځان سره وبنگېد:

– يو خو كمقل سړی به هره خبره دوه ځلي كوي.

ټيټ قدي بيا غوږ وړاندې كړ:

– څه شی څه شی؟ په زوره په زوره!

جگ قدي صبر وكړ چې له پله تېر شي. مخامخ كوڅه ډوله لاره وه. دې چپې خوا ته د غنمو د پټي په ډېوال واوښت. په پوله روان شو. گرده تيږه يې په قهر په پښه خوږ ته وغورځوله. اوبه والوتلې. شونډې يې ورپېدلې:

– كريم لالا ته وايو، چې ډډې او غونډۍ خو په لاندې پټيو پسې تړلې ندي. موږ خپل حق اخلو. په زور وي كه په رضا.

شاته ټيټ قدي سر وخنډه. ويې ويل:

– خبره سمه كوه! دوښمني مه جوړوه دوښمني!

– ما سمه خبره كوله. باندہ وال نيغ شوه. زه به يې ام خوښ شمه بنه. ته گوره چې څنگه تې حق اخلمه؟

– باور مې نشي چې دا ماشين دې بور شي بور.

د جگ قدي په ستر گو كې قهر وځلېد:

– څنگه نه كېږي وا؟ اغه نوم پې ام زموږ د نيكه دی. سليم غونډۍ. سليم څوک و؟ اوښياره.

– نه كنه. كريم لالا وايي اغه بېل وخت و. تولې باندہ گۍ د دامان د يو پټي غنم نه كول. باندہ وال مجبوره وه مجبوره. دوښمني يې لرله. پسته د وروسانو وخت كې د دامان ويالہ ډكه شوه. چا پاكه نكړه پاكه.

– هرشی چې و. لاندې ځمكه يې بدله كړې وه. پاس شاړه نه. زه دا وايمه. چين سل كاله پس هانک كانگ وگټه. موږ تې كم يو؟

ټيټ قدي بيا سر وخنډه:

– ځه دا ستا خبره صيي! اريضه كېږي، محكمه، كته، پورته. زموږ خو نن سبا كې په كار ده نن سبا كې.

– او چپ شه! په خبره پو يېږې نه، كړته كړته.

ټيټ قدي مخ واړاوه. د خوږ ها خوا په سپينو تړو كې توري وزې تيتې وې. هلک په غونډۍ ناست و. شپېلۍ يې وهله. تا به ويل د نقاشۍ تابلو وينم. جگ قدي سيگرېټ ښه كش كړ. خوله يې د آسمان په لور ونيوله. لوگی يې پو كړ. په هوا كې باښې وزرونه خواره كړي وو. په آرامه يې لاندې په ښكار پسې كتل. ده ژوره سا واخېستله. بېرته روان شو. مخ يې ورور ته كړ:

– اې! زر زر راځه چې كريم لالا بل ډول په قار دی!

ټيټ قدي سر وښوراوه:

– هر څوک د ځان غم كې دی د ځان.

دواړو له خبنې تيږې پښې واړولې. جگ قدي وويل:

– خدای دې يې بچی په خير پيدا كي! كريم لالا ورسره ډېر بدل شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تازه دی تازه. لکه زاړه ګاډي ته چې نوی اینجن جګ کې. خو سخت شوی ام دی. پرون یې چای کې خورما نه وه خورما.
جګ قدي ککره یوې او بلې اوږې ته وزنګوله. ویې ویل:
– خورما نه وه ای. وی، وی، وی...
– کېنه وی، وی، وی! مېلمه ومه.
– پو پېږمه. تاسې یې دایمي مېلمانه یئ.
– څنګه سې؟
– دغسې. ټول کور دې پې چلېږي. هر وخت یې پیسې درکړي ندي؟
– چا؟ تا ندي اخیستي تا؟
– هو، په کال کې یو وار. اغه مې ام بېرته ورکړي. ته خو لکه بلدي شارو.
ټیټ قدی برګ شو:
– نرغوندې! مشر ورور مې دی. په مال کې یې حق لرمه حق.
– هه، چېرته یې لیکلي چې ورور د ورور په مال کې حق لري؟ پلار خو دې ندی سنډا.
خوړ بنی خواته تاوېده. ځای پراخه و. او بو دومره شور نه کاوه. د کمره په سر د جرې بوټی، لکه د پېغلې وېښتان، تر استنادي دېوال ه ځوړند و. دواړه ترې لېرې تاو شول، چې جامې یې په اغزو کې ونه نښلي. جګ قدي ماشین شوې رېره وګروله. سپینې پینځه منزله ودانۍ ته یې ګوته ونیوله. سوړ اسوېلی یې وکړ:
– خدای نه جار شمه نو. موږ ته ګوره، جبار ته ګوره! بل وطن نه راغلی. دا یې د مېلې ځای دی. کور به یې څنګه سې وي؟
– څه شی؟ توره دې لالا وهي مړی، دې اودلا وهي. خسر ورته جوړ کړی. دده ماشین جام و جام.
جګ قدي یو قرار ودانۍ ته کتل. ویې ویل:
– امغه یې اوښیاري ده. ما او تا به داسې خسر پیدا کړی و کنه. زموږ خو تاریخي اثار دي. ته پې پیسې لګوه چې تخریب نشي. دوئ داسې ځای ته ورسېدل چې کورونه د خوړ په ژۍ اباد وو. له یو نیم څخه د تناره لوګی خوت. مړې د خام دېوال له بېخه د خاورې اېستل ودرول. دوئ لاندې خېز کړ. د استنادي دېوال په سر یې په احتیاط قدمونه اخېستل. د خوړ ها خوا شنه پټې وو. مخامخ په غټ پله یو یو موټر تېرېده. شاته یې د بابا کلا برجونه ښکارېدل. هغه ددوئ اولین نیکه «زرین بابا» جوړه کړې وه. د کلا نېکبختي دا وه چې خلک یې په ویش نه جوړېدل. که نه پېړۍ مخکې به ورانه وه. اوس پکې له بل کلي راغلي حربکیان اوسېدل. ټیټ قدي وویل:
– ای شازمانه! کریم لالا ته ونه وایو کریم لالا ته؟
شاه زمان ټېغې سترګې برګې کړې:
– په زوره ځان رسوا کوو؟
ټیټ قدی ودرېد. اوږده زنه یې وخوځېدله:
– نه، اغه ورته نه وایو. یو ازې پیسې تې غواړو. که رایې کې آ؟
– بېرته یې ورکولی شې؟
– ولې نه؟ ټول عمر خو به پنچر نه یو پنچر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه زمان هم ودرېد چې لاندې خوړ ته ونه لوېږي. مخ يې راوګرځاوه. ويې ويل:
– زه خو ستا په دا مردار تندي کې دونه طالې نه وينمه. او کريم لالا چې يې ولري ام نه يې درکوي.
– ګورته يې وړي؟ ټانکۍ خو يې ډکه ده. موټر لري، پوخ کور لري. د ښار ځمکه يې خښنه خزانه ده خښنه خزانه.
شاه زمان بيا مخته په احتياط روان شو. غږ يې راغی:
– ماته يې ويلي څه چې وي په کور مې ولګولې.
– دروغ وايي. لس منزله مارکېټونه يې په ټيکه نيولي وه لس منزله. دونه يې پيدا کړي چې چې چې...
شاه زمان سر وخوځاوه. بيا ودرېد. ويې ويل:
– زما ورته خوله نه خلاصېږي. ويمه که خبر شي چې موږ څه کوو، دا وروري به ام راسره وشکوي.
– او نه يې شکوي. ته خوشې وېرېږې.
– ښه څه، که وو ايي دونه ډېرې پيسې څه کوئ؟ رښتيا ويلی شې؟
ټيټ قدي ژوره سا واخېستله. خام دېوال ته له سپېرې ورکولو سره يې وويل:
– کشکې مې خپل ميستري توب کوه. لږه وه که ډېره، ارامه خو ومه. ناحقه مې ستا خبره ومنله ستا خبره.
شاه زمان سوړ اسويلی وکړ:
– څوک پوېيده؟ زه ام د تاريخ ماليم ومه. ايزت مې و. ماليم صيب ته ځای پرېدئ! ماليم صيب دلته کېنه!
هغه سګرېټ په خوله کې پرېښود. د چارمغز په نيالګي پسې يې ځان کلک کړ. له استنادي دېوال څخه لارې ته جګ شو. ټيټ قدي پر پله څه وليدل. وارخطا شو. غږ يې کړ:
– ای ای ای! اجي رسول، اجي رسول.
د شاه زمان رنګ پک وتښتېد. سګرېټ يې له خولې ولوېد. هلته تور لنډکروزر ودرېد. شاته يې د باډيګاردانو موټر بريک ونيو. د حربکيانو قوماندان د مريد په شان ورمنډه کړه. د لنډکروزر توره ښيښه نرمه کښوتله. چاغ سورمخی حاجي رسول ښکاره شو. تور نرې پکول يې شاته ټېلواهه. غوښن لاس يې راواېست. قوماندان کلک ونيو. حاجي رسول څه وويل. قوماندان په سينه لاس کېښود. له شاتني موټر څخه جګ ډنګر وسله وال کښوت. دلته شاه زمان په تنګه کو څه ننوت. ټيټ قدي ته يې غږ کړ:
– دلاوره! څه ته ولاړ يې؟ زر کوه ورک شه! پټنې باسه!
دلاور ورپسې شو. په بامونو د خوشايو ډېرې ښکارېدلې. تو د او خوسا بوی يې لګېده. ماشومانو په خاورو کې لوبې کولې. مخامخ په خامو خښتو بار خر راغی. سپېره سړی ورپسې و. چرګان په خلاصه دروازه ننوتل. دوئ او ماشومان دېوال ته جوخت شول چې خر تېر شي. سړي د چای ست وکړ. خو دوئ تېز روان وو. هغه ورپسې حيران وکتل. د شا لمنې يې په دېوال خړې شوې وې. دوئ په يوه شېبه کې د کوڅې پای ته ورسېدل. نابېره يې له نژدې څخه غږ وااورېد:
– ودرېږئ!
دواړو شټوهل. د حاجي رسول جګ ډنګر وسله وال و. شاه زمان د روغبړ لاس وغځاوه. په مصنوعي موسکا يې وويل:
– ميرګله څنګه يې؟
ميرګل منډه اخېستې وه. سا يې سوزېدله. ورغوی يې ورکېکاږه. توري بېرې وروځې يې واچولې:
– ترورزيانو! بس اجي صيب مو غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ دروغجنه خوشحالي وکړه. ورسره روان شول. میرګل تر چانټې لاندې ټولې شوې خړې جامې کشې کړې. ویې ویل:
– بس زه ستاسې د ماښلې نه خبر یمه. خدای منئ که نه؟ په ما کټمټ کانه شوې وه. بس زما په څمکه نه پوره کېدله، کشر ورور مې په ښار کې خپله ځمکه اجي صیب ته ورکړه. بس عجیبه ځای و. اجي صیب پکې جیګه پلازا ودروله. اوس چې ورته ګورمه ویمه ورور مې زما دپاره څونه تاوان کړی. بس زه به یې نیکي ایڅکله پوره نه کمه نو.
شاه زمان سګرېټ ولګاوه. ویې پوښتل:
– که دې قرض خلاص کړی نه وای؟
– بس زه به اوس نه ومه تروزیه. اجي صیب په خپله خبره ولاړ دی. که ښه خبره وي که بده.
ورونو تر سترګو لاندې سره وکتل. درېواړه سرک ته ووتل. کرېړ له هر قدم سره غژس کاوه. کلیوالو د حاجي رسول له کس سره د دوئ په لیدو نظر تم کاوه. دلاور مخ میرګل ته کړ. غټه اوږده زنه یې وخوځېدله:
– ته خو اوس اجي صیب سره یې اجي صیب سره.
– هو کنه. څه مې کړي وه؟ بس ناکام و تروزیه ناکام. بچي وږي، جېبونه تش. خولې یې په خاورو موښلې. بس حیران دریان ومه چې څه وکمه. بیا اجي صیب دې خیر ویسي. نوکری کې یې ونیولمه. بس ماش بد ندی، اخوا دېخوا ام کېږي.
کانکرېټي سرک مخامخ دروازې ته تللی و. خو دوئ په پخې موازي لارې وخوځېدل. دواړو خواوو ته یې منظم نیالګي ولاړ وو. پاڼې یې پلاستیکي بربښېدلې. دلاور یوې ته لاس کړ. ذره دوره یې په ګوته ونه لیدله. درنده چوپتیا خوره وه. لکه بله دنیا چې وي. د دواړو ورونو سترګې په دروازې کې وې. شاه زمان شېبه په شېبه لوګی کاوه. دلاور لاړې تېرې کړې. ویې پوښتل:
– اجي صیب سره څه کار کوې؟
– بس رنګارنګ کارونه دي. ای ماته اوس مالومېږي. پیسې ګټل اسانه ندي. خطرې به تېروې. د اجي صیب ژوند ام ګوړه نده. بس ماته چې ووایي په اور ورشه ورځمه. امغسې یې راسره کړي دي. بچي مې ښه اغوندي، ښه یې خوري. نور څه غواړمه؟
دلاور له شاه زمان سره سترګه په سترګه شو. مخ یې میرګل ته کړ:
– ای ورته ووایه چې موږ ته ام نوکري راکي! ورو ورو به یې قرض خلاص کو خلاص.
– نه تروزیه، اسې نه مني. بس اول به قرض خلاصوې! ای سګرېټ دې بند که!
د دوئ له رسېدو سره د غبرګ بدن ساتونکی لکه پېری راپیدا شو. د چوکیدارانو له ګردې کوټې څخه بل تن چاته زنګ وواهه. وروسته یې د ننوتلو اجازه ورکړه. دننه په لس متره کې بل د پنجرې دېوال و. له هغه څخه تېرېدو هم اجازه غوښتله. پوخ سرک مخامخ پینځه منزله ودانۍ ته غځېده. دواړو خواوو ته یې قیچي شوي بوټي وو. د هغوئ تر شا د بېلابېلو مېوو ځان ځان ته باغچې ښکارېدلې. د رنګارنګو مرغیو غږونه راتلل. میرګل وپسېد:
– تروزیه! بس ماته مخکې ایجازه نشته. اجي صیب اوغه شیشه خانه کې دی.
دوئ ته پنجره خلاصه شوه. د ګلانو په منځ کې د رنګه ماهیانو له ډنډ څخه تېر شول. د ښیښنو کوټې ته ننوتل. هوا توده وه. حاجي رسول په کوچ ناست و. دواړو ته یې لاس وغځاوه. شاته یې په طلایي چوکاټ کې د قرآن کریم سورتونه ځړېدل. جبار په څرخېدونکې چوکۍ کې منه پاکوله. دوئ مخامخ په کوچ کېناستل. حاجي د مڼو او اینځرو ډکه مېوه دانۍ ټېلوهله. ویې ویل:
– وخورئ قوربان! خپل کور دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو ورونو یو قرار ده ته کتل. دلاور او تومات منې ته لاس کړ. پرته له سترګو رپولو یې چکوهله. حاجي غټ اینځر خولې ته کړ. تور پکول یې شا ته ټېلواهه. سور تندی یې وځلېد. کنده پکې وه. ویې ویل:

– دا این د ډاکټر نجیب د وختونو داغ دی قوربان. یو ندی دوه دي. یو چا سره مې مامېله وه. ډېر یې وځورولمه. اخېر مې ویلې که سبا پورې دې پیسې رانکړې وژنمه دی. اغه ته ټوکه ښکارېدله. په خپل زور مغروره و. د غونډې د پاسه یې ځا ته کلا لرله. پینځه زامن یې وه. هریو لکه دېو. سبا شپه ور واوښتلمه قوربان. ماسره نو درې تکړه کسان دي. په سد راتللو ته مې پرې نښودل. په څو دیقو کې مې پینځه واړه وغځوله. لس چنده مال مې تې واخېسته، لاړم. بیا مې سر ګرځېده. ښخي غورځېدلمه. ډاکټر ته یې بوتلمه. ویلې د سر هډوکی دې مات دی. وینه دننه تللې. جنګ کې ګرم ومه. نه ومه پوېېدلی. ځوانې وه نو.

شاه زمان غږ کړ:

– تا خو سم د شا اشرف هوتک غونډې توره کړې اجي صیب. اغه تورکان او روسان مات کړي وه.

حاجي موسکی شو:

– ښه تاسې څه وکړه قوربان؟

دلاور شخ پخ ناست و. په ټول بدن کې یې یوازې دوه غړې خوځېدل- ښي لاس او خوله. شاه زمان ټېغې سترګې ورپولې. لاړې یې تېرې کړې. غږ یې واېست:

– ای اجي صیب! د باندې ګې شاته غونډی زمور ده. د اغې خط به درکمه.

حاجي له خندا سره ککره وښنډله:

– نه قوربان. زه په اغې څه وکمه؟

دلاور یو قرار شخوند واهه. شاه زمان وویل:

– اغه سلګونه جریبه ده. ته کولی شې...

– زما نده په کار.

شاه زمان سترګې ځمکې ته واړولې. مړاوی غږ یې ووت:

– چې اسې ده بیا نو څه به زمور ځمکه شي. او څه به نغدې برابرې کو.

– زما قانون کې څه څه نشته قوربان. ټولې ټولې دي. او زه پیسې په خپل لاس اخلمه.

دلاور شخوند وهل لا تېز کړ. د شاه زمان رنګ بدل شو. ویې ویل:

– ټولې نشو پیدا کولی اجي صیب. په خدای که ایڅ لاره وي.

حاجي په ملا نېغ شو. په کاغذي دسمال یې خوله پاکه کړه. په سور مخ کې یې تکه سپینه ګردکۍ ږیره وخوځېدله:

– لاره نشته؟ ته ودرې بله کیسه درته وکمه قوربان. زه به دوه ویشت درویشت کلن ومه. ډنګر پنګر لکه لرګی. د کارمل وخت و. سهار وختي په کلي کې جنګ ونښته. ګرز او ګروز و قوربان. څه به یې اورېدومه. د کومې خوا نه زمور په کور د توپ نالتې مرمۍ ولګېدله. پلار مې، مور مې، واړه ورونه، خویندې مې، ټول شهیدان شوه. یو په ما ایڅ بلا ونه لګېدله. چیغې مې وهلې. ټول کلی خبر شو. چا کومک ونکه. تره چې تره دی ای! ورور یې مړ و ورور. او زامن یې ام زما انډیوالان وه. نه نه نه، ځانونه یې وباسل خلاص. زه یوازې مړو ته ناست ومه. روسان راغله. راته یې کتل کتل. په خدای چې د اغو کافرو راباندې زړه وسو. ایڅ یې ونه ویلې. بېرته ووتله. په یوازې ځان مې باغچه کې اته قبره وباسل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حاجي غږ ډپ شو. ژوره سا يې واخيستله. د شاه زمان او دلاور خوله وازه وه. لکه افسانوي کيسه چې اوري. خو دا نه معلومېدله چې د جبار غوږ دی که نه. په څرخېدونکې چوکۍ کې يې منډه پاکوله. د حاجي ږيره بيا ورپېدله. ټيټ غږ يې ووت:

– پوه شو مه چې سخته راشي نه خپل شته، نه کليوال، نه انډيوال. زړه مې تپ تور شو. ما ويلې داسې ځای ته لاړ شمه چې يو ونه ګورمه. ښار ته مې نيت وکه. خو يوه روپۍ راسره نه وه. حيران پاتې ومه. ښه څه وکمه، څه وکمه؟ په کورونو وګرځېدلمه. راډيوې، بيلچې، تبرونه، کولنګان، هر شی چې خرڅېدل، په خره مې بار کړه. بازار کې راته ښې پيسې شوې. امغه نن دې حال ته ورسېدلمه. لاړې هر وخت شته قوربان. بينا سترګې غواړي.

دلاور په شخوند کې اوږده زنه ورپوله:

– بيا دې تره ونه ليده تره؟

حاجي داسې مخ واړاوه لکه د هغه نوم چې ببخي اورېدل نه غواړي. غږ يې ووت:

– اغه ته خدای جزا ورکړه. سرطان شو. زامنو ته يې ما جزا ورکړه. ټوله ځمکه مې تې ونيوله.

شاه زمان لاړې تېرې کړې. ويې ويل:

– آغه دی په تا خپله تېر شوي. لږ راسره ګوزاره وکه اجي صيب!

– ای قوربان! په دوستۍ کې چې سر وغواړئ سر، نه يې درېغومه. پوليسو نه مې خلاص نه کړئ؟ ګوره کنه! خو په ايساب کې يوه روپۍ نه پرېدمه. او څوک چې په نېته ونه درېږي ګونا يې خپله ده. دا زما قانون دی.

د شاه زمان په مخ خولې راغلې. مړاوی شو. شونډې يې ورپېدلې:

– وه اجي صيب! د کومه يې کو؟

حاجي تېرې وکتلې. ويې ويل:

– د کريم اوستاذ ځمکه چې ښار کې ده. د ټول قرض سر باسي.

شاه زمان سترګې ښکته واچولې. مړاوی غږ يې ووت:

– اغه زموږ د کار نه ندی خبر.

– خبر يې که قوربان! اغه ځمکه خوشې پرته ده. جوړولی يې نشي. او زما يې مخه بنده کړې ده.

شاه زمان وبنګېد:

– اغه پې ډېره ګرانه ده. د آينده دپاره يې ټولې سترګې امدې ته دي. زه به بيا ام ورته ووايمه.

ميرګل د پنجرې له شا څخه ليدل چې دواړه ورونه حاجي ته سر خوځوي. په پای کې په پښو ودرېدل. خدای پاماني يې وکړه، ووتل. دی هم پاڅېد چې بدرګه يې کړي. دلته جبار غټ برېتونه د شهادت په ګوته کېکاږل. جګ غږ يې ووت:

– اجي صيب! تاته د خلکو ټول رګونه مالوم دي.

– زه روشنفيکر يمه قوربان.

جبار پوه نه شو. حاجي روښانه کړه:

– چاته چې د خلکو د زور او کمزورۍ مالومات وي، او د پرمختګ دپاره تې کار واخلي، اغه ته روشنفيکر وايي قوربان.

جبار بيا وروځې بره کش کړې. حاجي سر وخوځاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هو قوربان هو. روشنفيکران دري رقمه دي. ساده ګان، چالاکان او هوښياران. ساده ګان د وطن د پرمختګ غم کوي. چالاکان د خپل قدرت او معاش د پرمختګ. هوښياران ما غوندې خپل بيزنس ته پرمختګ ورکوي.

جبار د سر په ښورولو تائيد کړه. جړ غږ يې واېست:

– ما ويلې کريم او ستاذ سر زوري دی. که ځمکه ورنکې، ورونو سره يې ګوزاره کوو، که څنګه؟

د حاجي سترګې شخې شوې. جدي غږ يې ووت:

– خپل قانون به کله ام نه ماتوې قوربان!

– نو چې دا دوه مړه وي اغه ځمکه د لاسه نه ځي؟

حاجي غوښنه ګوته جګه کړه:

– يوې خبرې ته ښه غوږ شه قوربان! پيسې او جايداد د سپ وبوله لکه کشتۍ. او قانون لکه قطب نما. کشتۍ ډېره موهمه ده. خو قطب نما ته نه رسي. دا درته په اغه ورکه دونيا کې لاره ښيي. وايي په دې ځه خپل منزل ته رسېږې. که قانون دې مات که، لکه قطب نما چې ورکه کې. يوه لاره به دې سل شي. حيران به يې چې په کومه لاړ شې؟ اتمن ډوبېږې. هو، قانون دې نه خوښېږي؟ بدل يې که! خو ماتوه يې مه قوربان! زه چې څه لرمه، د امدې برکت دی. ځه نو قوربان! چې کريم او ستاذ ښځه بو نه ځي.

ooooooooo

د ماښام لړه وه. کريم په کوټه کې ګرځېده. سور او شين کېده. نازيه د ېوال ته تکيه ناسته وه. په ګرد مخ يې د حامله داری تور چاپونه لا تور ښکارېدل. ژړ ژړ يې سا اخېستله. ويې ويل:

– غټوالي ته دې ګوره! او ماشومان دې غولوي ماشومان.

کريم غاښونه وچيچل. په منډه ورغی. په شونډو يې ګوته ورکېکاږله:

– چپ! چپ! چپ! ډېره وټنګېدلې. دلاور دی. وهمه دې کنه نو!

هغې يې لاس ټېلو اهه:

– وی لرې! تا نو بل څه شی ياد دي؟ وهلو ته تيار يې. چې دونه سړی وې کار به دې سم کاوه.

د کريم د مخ رګونه وپړسېدل. په زنه کې يې ډيکه ورکړه. وپسېد:

– ای ای! ويمه خوله بنده که کنه نو! ولې راباندې هر څه تبا کوې؟

– وی تبا تبا نارې مه وهه! ته څه شی لرې؟

کريم ټول رپېدېده. ډارېده چې له کنټروله ونه وځي. تېز ووت. وزه له دالانه وتښتېدله. دلاور په حويلۍ کې د موټربانټ جګ کړی و. د موبايل د څراغ رڼا ته يې يو يو فيوز کوت. غږ يې کړ:

– لالا! ته راشه سلف ووهه سلف!

کريم په دروازه سر ننوېست. کيلي يې تاوه کړه. موټر چالان نه شو. سوړ اسويلی يې وخوت. وزې يې شا ته لمنه کشه کړه. هغه په قهر وګرځېد. غاښونه يې وچيچل. وزه يې په کشولو او سپېړو په انار پسې وتړله. د حويلۍ په کونج کې يې د مرغانچې دروازه هم ټېلو هله. دلاور غږ کړ:

– نو تا چرسي ته ولې ورکوه؟ چې خوړ ته يې ندی غور ځولی شو کر وباسه خوړ ته!

کريم برک وهل:

– ويمه نورعلي ورکړی. ته بيا ګډ يې. که نه يې شې کولی سم ووايه! چې د شامامد کاکا زوی راولمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه، اغه دونه نه پوهېږي. پروېزی راوله. دلته جومات کې به وي جومات کې.
نازيې له کړکۍ څخه غږ کړ:
– که لاړې، مولاصيب باندې تاویذونه ام وکه!
د هغې په غږ کې قهر نه و. کريم د هوسايۍ احساس وکړ. له اوسپنيزې جيګرې دروازې ووت. په لويه کوڅه کې دوه نا اشنا کسان روان شول. دی ورپسې و. په نريو جامو کې يې يخ کېده. د واسکټ په نه اغوستلو پښېمانه و. چرچرکان چرېدل. د مسجد د څراغ رڼا کوڅه اوږده او تياره ښودله. نااشنا کسان تېر شول. دی ننوت. نااشنا کسان ودرېدل. شاته يې وکتل. د ننه څراغونو د مسجد حويلۍ روښانه کړې وه. په چمن کې ډله ډله ځوانان غږېدل. څو تنو د دېوال بېخ ته په وياله کې مخ او لاس کاوه. خو پروېز نه و. کريم په درندو ګامونو برنډې ته وخوت. د ننه په کوټې کې يې نظر وګرځاوه. سپينږيرو د محراب مخې ته اوږده ليکه جوړه کړې وه. شونډې يې خوځېدلې. کريم هاغه يو ته ودرېد چې خوله يې کږه وه. خلکو ويل ګوزڼ وهلی دی. ده وپوښتل:
– وهاب کاکا! پروېز چېرته دی؟ موټر مې نه چالانېږي.
وهاب بره ور وکتل. شونډې يې هماغسې په سورتونو خوځېدلې. سر يې وښنډه. کريم وپسېد:
– بېخي کلي کې نشته؟
وهاب د سر ښنډل تکرار کړل. کريم بيا خپل بخت ملامت باله. برنډې ته ووت. په لاره کې له امام سره مخ شو. سپين لستوڼي يې بډ وهلي وو. په سپين څادر يې غټه توره ږيره وچوله. کريم په ټيټ غږ وويل:
– تاويذونه راته وکه!
– څه د پاره؟
– يو د نظر. بل چې اولاد مې په خير پيدا شي.
روان سپينږيري توره لونګۍ په سر کېکاږله. د امام په غوږ کې وبنګېد:
– مولاصيب! مونځ قضا کېږي.
– دا دی ملک صيب، دستي. راځئ ورونو! درېږو.
امام ژر ژر لستوڼي کش کړل. مخ يې کريم ته واړاوه. غږ يې ټيټ کړ:
– پس د مانځه نه.
هغه مخ ته شو. سپينږيري پاڅېدل. شاته قطارونه ځوانانو او ماشومانو ډک کړل. کريم هم پايڅې بډ وهلې. نيت وتړل شو. امام الله اکبر ناري کړې. په شاتنيو قطارونو کې خبرې او خوځېدل بند شول. د کريم تلوار و. دلاور بايد په بل مستري پسې ولېږي، او خپله له نازيې سره واوسي. خلکو ويل اميدواره چې ماښام يوازې پاتې شي کافرپېريان وربانده کېښي. ښځه بې سده کېږي او ماشوم ضايع کوي. په ټول لمانځه کې يې فکر هغې ته و. خو دده له بدو طالعو تر سلام ګرځولو وروسته ملک پاڅېد. د تورې لونګۍ شمله يې شاته ټېلوهله. ستونی يې صاف کړ. کريم نظر په خلکو وځغلاوه. اوس پوه شو چې ولې هغوئ تر لمانځه مخکې د کلي په وضعه غږېدل. ملک وويل:
– ورونو! يوه خبره مې کوله. نن سبا دا حالات راته ښه نه ښکاري. او، ما ويلې کلی نامه خدا څلور جوماته دی. يو سړی به کوم سر ته ورسېږي. او، بل دلته چې دی، ټول يا لرې يا نږدې خپلوان يو. د هر يو بې ايزتي، د هر يو شرم د ټولو شرم دی. او، نو راځئ دا وړې وړې خبرې پټې نه کو! په ګډه يې حل کو! او، دلته...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم په زړه کې وویل«بیا شاوخوا تاوېږي، اصلي خبرې ته نه راځي» ده غوښتل لنډ بحث لنډ کړي. ویې ویل:
– ملک صیب! ته غلا ته وړه خبره وایې؟ قتل ته وړه خبره وایې؟ زنا ته، پوډریانو ته. ای مېږوخې وتښتېدلې مېږوخې کنه نو.
څو تنو ځوانانو پخ وهل. ملک وویل:
– هو هو، زه امدې ته راځمه. او، ورونو...
کریم یې بیا خبرې پرې کړې:
– دا په خبرو نه کېږي کنه نو.
په مسجد کې زوړ شو. یو ځوان غږ کړ:
– کریم اوستاذ رښتیا وایي.
ملک لاس جګ کړ:
– ای ګورئ! اسې نده چې دا خبرې یوازې زموږ کلي کې دي. ټوله دونیا کې شته. او، که نه وې نو قانون به ام ورته نه و. او، دا نااهله کسان چې دي، څوک دي؟ زموږ خپل دي. د چا زوی دی، د چا ورور دی، د چابل، د چابل. او، که نااهله دي زموږ د لاسه دي. موږ سم ندي غټ کړي. په خوشې خبره مو وهلي دي. خوږه خبره مو نده کړې. سمه لاره مو نده ښودلې. او، اوس اغوئ ته ښه او بد یو شی ښکاري. زه ویمه دا مرض به ورک کوو. په مشوره، په...
کریم لیدل چې ملک د پخوا په شان په خبرو ځان خلاصوي. غږ یې کړ:
– ښه، ته څه وایې چې پوډري ته ووایې پوډر مه وهه اغه یې پرېدي؟ یا غل غلا پرېدي؟ ای! مونځ څه شی دی مونځ کنه نو؟ سخت دی؟ نه. کومه دی؟ نیم جومات ډک ندی.
ډېرو د کریم خبره تاید کړه. ملک شونډې کېکاږلې. لاس یې جګ کړ:
–صیبي شو، صیبي شو. غوږ ونیسئ! تاسې نو دسې مه کوئ چې د هرچا هره خبره ومنئ! او، ګورئ! دا دونیا دوه مخه ده. یوه خوا خوشالۍ دي. بله خوا سختۍ. او، زه ګورمه، کلي کې اغه خلک ډېر شوي چې نګه سختۍ ویني. هرچېرته پسپس پسپس. او، خلک د ژونده بې زاره کي. او، چې بې زاره شوه بیا هر کار کوي. امدسې نده؟
کریم فکر وکړ چې ملک دلیل نه لري. ځکه تورونه لګوي. غټ لاس یې پورته کړ. ویې ویل:
– ای ای! ای خبره کومه. څه ته ووایه! کلي کې کوم ښه کار شوی چې سړی یې یاد کي کنه نو؟
– ولې په سرک مو کرېږ وانه چوه؟ او، د لیسې امر مو وانه خېسته؟ او، ټولې بدۍ مو ختمې نکړې؟ امدا سړکال، سړکال.
کریم په لوړ غږ وپوښتل:
– ښه، دا وایه چې ناروا ورسره ختمه شوه که نه؟
ملک موسکی شو. ویې ویل:
– یو دم خو نه کېږي، وه د خدای نېکبخته.
کریم نه پرېښود:
– ای ملک صیب ای! په شمه دېګ مه پخوه! سم غټ غټ لرګي تې لاندې که کنه نو!
ملک سر وښنډه. ویې پوښتل:
– نو ته څه وایي چې ټول وریته کو؟ دا اینسانان...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم د ښي لاس د پنجې په خوځولو هغه صبر کولو ته وباله. ویې ویل:

– یوه پوښتنه، یوه پوښتنه. چې لاس دې د جوړېدو نه وي. او مرض یې ام بدن کې تیتېږي. څه کوې؟ پرې کوې یې که نه؟

د خلکو زوږ شو. ملک ځواب نه درلود. تاو راتاو شو. وروسته یې ګوته په ګوابښ وخوځوله. ویې ویل:

– ای چې زه ملک یمه، اېڅوک د چا د وژلو څه، د چا د رټلو واک نلري رټلو. او، پوه شوې؟

کریم په ګونډو شو. ناستو خلکو ته یې مخ کړ. نرۍ شونډې یې وخوځولې:

– امدا ده چې خبره ورانه ده کنه نو. دا څنګه چل دی؟ اغوئ زموږ بچي په نشو اړوي. زموږ په ناموس لپ ندي. په شپه کې چې په لاس ورشو ام مو شکوي، ام مو وژني. موږ یې د مخنیوي واک نلرو؟ ملک صیب! ته زموږ پلو یې که د اغوئ پلو؟

ځوانانو هررر وخندل. ملک تک سور شو. ویې ویل:

– ای کریمه ای! دا ته وایې ته؟ او، که څوک خبر نه وي، زه خو یمه. دا کلی چا خراب که؟ تا. تا الکان بې لارې کړه. هرچېرته نېغ نېغ شوه. او، دولت د بل کلي اربکیان راولېږل. لکه د مور مېږونه راته کوڅو کې ګرځي. او، چې نور دې څه ورانی په زړه کې دی؟ مګر پام کوه! زه دې وینمه. ځان رابانډې مه خرابوه!

کریم غټ سر کوږ کړ. ننوتې خوله یې وخوځېدله:

– ملک صیب! تور مه لګوه کنه نو! هر څوک سترګې لري.

ملک غړلوړ کړ:

– غم دادی چې نه یې لري. که نه، لیدلي به یې وه چې ته خو بچي نلرې. او، د نورو بچي کندې ته غورځوې.

په شاته قطار کې چا پخوهل. د کریم له چټک پاڅېدو سره چوپه چوپتیا شوه. رنګ یې تک سور اوښتی و. سترګې یې د ملک په څېره کې خښې وې. ننوتې خوله یې رېږدېدله. وینه یې شېبه په شېبه په جوش راتلله. یو دم یې شا واړوله. تېز ووت. څو تنه ځوانان هم ورپسې شول. یو سپینږیري غږ کړ:

– ښه دې وکړه ملک صیب! ده سره امدسې ښایي.

کریم د مسجد د دروازې مخ ته په کوڅه کې ودرېد. زړه یې ډک و. سا یې تېزه تېزه اخېستله. ځوانانو ته یې مخ کړ:

– مشر امداسې وي؟ ماته به ام نن سبا کې خدای اولاد راکې کنه نو. مخ به یې تور شي.

ځوانانو سرونه وخوځول. خو ده په خپل بخت باور نه درلود. ستونی یې تنګ تنګ شو. چرچرکانو چیغې وهلې. تا به ویل په دوئ کې هم کومه پېښه شوې ده. په کریم بدې لګېدلې. لکه په مغزو کې چې یې ستنې وهي. نرۍ شونډې یې ورپولې:

– ای! ما بده خبره وکړه؟ څوک غواړي چې اولاد یې پوډري شي؟ آ؟

ځوانان غلي وو. کریم خپله لنډه رېږه په موټي کې کلکه ونیوله. ویې ویل:

– ای! په خدای چې دا کلی ښه ونه څنډې کنه نو، داح، که سم شي.

امام تعویذونه راوړل. ویې ویل:

– هه واخله! په متې پسې دې وتړې! الله پاک به خیر کي. کریم اوستاذه! خفه کېږه مه! ورونه ام غوصه کوي.

کریم پنځوسی له جېبه وایست. ګردې سرمې یې له قهره وپړسېدلې. ویې ویل:

– ماغزه مې ورته سرچپه شوه مولاصیب. خو ما ویلې مشر دی. پرې مې ښو ده کنه نو.

– ښه دې وکړه. الله تبارک تعالی به یې اجر درکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امام پیسې په واسکټ ومنډلې، روان شو. خو د کریم غصه نه کمېدله. ساړه اسویلي یې کول. ډنګر دوست محمد له متې ونیو. له خلکو څخه د لېرې کېدو په ترڅ کې وپسېد:

– ری مه وهه اوستاذه! سبا به که خیر وي، هر څه سم شي، هو.

د دوست محمد په خوا خوږي د کریم سترګې نمجنې شوې. تعویذونه یې د تخرګ په جېب ننوېستل. په ډک ستوني یې وویل:

– هه، سبا به تکه راپرېوځي څه؟

دوست محمد شاوخوا وکتل. کاغذ یې غلي په لاس ورکړ. خپله له نورو ځوانانو سره په تیارې کې ورک شو. په کاغذ کې لیکل شوي وو «قدرمنو ورونو! کلي پرېږدئ! چې ژوبل نشئ» کریم په زړه کې خوشحاله شو. لږتر لږه د غو زحمتونو خو یې نتیجه ورکړې وه. روزل شویو کسانو یې په کلي حمله کوله. ښه دا وه چې دا هر څه هغوئ په خپله کول. دی نازیې ته وزګار و. مګر له دې سره سره یې اندېښنه هم وه، چې پر ته له ده به کار خراب شي.

ooooooooo

د کریم یوه پښه په کوټه او بله یې د دلاور څنګ ته په حویلۍ کې وه. شپه چې هرڅو مره پخېدله، دده حوصله کمېدله. بل مستري یې پیدا نه کړ. خو دلاور لا هم کار نه پرېښود. د هغه له هر غږ سره د کریم امید پیدا کېده چې موټر به جوړ شوی وي. خو دلاور به یا ځان ته په قهر و، یا به په ټلیفون کې له خپلې مېرمنې سره غږېده. د کریم ورته غوني زیږېدل، چې په خوشې خبرو وخت ضایع کوي. په حویلۍ کې کوزاو برو ګرځېد. نازیه کړکۍ کې ولاړه وه. ویې ویل:

– وی، خدای دې تباکي! که اغه صیب منصب ماطل کړی نه وې، سړی به دې ولې واهه؟

د کریم ایله اوس پام شو. په زړه کې یې تېر شول «کاش چې امغه وخت مې ډګروال صیب ته ټلیفون کړی وای. که پولیسو نه یې خلاص کړی ومه» شمېره یې په وړوکي تور ټلیفون کې پیدا کړه. زنګ یې وواهه. ټوله کیسه یې ورته وکړه. هغه وویل:

– دا چې دې مخکې ویلي وو. زه دغه دیقه خپلې وظیفې ته راورسېدلمه. دادی بېرته حرکت کومه. سهار پینځو پورې رسېږمه. اول شفاخانې کې اغه سپینږیری ګورمه. که روغ و ښه تر ښه. که نه، کلي ته درځمه. خپل موټر کې دې راولمه.

نازیې خبرې اورېدلې. پېړې شونډې یې کېکاږلې. سوړ اسویلی یې وکړ. د کریم مړاوی غږ ووت:

– نه ډګروال صیب، بیا ناوخته کېږي کنه نو.

– توکل په خدای! ډاکټرې خو ویلي سبا غرمې پورې وخت شته. ته تر اغو خپل کوشش وکه! زه ام درځمه.

کریم ډکې سترګې نازیې ته واړولې. هغه له کړکۍ څخه لاړه. دلاور وایکم پطرول بېرته وتاړه. غږ یې کړ:

– سلف ووهه لالا سلف!

کریم له سوړ اسویلي سره موټر ته ننوت. کیلي یې تاوه کړه. د ماشین غرهار وخوت. دا غږ ورباندې دومره خوږ ولګېد تا به ویل د نجات د پرښتې غږ دی. ایله یې غړي سست شول. نازیه بیا کړکۍ ته راغله. ساعت لس باندې دوولس بجې ښودلې. دلاور ځان ته په قهر و چې ولې یې اول د وایکم پطرول شکېدلي سیم ته پام نه شو. له موټره ووت. غوږ لاسونه یې په لته وسولول. کریم ښځې ته نژدې ورغی. ویې ویل:

– ځان تیار که!

د شاله خوا یې د دلاور غږ واورېد:

– نیمه شپه کې تګ خطرناکه دی. آبله شپه یې سړی د موټرسکیل دپاره وژلی و آبله شپه.

– نه، زما مخې ته دې راشي کنه نو. په موټر یې خمیره کومه که نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– په بل غم وانه وړې بل غم.
– نه...
نازيې غږ کړ:
– وی، رښتيا وايي. سهار نږدې دی. لږ به صبر وکو چې څه کېږي؟
د دلاور کورته بيره وه. تېز ووت. شېبه پس کريم کوټې ته راغی. د نارنج تازه بوی يې احساس کړ. نازيه سمه تخته ملاسته وه. په خېټه يې لاس واهه. ګرد مخ يې له درده ګونجې شو. ژر ژر يې ساه اخېستله. لکه ستومانه چې وي. کريم پښېمانه شو چې ولې يې د هغې په خوله دلاور پرېښود. که تګ ته ضرورت پيدا شي؟ په قاب کې يې د زېښل شوي نارنج ټوټې وليدلې. ويې ويل:
– ګېډه دې ورسته کړه کنه نو. دونه ډېر مه خوره!
نازيې ځواب ورنه کړ. په دېوال پسې نښتي تلوېزون ته يې کتل. هلته خارجي ډرامه وه. د ګوډۍ په څېر ښايسته نجلۍ د پلار د تداوي لپاره له ميني تېره شوه. له بوډا شتمن سره يې واده ته غاړه کېښوده. کريم نازيه له ډرامې نه منع کوله. باوري وچې د هغې اخلاق خرابولی نه شي. خدای خدای يې کول چې د پخوا په شان ورته ويده شي. هغې بې له مخ تاوولو غږ کړ:
– وی، خدايه، کېنه کنه!
کريم وپوښتل:
– ته څنګه يې؟
– وی، اوس په پوره خو څه نشته.
کريم د هوسايۍ ساه واخېستله. وړاندې ورغی. ويې ويل:
– شپه کې د تلوېزون آواز لرې ځي. خلک به وايي مولا نورو ته مسلې کوي خپله حملې کوي.
– وی، توبه! دا ام ځان ته مولا وايي.
کريم موسکی شو. هغې په رېموټ کې د غږ د ټيټولو تڼۍ کېکاږله. دی يې څنګ ته وغځېد. ورسره په ګډه يې ډرامه کتله. خو کله کله به يې سترګې ور واړولې. د هغې له څېرې معلومېده چې پخه ويښه ده. ډرامه خلاصه شوه. تر خبرونو مخکې موزيک راغی. هغې ريموټ جګ ونيو. تلوېزون بند شو. دی وپسېد:
– خوب درغی؟
هغې سر وښوره. ده يې په تندي ورغوی کېښود. نرم يې په وېښتانو وښويا وه. هغه ورتاوه شوه. ويې ويل:
– وی ح، سمه تخته مې ملا شخېږي.
– سترګې پټې که کنه نو!
– وی الا، وېرېږمه چې په خوب کې څه ونشي.
هغې کړکۍ ته وکتل. په حويلۍ کې تپه تياره وه. د مېړه لاس يې کلک ونيو. کريم ډاډ ورکړ:
– مه وېرېږه! خير و خيريت دی.
نازيې سوړ اسوېلی وکړ. کريم د دې لپاره چې د هغې فکر بدل کړي وويل:
– هو رښتيا، ته خو سمه زمرۍ يې کنه نو. په ياد دې دي؟ اغه دالېز کې مرک؟ ههه، ټوله ورځ کوټه کې بنده وې.
نازيه موسکۍ شوه. سر يې وښوره:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وی، مه وایه! خدای دې د توپ ننبه کي! تشناب نیولې ومه...

دواړو کټ کټ وخندل. نازیې پېړۍ شونډې ورپولې:

– اغه وخت موبایل خدای وهلی ام نه و.

کریم یې بیا په تندي ورغوی کېښود. تر څټه یې کش کړ. نازیې سترګې نرمې پټې او بېرته لځې کړې. کریم وویل:

– ښه وختونه وو کنه نو.

نازیې سر وخوځاوه. د کریم غږ بیا ووت:

– اغه اول وار چې مې هوټل ته بیولې وې.

– وی، الا، امغه وه. بیا مې چاینکي ونه خوړه.

نازیې سترګې پټې کړې. کریم یې پرله پسې په سر لاس تېروه. ویې ویل:

– اغه وخت مې ستا یو عادت ډېر خوښېده کنه نو.

نازیه په پټو سترګو موسکۍ شوه. ځان یې بېرته ستونی ستغ کړ. د کریم مخ ته وتې غټه زنه وخوځېدله:

– په خبره به چې پویه نشوې لاره به دې بنده کړه «څه دې وویلې؟ څه دې وویلې؟...» ما به قصدن نه ویلې. ته به مې متې پسې ونښتلې. څو چې مې ویلي نه وه نه دې پرېښودمه. بېخي د وړکیانو خوی دې و کنه نو.

د نازیې غږ په پټو سترګو ووت:

– وی، اغه وخت ته نه په قارېدلې کنه. اوس خو...

کریم سترګې کږې کړې. ویې ویل:

– اوس لکه چې شین مخ ګرځې. خو ځواني وه، مستي وه. ظانې کترې نه وې. بې غمي وه کنه نو.

نازیه په خوب کې وخرېدله. کریم لاس نرم په خېټه ور کېښود. لکه پلاستیکي توپ شخه او ښویه وه. له نیا څخه یې اورېدلي وو چې مور او پلار په خېټه لاس وهي د ماشوم خوښېږي. ده هم لاس ورو ورو وګرځاوه. یودم د لاندې له خوا ټپلوهل شو. ده ژر لاس جګ کړ. غږ یې ووت:

– او وا، ههههه

په خېټه کې غوټه وه. کریم د سپېړې په دود لاس جګ کړ. نرم یې کېښود. وپسېد:

– اح! ودې خوړل؟ ته ما وهې آ؟ هههه.

کریم ګوتې په غوټه ځای نرمې وسولولې. وپسېد:

– میر حمزه! ای زویکیه؟ دا دې منونی لاس دی که منونی پښه؟آ؟ ای! ډېره یې مه شخوه! ژوبله نشي کنه نو. ستا وطن کې خو ډاکټر ام نشته. څنګه به کوو کنه نو؟ هههه.

د وزې بنګ بنګ او د چرګانو کغ کغ راغی. کریم د کړکۍ ښیښې ته ودرېد. د سترګو دپاسه یې لاس څپره کړ چې حویلۍ ښکاره شي. د وزې تور بدن یې تر انار لاندې ولید. ولاړه وه. تاوه راتاوه شوه، پرپوتله. کریم بېرته راغی. داسې وغځېد چې سر یې د نازیې له خېټې سره برابر وي. هلته اوس غوټه نه وه. ده په هماغه ځای لاس کېښود، وپسېد:

– میر حمزه! ای اورې! ته ما پېژنې؟ زه څوک یمه؟آ؟ امغه یم چې خوب کې مستي درسره کومه. غېږ کې دې نیسمه. ستا وړې وړې چاچۍ، ستا تنکۍ تنکۍ پاپۍ چې مچومه. په یاد دې شو؟ هو، غضب شپې دونه لنډې دي. دستي ویښ شمه. کوشش

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه، ډېر ته خوب نه راځي کنه نو. بیا نو زړه مې خپه شي. په اویلۍ کې ښه وژاړمه. ای اورې؟ خلک وايي په ژړا زړه تشېږي. زما خو نه تشېږي.

د کریم ستوني ډک شو. یوه شېبه یې خبرې بندې کړې چې آرام شي. خو د زړه تنګوالی یې نه کمېده. اوښکې یې وڅڅېدلې. په سترګو یې ورغوی تېر کړ. وپسېد:

– ای بچیه! ډاکټره وايي ته الته پاذاب یې. زړه مې ډېر درته ځوریږي کنه نو. څه وکمه؟ ایڅ مې په وس ندي.

کریم سلګۍ ووهلې. ویې ویل:

– وه ګرانه میرحمزه! وه زما د لنډو شپو یاره! وه زما د اوږدو ورځو درده! خدای شته زړه مې ستا لیدلو پسې چوي. ای زویکیه! سترګې مې په اینتظار اینتظار مرضي شوې. سوی کوي. وېرېږمه چې ستا تر لیدو مخکې ړندې نشي. ای! هر څه لرمه هر څه. یو تا نلرمه. راشه په خیر کنه نو! د ټولو مخ کې غاړې واچوه! چې د بدبخته نوم رانه لرې شي. چې د خلکو د زړه سوي نه خلاص شو کنه نو.

سپېو وغپل. وزه بیا وبنګېدله. کریم په سترګو سولولو حویلۍ ته روان شو. شاته نازيې هرڅه اورېدلي وو. اوښکې یې یو دم لکه ناوه وبهېدلې. په حویلۍ کې وزه بیا پاڅېدلې وه. په کوڅه کې خلک غلي غلي غږېدل. کریم غوږ ونیو. غږونه لېرې شول. دی نه پوهېده چې نورعلي دوئ دي که هاغه د مابنام نا اشنا کسان. سپیان غلي شول. وزې هم ځان برابر کړ چې پرېوځي. دا وخت له کوټې څخه د نازيې وارخطا غږ راغی:

– وی الا، وی الا خیر! وه خدایه خیر! اله سرېیه!...

د کریم زړه وښويېد. منډه یې واخېستله. نازیه نېغه ناسته وه. په خېټه یې لاس تېروه. د مېړه په لیدو یې وویل:

– وی الا سرېیه! میرحمزه میرحمزه! الا خدایه خیر!

کریم وپوښتل:

– څه خبره شوې؟ ولې؟

– اله ډېرې لغتې وهي. وی خدایه څه وکمه؟

– ته آرامه شه! سمه خبره وکه کنه نو! دې کې نو څه خبره ده؟

– وه خدایه، دا څنګه سرې دی؟ ګوره ګوره! اح، اح، دغه ځای دی. اله خیر کې خدایه!...

د خېټې هماغه ځای یې ښود چې کریم وربانديې لاس ایښی و. ده غوښتل هم ښځه آرامه کړي او هم له مشکل څخه خبر شي. شونډې یې وخوځېدلې:

– خو میرحمزه خوځېږي. ته نو ولې ورته خفه یې؟

نازيې غبرجګ کړ:

– وه خدایه! تا وانهورېدل؟ ډاکټرې څه ویلې؟ دا وخت کې ماشوم آرامه وي.

–آرامه وي؟ ماشوم چې ژوندی وي خو پښې به وهي کنه نو.

– وی ته غلی شه! زرکوه د وهاب کاکا دایه اینړور راوله! زرکوه! اله اله اله...

کریم چټک ووت. په لوېې کوڅې کې یې وروستۍ دروازه وټکوله. نا اشنا موټر د کوڅې خوله بنده کړې وه. کریم په تعجب ور وکتل. د موټر د خاوند په مقصد پوه نه شو. د چینایانو غوندې د ګردو وېښتانو ځوان د کور دروازه خلاصه کړه. کریم ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوت. په موټر کې وېنښ سړی نيغ کېناست. شېبه پس کريم يو ازې را ووت. د موټر سړي سر ټيټ کړ چې معلوم نه شي. دی په تېزۍ کور ته راغی. نازيې ته يې کړ:

– اغه وايي پروا نکوي. خو چي پرده ونشکېږي. او به په ماشوم وچې نشي.

نازيې ژړ ژړ سر وخوځاوه:

– وی ډاکټرې ام امدا ويلې.

– څنگه شو؟ غلی دی؟

– نه، موټر چالان که! اله زر کوه چي ځو! شازمان ته ام غږ که!

کريم منډه واخېستله. تر پردې لاندې په کوټبند پسې ځوړند واسکټ يې واغوست. کيلي يې تل په باندېني جېب کې اېښودله.

اوس هلته نه وه. سخت وارخطا شو. لاندې فرش يې وکوت. نازيې غږ کړ:

– وی څونه وخت دې تېر که!

– د موټر کيلي نه پيدا کېږي. تا نده ليدلې؟

– وی الا! ماسره څه کوي؟ دلاور وړې نه وي.

– نه، اغه بېخي شترينگ ته ناست ندی.

کريم ټوله کوټه وکتله. سر ورباندې وګرځېد. تېز موټر ته لاړ. هلته هم نه په چوکۍ پرته وه، نه يې د پښو په ځای کې پيدا کړه. خپل بخت ته يې کنځلې وکړې. بېرته کوټې ته يې منډه واخېستله. ويې ويل:

– راځه وځو! د چانه به موټر واخلمه.

نازيه غلې وه. په خېټه يې لاس تېر وه. کريم په قهر شو:

– پاڅېږه کنه نو! څه ته ناسته يې؟

هغې په آرامه وويل:

– اوس خو غلی دی. په لمنه مې ام اوبه رانغلې.

کريم هم لږ آرام شو. ويې ويل:

– څه ورک يې که! ځه چې ځو! چې ناوخته نشي کنه نو.

نازيې سر وښندېه:

– وی شپه ده. چېرته ونه ولېږمه.

– بنه ته ودرېږه! الته د کوڅې خوله کې نا اشنا موټر دی. که د کليوالو وي رابه يې ولمه.

نازيې له لاسه ونيو:

– وی نه نه. اغه به څه رقم خلک وي؟ نيمه شپه ده.

– نو څنګه کوې؟

– ځه ته ويده شه! زه به ناسته يمه. که څه خبره وه جگومه دې.

– اسې نو بيا ته سمله کنه نو! د وهاب کاکا اينږور ويلې چې مور ناراحته وي ماشوم ام ناراحته کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم بالښت ته شخه تکیه وکړه چې خوب ور نه شي. نازیې یې په زنګون سر ولګاوه. ده یې په تندي ورغوی کېښود. نرم یې په وېښتو وښویاوه. همدا کار یې په ځلونو ځلونو تکرار کړ. یو وخت تر نازیې مخکې دده بانه ورغلل.

ooooooooo

سهار له کوټې څخه د غواوو، وزو او مېږو رمبارې راغلې. بوی یې فضا نیولې وه. چوپان نارې کړې:

– های های! مالونه راوباسئ های!

کریم نېغ کېناست. په انګړ کې سپینه رڼا وه. زړه یې وښوېد. ژر یې نازیې ته وکتل. هغه د دېوال بېخ ته پرته وه. ورټوپ یې کړ. سر تر پښو یې وڅېړله. د هوسایۍ سا یې واخېستله. کمپله یې وربانديې واچوله. په حویلۍ کې انار ولړزېده. وزې له رمبارو سره زورونه وهل. کریم واسکټ او کوټه بیا ولټول. د موټر کیلي پیدا نه شوه. د باندې ووت. یخ شمال لګېده. موټر ته له رسېدو سره ځای په ځای میخ شو. کیلي په سویچ پسې ځړېده. له عمیق تنفس سره یې مخ بلې خوا ته واړاوه. بېګاه یې باور درلود چې کیلي یې اېستلې ده. ځکه یې سویچ ونه کوت. ځان ته په قهر و چې ولې په خپل باور شک نه کوي؟ ولې همدا یوه غلطي په وارو وارو تکراروي؟ وزې رمبارې وهلې. ده یې غړوندی په زوره واېست. هغه له درده وچونګېدله. دروازې ته یې منډه کړه. په لویه کوڅه کې د رمې د پښو په دوړه تنوتله. په زوره څادر کې تاو ډنګر ځوان په لرګي ځمکه ټکوله او نارې یې وهلې:

– هررري! پسا پسا! هئ خدای دې مړه که! په وړو دې زور رسي. مړسترګې! های های! مالونه راوباسئ مالونه!

کریم غږ کړ:

– توپانیه! درغله کنه نو.

طوفاني په دوړو کې شا ته وکتل. سپینه خولۍ یې په خیرو زېړه شوې وه. ترلاندې یې ببر سر وګراوه. ویې ویل:

– ومې لیدله څه! هرري! هات!

کریم کور ته ستون شو. ډک سطل او به یې د موټر څنګ ته راوړې. لته یې پکې لنده او ښه پندې کړه. موټر یې پاک ومینځه. د شنې پردې څنډه یې جګه کړه. نن یې کارګر رخصت کړي وو. لمر ورباندې تود ولګېد. د لاس سور ساعت ته یې وکتل. اوه بجې وې. د صاحب منصب هم هېڅ احوال نه و. تېز کوټې ته ننوت. ویده نازیه یې له اوږې وخوځوله. ویې ویل:

– مخ او لاس دې وکه چې ځو کنه نو!

هغه یوه شېبه غلې او چورتي شوه. ټول پام یې خپلې خېټې ته و. وروسته یې سر وخوځاوه. کریم چټک ووت. تر پردې ها خوا نوي کور ته ودرېد. د هغه لینده ډوله کړکۍ، لینده ډوله پیکونه ښا ښسته ښکارېدل. په زړه کې یې وویل «ای خدایه! ما ورته په ډېر شوق جوړ کړی کنه نو. ته مې دوعا قبوله کې!» په لینده ډوله پلګیو ودانۍ ته وخوت. هرچېرته وچه مصالحه پرته وه. ټولې دروازې سالون ته وتې وې. د ښي خوا کوټې ته لاړ. د لرګیو تختې او د سمنټو تشې بوجۍ یې حویلۍ ته واېستلې. له تاکاوۍ څخه یې بېلچه سالون ته راوخېژوله. وچه مصالحه یې په کراچۍ کې اچوله چې ټلیفون یې وترنګېد. سترګو ته یې پورته کړ. د صاحب منصب شمېره وه. غوږ ته یې ونیو. له هغې خوا غږ راغی:

– الو! کریم اوستاذه! غم مکوه! سړی د مرګه بچ دی. زه دلته نږدې غونډۍ سره یمه. کلکه تلاشي ده. چې ولې؟

– څه شی لټوي؟

– نه پوهېږمه. ښه څه، ځانونه تیار کئ! زه زر در رسېږمه.

کریم په بېلچه مصالحه ټولوله. ډکه کراچۍ یې په حویلۍ کې تشه کړه. اوس یې په لوټکه د دېوال پلستر ته او به ورکولې. نازیه راغله. زرغون کمیس یې له تور ټیکري او تور پرتوګ سره ښه ښکارېدل. په کړکۍ کې یې د موټر کیلي ولیدله. غږ یې کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وی، دادې خدای د تېږې لاندې کې! چېرته وه؟
– پیدا مې کړه نو، ته یې څه کوې؟
نازیې ته خندا ورغله. سرېې وزنګوه. غږیې ووت:
– بیا چېرته ښکاره پرته وه؟
– نه، ښکاره پرته وه. دې ته ضرورت ام نشته. اغه ډګروال صیب موږ خپل موټر کې وړي.
نازیه تازه شوه. کریم جارو شروع کړه. ویې ویل:
– ته لږې! چې کوټه زر جوړه کمه. بیا وخت نه پیدا کېږي کنه نو.
ښځه په پاک شوي ځای کې ودرېدله. ویې ویل:
– وی، خدایه، زوړ او نوی کور چا راوړی؟ مدا چې په خیر سره وي.
کریم له پخوانه په زړه کې ویل که ماشوم یې اول په زوړ کور ننوځي نو پاتې به نه شي. خو دا اندېښنه یې له نازیې پټوله. هغه لکه خبره چې وي. ویې ویل:
– تورې، مې ویلې شګون د سوري مار دی. لاس مکوه چیچي دې نه. وی، د اغې سل روپۍ په ما دي. اخیرت کې به یې غواړي.
نازیې سوړ اسویلی وکړ. بیا یې پېرې شونډې ورپېدلې:
– د کاکا ښځې نه مې ام یوه کاسه شودې اخېستې وې. اغسې پاتې شوې. د مامونې بابۍ څلور هګۍ ام رابانډې دي.
هغه موسکۍ شوه:
– وی، الا! مرمه څه بلا. پخواني قرضونه رایاد شوه.
کریم وخندل:
– ههه، شګون د سوري مار دی. لاس مکوه، نه دې چیچي.
نازیه مړاوې شوه:
– وی، ټوله شپه مې ګډوډ خوبونه لیدلي. خدای دې ښه کي!...
دروازه وټکېدله. کریم خوشحاله شو. ویې ویل:
– اغه دی ډګروال صیب بېچاره راغی.
جارو یې وغورځوله. تېز لاړ. هلته د اوږدو وېښتانو ځوان سا نیولی ولاړ و. ده وپوښتل:
– خیریت دی غلامه؟ دننه راځه! چای به وسکې کنه نو.
– پیره! کولمې مو وشکېدلې. په ټپلو هلو مو راوستی. راته کنکشن یې که!
کریم سر واېست. په لویه کوڅه کې د غلام څښور ورور بختیار د جیګري کرولا په ډالې پروت و. لاس یې جګ کړ. ویې ویل:
– چیرا غونه چالانه پاتې وه. هټ تر سبا. چارج یې موکمل وهلی. ابا مې په پړو نه درېږي چې تاسې ماشین جام کړی.
کریم خپل موټر واېست. د لویې کوڅې په پای کې هماغه ناآشنا کسان بیا روان وو. کریم غلام ته مخ کړ:
– دا د چا مېلمانه دي؟
– د جبار کسان دي پیره.
– نو دلته څه کوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلام له اوږو اچولو سره خوله ویته کړه. موټر چالان شو. ده خپله سراچه بېرته راوستله. له زوړ کور څخه يې فرش او بستره په اوږه واړوله. نازیه په زینې ناسته وه. په خپته یې لاس واهه. کریم فرش او توشکه په کوټه کې وغورول، راووت. نازیې وپوښتل:

– وی، اغه سړی څنګه نه رارسېږي؟

کریم د لاس ساعت ته وکتل. د شنې پردې هاخوا غږونه شول. چادري کړې ښځې په زړې ودانۍ ننوتلې. یوې ناري کړې:

– ای خلکو! چېرته یئ؟ کریم لالا! نازیې ورپنداري!

دی له شنې پردې تېر شو. ځواب یې ورکړ:

–آ،آ، دادی دلته یو.

چاغکۍ خور یې د شنې چادري مخه جګه کړې وه. له دهلېز څخه بېرته دالان ته راووتله. په جګ غږ یې وویل:

– دا ټول وایي موږ ام ځو. ځاییږي؟

شاه زمان او دلاور پښه نیولي حویلۍ ته ننوتل. کریم سر وخوځاوه:

– دوه موټره دي.

نازیې دراندهګامونه واخېستل. ویې ویل:

– وی، زموږ کور څنګه ګډوډ دی.

کوټې ته ننوتله. د بالښتونو او توشکو په سمولو لګیا شوه. کریم مرستې ته ورغی. دباندې هاجرې کاغذ ته کتل روانه وه. شاه زمان ورڅخه واخېست. ویې لوست «قدرمنو ورونو! کلي پرېږدئ! چې ژوبل نشئ» سترګې یې تېرې شوې. ویې پوښتل:

– دا چا درکه؟

هاجره وډاره شوه. ژرېې کوځې ته ګوته ونیوله:

– هه هه، الته پروت و.

هغه دهلېز ته وتښتېدله. دلاور موټر ته تکیه کړې وه. شاه زمان کاغذ په لاس ورکړ. په خپل برابر غږ یې وویل:

– ای! دا د جبار کار نه او سي. کسان یې کوڅو کې کته پورته کېږي.

د دلاور له څېرې سرخي ورکه شوه. اوږده زنه یې وخوځېدله:

– خو کریم لالا ته ووایه! که صیب منصب راغی بیا ځي کنه.

شاه زمان کاغذ بېرته واخېست. ویې ویل:

– ورشه په دې بانه یې راوله!

یوه دقیقه پس کریم د دواړو مخ ته ولاړ و. شاه زمان کاغذ ورکړ. کریم وکوت. موسکی شو. ویې ویل:

– دا؟ دا دو نه خبره نده.

هغه لمر ته وکتل. وخت په منډه تېرېده. خو د صاحب منصب درک نه و. دلاور د شاه زمان لاس کېکاږه. هغه ستونی پاک کړ. شونډې یې ورپېدلې:

– ای لالا! موږ ته اجي صیب ویلې که ته د ښار ځمکه ورکې.

کریم ته د ورور له خولې دا خبره عجیبه ښکاره شوه. ننوتې خوله یې وخوځېدله:

– اجي رسول؟ دا څنګه سړی دی کنه نو؟ چې ومې ویلې نه یې درکومه خو نه یې درکومه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو ورونو سره وکتل. دلاور سر وړاندې کړ. اوږده زنه یې وخوځېدله:
– موږ ته یې راکه موږ ته!
– دا دې لا بله! اغه خو څه خامه خبنته نده چې څه خیر دی. د څو سوه لکو مال دی کنه نو.
دلاور ورمېږ کوږ ونیو:
– څنګه درته ووایو؟ موږ ورته زښت ډېر ضرورت لرو ضرورت. لکه اینجن مو بلا ینو ته.
کریم پوه نه شو. یو قرار یې کتل. د دلاور غټه زنه وخوځېدله:
– دسې چل دی چې موږ د...
شاه زمان مداخله وکړه:
– اجي صیب رسول ته یې ورکوو کنه. انډیوال دی.
دا ځل کریم کټ کټ وخندل. ویې ویل:
– کېنه خوار شې کنه نو! انډیوال دی. اغه تا غوندې سړي ته والیکم نه وایي. ههههه.
– ولې نه؟ په تاریخ کې این شازاده ګانو د غریبانو سره دوستي کړې. د اوردن عبدالله د فلسطینۍ مهاجرې سره دوست نه و؟ رانیا چې نومېدله. چې بیا یې ورسره واده وکه. اجي رسول ډېر ټینګ شو. ما ویلې څه تانه به یې موږ واخلو. اغه ته به یې ورکو.
کریم ته بحث جالب نه و. د ټلیفون ساعت ته یې وکتل. په آواز یې وویل «دا ډګروال صیب څه شو؟» شاه زمان ته یې مخ کړ:
– ستاسې ماغزه خراب شوي کنه نو. د ورور نه یې اخلئ، پردي ته یې ورکوئ. دا څه شی شو؟
– د اغه ډېره خوښه شوې ده. وایي هر څنګه چې کېږي د کریم اوستاذ نه یې اخلمه.
دده ماغزه وخوټېدل. څېره یې بدله شوه. ګردې سرمې یې وپړسېدلې. ویې ویل:
– ورته ووایه چې قیامت ته صبر وکه!
– پیسې درکوي، خوشې خو یې نه اخلي.
د کریم د مخ پوستکی له قهره کش شو. خپلې چپې پښې ته یې اشاره وکړه. ویې ویل:
– دا ګوره! ما په دغه قیمت ګټلې ده. تنکی الک ومه ګیلکارې مې کوله. غټانو سره مې تیږې لګولې. سل واره زخمي شوی یمه سل واره. اخېر راباندې سمه درغنه وولېدله. ټول عمر ګوډ شومه. اوس یې اجي ته ورکمه، څه دی چې د اغه خوښېږي کنه نو.
ولې زه د ښه شي لایق نه یمه؟ زما ام د خلکو ډېر شیان خوښېږي. چا ته خو مې ندي ویلي چې رایې که.
دلاور غبړ کړ:
– انډیوال دې درکړې ده. پیسې خو دې پې ندي تللي پیسې.
– څنګه ندي تللي؟ خبر یې، که اسې ګډ یې؟ اوه منزله پلازا ورته چا جیګه کړه؟ بل بیلډینګ مې په ټېکه نیولی و. التې مې ګټلې په دې مې لګولې. پینځه میاشتې یې د مزدورانو تنخا ما ورکوله. په بدل کې یې دا ځمکه راکړه. هو، کولی یې شو قیمته یې خرڅه کې. زما پیسې راکي. خو اغه ام نر سړی و کنه نو. په انډیوالۍ کې یې د پیسو ایساب نه کاوه. خدای دې وبښي.
هغه تور ټلیفون غوږ ته ونیو. دلاور شاه زمان ته وپسېد:
– ما ورته اصلي خبره کوله. تا پرې نښودمه.
هغه ټېغې سترګې کږې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بیا خو یې په ټوپک ویشتلې. کمقله!

د کریم غږ ووت:

– الو ډګروال صیب! ته چېرته یې کنه نو؟ په موږ بېخي ناوخته شو.

صاحب منصب په دسمال د پزې وینې پاکولې. د نظامي جامو ګرېوان یې تک سور اوښتی و. موټریې ګېر ته واچاوه. په آینه کې یې شاته وکتل. وسله والو اشاره کوله چې تېز ځه. په ټلیفون کې یې وویل:

– ځه ورک یې که! دلته وسله وال مې نه پرېږدي چې درشمه.

– دریشي دې ځان کې ده؟

صاحب منصب د «هو» ځواب ورکړ. کریم حیران شو. ویې پوښتل:

– ولې کنه نو؟ دا څوک دي؟

– زه یې څه پېژنمه. ای وروره! نه کېږي نو. که ښار ته راغلې زنګ راته ووهه!

ټلیفون بند شو. کریم تېز کوټې ته ننوت. ویې ویل:

– خورې! راځه چې ځو! ډګروال صیب نه راځي.

نازیه پوه نه شوه. مېړه ته یې حیرانې کتلې. کریم له الماری څخه جواز سیر واخېست. نابېره ډزې شوې. ټول یې هک پک کړل. په منډه دالان ته ووتل. کریم نازیې ته په غوږ کې وپسېد:

– دغه دی شرو شو. اوس یې ګوره کنه نو!

نازیې بیا په تعجب وکتل. دباندې د شاه زمان سترګې هوا ته تاوېدلې راتاوېدلې. کاغذ یې بېرته له ځمکې جګ کړ. دلاور ته وپسېد:

– زه اوس پوه شومه دا څه خبره ده. په کلي جنګ دی.

دلاور په سرمو کې وپښېد:

– هه، په کلي جنګ. دلته د وروسانو رایسې جنګ ندی شوی. اوس به کېږي اوس؟

– ما هر وخت ویلي، تاریخ تکرارېږي.

– ځه مړه! ستا هر کله ویرېنګ خراب وي. وایې یو شی کېږي بل شی.

شاه زمان سترګې برګې کړې:

– مستري شی یې نو. د حلوا په ځای دې ګریس خوړلي.

د راکېټ زورور درز د دواړو رنګونه تک سپین واړول. له کوڅې څخه د شېرو غږ راغی:

– جنګلا وه، جنګلا وه، جنګلا وه...

د کریم چاغکۍ خور دروازې ته په تګ کې وبنګېدله:

– وی، بچې مې!

ده ورباندې غږ کړ:

– چېرته لاړې کنه نو؟ موږ سره نه ځې؟

هغه پښه نیولې شوه. چادري یې له مخه جګه کړه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دې ډزو کې؟
– هو کنه نو. مونږ سره څه کار لري؟
خور یې زړه نازړه را وګرځېدله. د کور شاته د دا شکې ضربه شوه. لکه د ننه په حویلۍ کې چې وي. د ښځو او نجونو چیغه وختله.
خور یې بیا منډه کړه. وسیمه او هاجره له کریم سره نښتې ودرېدلې. میندو یې له لاسه کشې کړې. شاه زمان او دلاور هم ووتل.
کور تش شو. نازیې مخ مېږه ته کړ. په سترګو کې یې ګیله وه. کریم سړي له هوا ډک او تش کړل.

ooooooooooo

سوالګره د سرک په جمپ ګرځېدله. دلته هر موټر سرعت کموه. هغې به تنکی لاس تر زړې چادرې وابست. اکثره به تش پاتې شو.
د دروازې غنګس راغی. هغې ښی خواته وکتل. د ساتونکو فولادې غرفه خلاصه شوه. دوه تنه وسله وال په منډه سرک ته
راغلل. لاره یې بنده کړه. په ډرېورانو برګ برګ شول. یو تن یې سوالګرې ته وبنګېد. هغې د فولادې ودانۍ څلورم منزل ته
وکتل. حاجي رسول په کړکۍ کې ولاړ و. ساتونکي ژر ځان سم کړ. سوالګرې په چادرې کې پخو هل. بل موټر ته یې د سوال لاس
ونیو. لویه فولادې دروازه خلاصه شوه. تور پیک اپ موټر په تېزۍ را ووت. د ټایرونو له خرپس سره په سرک تاو شو. پاس
حاجي مخ وګرځاوه. د کوټې منځ ته لاړ. د زېړو ترخو اوبو ګیلاس یې په سر واړاوه. د مخ سور پوټکی یې ګونجې ګونجې شو. په
فولادې کوچ کېناست. مخامخ غبرګ خمنډ سړي ورته ګردې سترګې نیولې وې. په بادامو یې شخوند واهه. حاجي تش
ګیلاس کېښود. ویې ویل:
– د خمزورې د دانو اوبه دې قوربان. کولوسترول ته ام ښې دي، شکر ته ام.
بیا یې د سړي د لاس کاغذونه وکتل. پینځه ویشت دانې زرګوني یې ور کړل. بله دوسیه یې ور ټېلوهله. ویې ویل:
– اوس نو دا د ښاروالۍ نه خلاص که قوربان! څونه مصرف به راشي؟
خمنډ سړي په دوسیه کې پاڼې واړولې. سر یې جګ کړ. له ډکې خولې یې خبره ژوولې ووتله:
– دوه لکه.
– کوشش وکه چې کمې شي قوربان. د ملکیتونو ریس درسره کومک کوي.
سړي سر وخنډه. ویې ویل:
– بېګا اغه او ښاروال د بیرک کره مېلمانه وو.
د حاجي رنګ سور واوښت. د ټلیفون غږ پورته شو. دواړو جېب ته لاس کړ. حاجي ته زنګ و. هغه خمنډ سړي ته مخ واړاوه:
– خیر ویسې چې خبر دې کړمه قوربان! څه نو، ته دا کار وکه!
سړي د چای ګیلاس په ستوني کې تش کړ. چوست پاڅېد. حاجي سپین غټ ټلیفون غوږ ته ونیو. د نوي خبر له امله یې ژر ژر سا
اخیستله. د کړښې هاخوا ته جبار په لوی ګاراج کې ولاړ و. دوو کسو په سپین موټر د امبولانس ټاپه لګوله. جبار په ټلیفون کې غږ
کړ:
– الو الو! اجي صیب! اورې؟
– هو اورمه قوربان. جنګ ونښته؟
– داسې ډولونه درزېږي. هههه.
هغه په موټر باندې د امبولانس ټاپې ته سر ټیټ کړ. په جګ غږ یې وویل:
– لږه کږه ده.
دوو تنو د سمولو کوشش وکړ. د حاجي غږ راغی:
– څه دې وویلې؟
– نه نه، دلته چاسره غږېږمه. جنګلاوې ته تیاری نیسو. څنګه شو؟ وغږېدلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هو قوربان. ستاسو خواته به څوک یو دزام ونکي.
د څرخکو غږ شو. جبار اسمان ته وکتل. د حاجي تندی هم ګونجې شو. ټلیفون ته یې شونډې نژدې کړې:
– په طیارو ایتبار نشته قوربان!
جبار سر وخوځاوه:
– پوهیږمه. ما ویلې زما کسان خو کوځو ته وځي.
– ایخ خبره نشته قوربان! ستاسې کار خو الته دی چې جنګ تېر شوی وي.
راکټونه نژدې ولګېدل. جبار دباندې ووت. اول یې د ودانۍ ښیښنو ته سترګې واړولې. روغې وې. وروسته یې شاوخوا وکتل.
په ټلیفون کې یې وپوښتل:
– ته راځې اجي صیب؟
– حتمن قوربان حتمن.
جبار یې په خبرو کې تغیر احساس کړ. ویې پوښتل:
– خیریت خو دی کنه؟
په حاجي هاغه پوښتنې چې په جبار پورې یې اړه نه لرله ښې نه لګېدلې. تنده یې تروه شوه. خو بیا یې هم د خیر او خیریت ډاډ ورکړ. جبار وویل:
– هو رښتیا، د کریم اوستاذ ځار مې پرېښوده. دې جنګ کې پیشکه نشي ګرځېدلی پیشکه.
حاجي الماری خلاصه کړه. تور واسکټ یې په خړ بدل کړ. ویې ویل:
– د وتلو لار نشته؟
– شته خو...
– الته خپل کسان ودروه قوربان.
– نه اجي صیب. موږ سر ګرولو ته وزګار نه یو. دوئ پوهیږي کار یې.
– اصلي جنګلاوه د کریم اوستاذ ځمکه ده قوربان. پوی شوې؟ او په اغه صیب منصب ام پام کوه! چې بیا رانشي.
جبار سړمې وپړسولې. په کلکه یې وویل:
– د اغه چې په یاد وي دېخواته به ونه ګوري. بې غمه اوسه!
د حاجي له قهره سترګې پټې او خلاصې شوې. په کلکه یې وویل:
– زه درته وایمه ودروه! د هرکار دپاره لږ ترلږه دوه لارې ګوره! که یوه ونه چلېږي بله به وي. پوی شوې که سلم ځل یې ووایمه؟
جبار تروه تنده د خوړ پورې غاړې ته واړوله. هلته له هرې خوا په بابا کلا مرمۍ لګېدلې. ده په ستوني کې ډوب غږ وایست:
– صیي شو. خدای پامان.
له ټلیفون بندلولو سره یې وویل:
– ځه خپل کار کوه!

ooooooooooo

چېرته نژدې د وسلو کړسه هار شو. مرمیو د انارو پاڼې ورژولې. کریم په دالان کې سر ټیټ کړ. د چرګانو کټکټاک وخوت. آن په هوا کې د چنچڼو سېل جهت بدل کړ. کریم د حویلۍ په منځ کې د موټر څنګ ته ودرېد. د ډزو په ځای پسې یې سترګې وګرځولې. مګر وسلې له هرې خوا چلېدلې. د باروتو بوی و. هغه بېرته دهلېز ته ننوت. نازیه په کوټې کې وه. کریم له دروازې غږ کړ:
– ته نو ولې کېناستلې؟
هغه رېږدله. د توشکې څنډه یې په منګولې مروړله. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وی، خدای دې خیر کي! ما خو ویلې ګډوډ خوبونه مې لیدلي.
د درنو وسلو ډزو زور واخیست. نازیه وچونګېده. کریم یې څنګ ته کېناست. موسکی شو. تلویزیون ته یې سترګې جګې کړې.
یو تن په وروستیو کلونو کې د افغانستان په پرمختګ غږېده. کریم په ملنډو په سږمو کې وپشېد. برق لاړ. هغه وخندل:
– ههههه، یو دړېدنګ. دپشونه خو ختم شوه.
نازیې غږ جګ کړ:
– وی، دا څه وایې؟ خیر دې خوله کې نشته؟ زما دې کرکه راوستله.
کریم نرۍ شونډې وخوځولې:
– امدا خیر دی کنه نو. په یاد دې دي؟ ما چې ویلې دا ځل نیکي په بدي زورورېږي.
– وی، بس که نور! غټ سړی یې، ماشوم ماشوم کېږې. خلک مري خلک.
د کریم څېره یودم تروه او سترګې تنګې شوې. په فرش یې مخامخ پلتۍ ووهله. ویې ویل:
– پرېده چې دا مردار خلک مړه شي. ته خبره یې؟ د کشرې خور کره مې د څه دپاره اوښتي وه؟
– آغله؟
– غله نه وه. زناکار وه.
– وی، توبه. غلی! په تا نن څه شوي؟
– غوږ ونیسه! موږ وربانډې د غلا نوم کېښوده. هو کنه نو. چاته یې سپینو چې کامیابه نشوه؟ اغوئ به زموږ مخ کې کته
پورته کېدله. راپورې خندل به یې. موږ نه پېژندله. اوس به یې خدای مردار کي. پویه شوې؟
– وی، مرمۍ عقل نلري. په چا لګي، مالومه نده.
– په امغو لګي. وبه وینې! خدای پاک خو غیرتي دی. ګوره کله کله دې ادې ته ګرمه شي. چې خولې نه دې ونه وځي!
نازیه غلې شوه. اسویلی یې وکړ. کریم پاڅېد. هغې له لاسه ونیو:
– وی، چېرته ځې؟ زه وېرېږمه.
– دروازې پورې. ته امراوځه کنه نو!
د چرګانو چیغې وې. مرغانچه یې خلاصه کړه. هغوئ هرې خواته وځغاستل. کریم کوڅې ته سر واېست. د سپینې خولۍ ځوان
منډې وهلې. رنګ یې الوتی و. د کریم نه خوښېده. قمارباز و. ځوان د خپل کور دروازه ټېلوهله. کریم ورباندې غږ کړ:
– الکه تېموریه! څه خبره ده کنه نو؟
– په بابا کلا حمله ده. یره کریم اوستاذ د چا دوعا به وه. خدای وساتلمه.
ځوان کورته ننوت. کریم پخوهل. بېرته وګرځید. نازیې په دهلېز کې سور ټلیفون له غوږه لېرې کړ. کریم د ماشینګڼو د ضربو په
لورداسې اشاره وکړه لکه د واده ډزې چې وي. نازیې وویل:
– وی، ادې مې خواره راغلې ده. کلي ته یې نه پرېدي. وایي جنګ دی.
– ښه؟ ههههه، املته دې وي! موږ ورځو. څه موټر کې کېنه کنه نو!
– وی، ته ودرېږه د میرحمزه کالي خو واخلمه.
نازیه تېزه کوټې ته ننوتله. کریم کمک ته ورغی. الوتکې ددوئ د کور دپاسه تېرې شوې. نازیې ګلداره دسمال غړولی و. له
فلزي بکس څخه یې د ماشوم جامې وراتتقالولې. کریم وویل:
– دسمال لرې که! بیک شته کنه نو.
– وی، نه، ډاکترانې به وایي د جامو په ټولولو نه پوهېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې پړسېدلی دسمال په بیک کې وماندہ. چادري یې له بکسه واخېستله چې په سر یې کړي. د الوتکې غږ ټیټ راغی. درنه چاودنه وشوه. کور وجړکېده. د ښیښو ټوټې په فرش وکولېدلې. نازیې چادري وغورځوله. په کریم یې ور ټوپ کړ:
– وی، خدایه توبه! وی، قیامت شو! وی، توبه! وی، توبه!...
رنګ یې تک سپین او ښتی و. سا یې تېزه تېزه اخېستله. چرګان په چیغه په دهلېز ننوتل. د خاورو او باروتو ګڼه بوی راغی. کریم د نازیې په شا لاس تېر کړ. ویې ویل:
– خیر دی. خیر دی. دونه خو پکې وي کنه نو. مګر بد ګوزار و. الکانو ته دې خدای خیر کي الکانو ته.
څرخکې لاړې. نازیې خېټه ونیوله. وسونګېدله. کریم وارخطا شو. نازیې وویل:
– په ماشوم درد و. بېرته ورک شو. ای تا ویلې الکان؟
– هو، نورعلي دې یادومه. دا جنګ اغوئ شرو کړی کنه نو.
نازیې وړه پزه مونجه کړه. ویې ویل:
– وی، دا څناور. موټر یې ام ناوختهراوه. خدای دې تبا کي!
کریم برګ شو:
– غلې شه جینی! ښېرا مکوه! موټر بل چا وړی و.
– وی، زمونږ ښیښې چې...
– اغسې ام نوي کور ته نن ښیښې راوړي.
نازیې مخ واړاوه. د رنګارنګو وسلو غږونه وو. وچ کړسهار، دروند درب درب، دوامداره ضربې. کریم له متې ونیوله. نازیې لاس کش کړ. ویې ویل:
– امدلته ښه یمه. ځان رابانديې ایضافه ندی. خدای به خیر کي.
کریم په قهر شو:
– په تا څه شوي؟ سمه لېونۍ یې ولا.
نازیې چیغه کړه:
– وه خدایه دا څنګه سړی دې راکړی؟ جنګ دی جنګ. ګولۍ وریږي. بمونه ولېږي.
کریم هم غږ جګ کړ:
– په مونږ پورې څه؟ چاچې کلي کې اندوخر جوړ کړی امغه دې ورته ځان ټینګ کي کنه نو. ای! پینځه ویشت کاله کېږي زما اوستا خپل جنګ روان دی خپل جنګ. د بخت سره جنګ. پاڅې تکړه شه! خپل جنګ وګټه کنه نو!
د نازیې ستونی ډک و. سر یې شاته په دېوال ولګاوه. وبنګېدله:
– اېچېرته نه ځمه. ادې مې وایي د کوره ونه خوځېږې.
– ادې دې څه پوهېږي کنه نو؟ هېر دې شوه؟ ډاکټرې څه ویلې؟ که املیات ونکې څه کېږي؟
– اغه څه خدای ندی، وی، توبه.
د کریم رنګ سور واوښت. تاو راتاو شو. بېرته یې سترګې د ښځې په څېرې کې خښې کړې. ویې پوښتل:
– څه غواړې؟ چې په وهلو وهلو دې بوځمه؟
– هو، ځه! ته دې زور ووهه!
کریم غابښونه وچیچل. یودم یې مخ وګرځاوه. په توشکه پروت بالښت یې لکه د فوټبال توپ وواهه. هغه په کونج کې په وړې الماری ولګېد. ژر ژر یې سا اخېستله. په نیولي غږ یې وویل:
– صیي ده. زما بخت خراب دی. چې څه غواړمه اغه نه کېږي. خو...
د هغه سینه تنګه شوه. سا یې په زور کشوله. نازیې وړې سترګې جګې کړې. د کریم نری، شونډې ورپېدلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اوس خو د ځان دپاره نه وايمه کنه نو. ته ما د زخمي ګوتې نه مه نيسه!
– وی، خدايه، دا سړی څه وايي؟ زه په تا وېرېږمه په تا.
کريم په سرا چولو او ستومانتيا وويل:
– چې ميرحمزه نه وي نو زه دا ژوند...
ستونی يې ډک شو. اوښکې يې وڅڅېدلې. نازيه يو دم پاڅېدله. دروازې ته يې لاس ونيو:
– ځه مخته شه!
کريم شترنګ وڅرخاوه. موټر لويې کوڅې ته برابر شو. د هغې په پای کې سرک ښکارېده. د وهاب ټولې کورنۍ منډې وهلې. ښځو مخونه په ټيکريو کې تاو کړي وو. په يوه سترګه يې لاره کتله. د دوئ په ليدو سپينږيری وهاب حيران شو. ګوزڼ وهلې کړه خوله يې وخوځېدله:
– وګرځه د اغه زو! وګرځه!
کريم له ښيښې سر وايست. ويې پوښتل:
– ولې کاکا! تاسې چېرته؟
– د اغه زامنو! زما کور کې سنګر ونيو. ما ويلې ووځئ. نزدې يې ويشتلی ومه. دا يې راکه.
کريم ترې کاغذ واخيست. پکې ليکل شوي وو «قدرمنو ورونو! کلی پرېږدئ! چې ژوبل نشئ» د وهاب غږ ووت:
– ته کومې خواته لکه لېونی روان يې؟
– شفاخانې ته.
هماغه د ګردو وېښتانو ځوان چې تېره شپه يې کريم ته دروازه خلاصه کړې وه غږ کړ:
– ابا! راځه کنه!
– راغلمه د اغه زو! چېرته به لاړ شو؟ په بېديا به ګرځو کنه.
کريم موټی له ښيښې وايست. ويې ويل:
– هه دا کيلي واخله کاکا! زموږ کره ننوځئ! اغه لږ چپ دی.
– وګرځه د اغه زو! په سرک چرګان ولې چرګان. تا پرېږدي؟
کريم ګېر بدل کړ. موټر نرم وخوځېد. سپينږيري ورپسې حيران حيران کتل. له سرک څخه ضربه شوه. مرمۍ د موټر په څنګ ولګېدلې. نازيې چيغه کړه. سپينږيري له بچيانو سره منډه واخيستله. کريم ژر موټر شا ته بوت. رنګ يې سپين واوښت. ايله يې پام شو چې په خورا بد وضعيت کې دی. جنګ ورباندې د موټريو ازينۍ لاره بنده کړې ده. پلې لارې اوږدې دي. که نازيه د تللو وس هم پيدا کړي تر غرمې رسېدلی نه شي. اوس به څه کوي؟ سل کنځلې يې وکړې. په کور کې يې سړي د مېلمنو کوټې ته ننوېستل. سپينږيري وهاب له وطني قالينې د ښيښې ټوټه واخيستله. حويلۍ ته يې واره کړه. ويې ويل:
– زموږ ام يوه کړکۍ جوړه نده پاتې. دې جنګ سره به څه کوو؟
کريم د هغه خبره بېخي وانهورېدله. لاره ګودر ترې ورک و چې ښځه په کومه زېږنتون ته ورسوي. وهاب وخوځاوه:
– د اغه زو! په تا څه وشوه؟
کريم د نهيلۍ اسويلی وکړ. ماشومه راغله. اوږده کوڅۍ يې په ملا زنګېدله. ويې ويل چې مور مې کريم استاد ته غږ کوي. سپينږيری هم ورسره د هلېز ته ووت. اينږوريې مخامخ په دروازې کې ولاړه وه. د څادر له سوري يې په يوه سترګه کتل. ويې ويل:
– وروره! اله ښځه دې زر کلينيک ته بوځه! چې ناوخته نشي.
کريم د ننه ناستې نازيې ته غاړه اوږده کړه. هغې ژر غږ کړ:
– وی، زه ورته هر څو نه وايمه الته ښځه ډاکټره نشته. دا کلکه ده چې لاړ شئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وهاب د اینړ ور غږ ووت:
– وروره! املیات کې خېته ځیري. نور مریض پټ وي. لاس یې ام پې نه لګېږي.
کریم سر وځنډه. ښځې وویل:
– وا! دا څنګه سړی دی؟ بچی دې مري ګوره. داح.
کریم جیټکه وخوړه. سربداله شو. مخ یې هاخوا د بخواته واړاوه. سپېرېري یې په اوږه لاس کېښود:
– د اغه زو! تاته د ښځې او بچي نه خپله خبره موهمه ده نو؟
کریم بیا نازیې ته وکتل. هغې خېته کلکه نیولې وه. زګېروي یې کول. ده سر ښکته واچاوه.
ooooooooooo
جنګې الوتکې ګرځېدلې. له یوې بالاخانې څخه په بابا کلا راکتونه ولګېدل. دوړې جګې شوې. د بوالونه یې سوري کړل. له هغې خوا یې په هماغه کور رنګه مرمۍ وویشتله. سور لوګی ترې پورته شو. الوتکو د لوګي په ځای بم وغورځاوه. کریم دلته په کوڅه کې سرټیټ کړ چې په چره ونه لګېږي. چادرې کړې نازیې ته یې هم لاس وخوځاوه. ویې ویل:
– کېنه! کېنه کنه نو!
هغې په سختۍ ځان کوږ کړ. له بام څخه غږ راغی:
– ای! د نواب دې بالاخانه یې والوزوله.
کریم پاس وکتل. غاړه یې اوږده کړه. څوک نه ښکارېده. د ښځې قهرجن آواز جګ شو:
– وه ځوانیمرګ نشې! کته شه! د جنګ سیل ام چا کړی؟ ونه لګېږې.
ځوان کټ کټ وخندل. ویې ویل:
– نواب دې کور کې نشته. وخته تښتېدلی دی.
کریم په زړه کې وشرمېده چې هلک په بام نه وېرېږي. دی لاندې پټ پټ کېږي. له نازیې څخه د مخکې کېدو په ترڅ کې وبنګېد:
– د جومات په کوڅې کلینیک ته ځو!
نازیه سسته سسته روانه وه. شېبه پس دواړه په کونج تاو شول. مخامخ میدان ښکارېده. د کلینیک ټېټ دېوال یې ولید. د جنراتور غږ راته. کریم په زړه کې وویل «خدایه پاکه! ما وبښه! د مجبوریت نه یې نارینه ډاکټر ته بیایمه» دوې پښه تېزه کړه. د کوڅې سر ته ورسېدل. په کلینیک کې ډزې وې. د یو کور په دروازې کې ښځو مخامخ میدان ته کتل. د کریم په لیدو پناه شوې. د خلکو غږونه راتلل. ده غټ سر له کونجه واېست. ډله خلک ولاړ وو. کلینیک ته یې کتل. دوو تنو د سپین لنګوټي والا جګ سپینږیری کلک نیولی و. هغه د میدان خواته زورونه وهل. هلته د خریلي سرا او چنګې پزې ځوان ناست و. سترګې یې پټې او په غوږو یې ګوتې ننوېستې وې. په زوره زوره غږېده:
– بازګله! میلې کوه! تربور دې مړ شو. وه وه وا! ته خوژاړې. ښه ښه، اوس پوه شوې چې تربور خو خپلوان وي...
کریم نازیې ته وپسېد:
– ته امدلته ودرېږه!
خپله له کونجه تاو شو. خلکو ته نژدې ورغی. ویې پوښتل:
– دا ولې؟ په متین څه شوي؟
د مونجې رېږې ډنګر ځوان، چې سپینږیری یې له متې کلک نیولی و، وویل:
– غوږونه یې پټ کړي چې ډزې وانه وري. اغه د مکتب ډرامه کې خپل ډیلاګ وایي. بصیر کاکا په قار دی چې ود دې شرمولمه.
کریم کلینیک ته لاس ونیو. ویې پوښتل:
– الته څه خبره ده؟
په دوو پښو ناست سپینږیري وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وسله وال ننوتي. بلا ورپسې، زموږ مريضان بند پاتې دي.
د کريم په زړه کې تېر شول «دنورعلي کسان دي» ويې ويل:
– تاسې ته خو څه نه وايي. خپل مريضان راوباسئ کنه نو!
سپينږيري غبر کړ:
– داح، څه نه وايي. سړی ولي.
– نه کنه نو. لېونيان خو ندي.
د سرې ټوپۍ ځوان په ډک ستوني ځواب ورکړ:
– لېونيان ندي. وسلې لري. څوک يې مخې ته درېدلی شي؟
کريم وويل:
– زه درېږمه کنه نو.
ټولو ور وکتل. دی روان شو. له پوستې څخه په کلينيک ضربې شوې. کريم پښه ونيوله. خلکو ته يې مخ کړ:
– د اغوئ مخه څوک نيسي؟
نازيې غبر کړ:
– وی، الا! لېونی شوی يې؟ راوګرځه!
خلکو هم د هغې خبره غبرګه کړه. کريم د مېرمنې څنګ ته راغی. په برګو سترګو وپسېد:
– غږ مه باسه! ښځه يې. شرم دی کنه نو.
هغې هم غږ ټيټ کړ:
– وه خدايه، ته دا پرېده! څه به کوو؟
کريم غلی شو. سوړ اسويلی يې وخوت. خلکو ته يې غږ کړ:
– ای! زه وايمه که موږ غونډ ورشو څوک به راباندې ډزې ونکي.
هماغه سپينږيري وويل:
– ساده کېږه مه! اغوئ چې د خلکو خاطر کاوه جنګ به يې نه کاوه.
– نو څه به کوو کنه نو؟
– څه کولی شو؟ دلته به د خدای په هيله ناست يو. څو چې جنګ ودرېږي. خپل مريضان خو نشو پرېښودلی.
د نازيې غږ ووت:
– وه خدايه، جنګ به کله درېږي؟
کريم چورت واهه چې څه وکړي. متين يو قرار د ډرامې ډيالوګونه ويل. د غونډۍ له پوستې پر له پسې ډزې کېدلې. د کلينيک وروستۍ ښيښې هم دانه دانه تويې شوې. دلته اندېښنه لا زياته شوه. ناست کسان هم ودرېدل. نابيره دربهار شو. د دوئ څنګ ته په دېوال مرمۍ ولګېدلې. خلکو د کوټې د سر کور ته منډه واخېستله. کريم او نازيه هم ننوتل. يوازې متين په سپين ميدان پاتې و. يوه شېبه هم نه چوپېده:
– وران که! د ورور پټې وران که! ووهه د ورور ونه ووهه! مه پرېده چې کلي کې څوک په خېټه موړ شي. شابه شابه غيرتي!
د پلار يې زړه ډک و. بيا يې له دروازې څخه په ټول زور ناره کړې:
– متينه! متينه! وه د خره زو! پاڅې کنه!
خو زوی يې ونه خوځېد. هغه مخ خلکو ته واړاوه. په غريو نيولي غږ يې وويل:
– تاسې راکئ ټوپک! خپله يې ولمه. د وښمني نه خو به خلاص يمه.
ځوانانو بيا کلک ونيو. په زورونو کې د سپينږيري د لونګۍ ولونه غاړې ته ولوېدل. د کريم پرې زړه وسوزېد. ويې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ای بصیر کاکا! دی خو جوړ و کنه نو.
– و نو. ډېر سره دسې شو. په زوره مې ډاکټر ته روان که. نالتي جنگ دلته راغی. کړپ په منځ میدا ن کې راته کېناسته. د توپ مرمۍ د کلینیک په کونج ولگېدله. دوړه جگه شوه. یوه کوټه کړه پرېوتله. دلته د خلکو شور شو. ټولو خپلو مریضانو ته دعاوې کولې. د سرې ټوپۍ ځوان په ژړا کې ویل «لالا مې التـه دی. لالا مې ..» جنگ زور واخیست. مرمۍ د متین څنگ ته ولگېدلې. سپینږیري بصیر په نهیلۍ نارې ور وهلې. خو چاته وایې. کریم وویل:
– گوره گوره! اغه کسان د کلینیک نه وتښتېدله. اوس به تللی شو کنه نو.
خلک وغورېدل. امید یې پیدا شو. دباندې ووتل. بصیر لونگۍ بېرته سمه کړه. دا وخت له بلې خوا حربکیان کلینیک ته داخل شول. اوس یې له کورونو څخه په راکټونو ویشت. دوئ بېرته په دروازه ننوتل. بصیر بیا متین ته نارې کړې. کریم وپوښتل:
– څه شی یې خوښېږي؟ امغه ورته وښیه! راځي.
سپینږیري بصیر په غریو نیولي غږ وویل:
– اغه خبره نه اوري. ته وایې څه شی یې خوښېږي. لاړ، زوی مې ختم شو.
– ته خو کوشش وکه کنه نو!
– څه شی ورته وښیمه؟ ایڅ شی یې نه خوښېږي. تمامه ورځ دا دی سپی دی. پرون مې ښار ته بوته. چې ورک شي. چې راغلمه سپی مانه مخکې ولاړ دی. غوجله کې مې بند که. ما ویلې ته ودرې! وبه یې ولمه.
کریم روان شو. نژدې غوجلې ته ننوت. شېبه پس سور سپی تېز راووت. بصیر په کریم سترگې برگې کړې:
– دا دې څه وکړه؟ ته خو سم لېونی یې ولا. تا پورې څه؟
کریم د سر په خوځولو هغه حوصلې ته وباله. په سپي پسې یې وکتل. هغه غټ غټ ټوپونه وهل. اوږده غوږونه یې لکه د زاڼو وزرونه خوځېدل. ځان یې په متین وسولاوه. هغه په غېږ کې ونیو. سپي لکۍ ښوروله. یو دم په کلینیک د راکټونو لگېدو باران شو. بله کوټه هم ونړېدله. دلته په دروازه کې بیا د خلکو شور شو. د سرې ټوپۍ ځوان په یو زور ځان د ورور له لاسه خوشې کړ. منډه یې واخیستله. چیغې یې وهلې «وه لالا مې!» خلکو د «ودرېږه! ودرېږه!» غږونه کول. آن ورور یې جرئت نه کاوه چې ورپسې وځغلي. ځوان د کلینیک په لور غټ غټ گامونه اخیستل. ټولو په وازو خولو کتل چې کله به لگېږي. یو دم یې متین مخې ته راووت. کلک یې ونیو. د ځوان سره ټوپۍ لېرې واره شوه. متین په کشولو کشولو کورته راووست. وروړ ته یې په قهر شو:
– دا لېونی ولې پرېږدې؟ مخامخ په مرمیو ځي.
اوس د ټولو خولې متین ته وازې وې. سپي ټوپۍ په خوله کې نیولې وه. متین ورڅخه واخیستله. ځوان ته یې په سر کړه. یو لاس یې په خپل کل سر او بل د سپي په شا کش کړ. دواړه په درې پلگیه زینه سرېټي دالان ته وختل. پلار یې هک پک و. کریم وویل:
– ماته یو سړي ویلې وراره مې سرطان و. ډاکټرانو جواب که. زه پوېېدمه چې کوترې یې خوښېږي. ما ویلې راځه دا ارمان خو یې پوره که. یوه جوړه مې راوړې. الک ډېر خوشاله شو. گرد تې تاوېده. ورځ په ورځ تازه کېده. چې ماینات یې وکړه. مریضي یې نه وه. چې رښتیا ده که دروغ دا کیسه مې اورېدلې وه. ځکه مې سپی خوشې که کنه نو.
سپینږیري هغه په غېږ کې کلک ونیو. په تندي یې ښکل کړ. د راکټ مرمیو له کلینیک څخه بیا دوړې پورته کړې. ټولې کوټې ونړېدلې. دا ځل د خلکو له دردهډ کې کریکې وختلې. نور یې د خپلوانو د ژوندي پاتې کېدو امید نه و. ډېرې غلې شوې. یو تن غږ کړ:
– مدینه توړۍ، مدینه توړۍ!
د کلینیک د کنډوالو له منځه زړې ښځې دېخواته منډې وهلې. تک سپین سر یې لڅ او په وینو ککړ ښکارېده. آسماني یونیفورم یې په خاورو لړلی و. لمسی یې مخې ته ووت. ټول ورباندې راتاو شول. هغه وحشتځپلې وه. سر یې لړزېده. سترگې یې تاوېدلې راتاوېدلې. ویې ویل:
– اېڅوک ژوندی ندی. ایڅوک، ایڅوک.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو په چيغو د کلينيک په لور منډه واخيستله. لمسي د نيا آسماني جامې ټکوهلې. دوړې يې وکړې. د تندي په وينه يې ورغوی وسولاوه. هغې له لاسه کلک ونيو. له روانېدو سره يې په ځان پسې کش کړ. تا به ويل ډارېږي چې څوک يې ورڅخه ونه تښتوي. کريم ورپسې منډه کړه. ويې پوښتل:

– توري، چېرته ځې؟

هغه ودرېدله. کريم وويل:

– ښځه مې په اولاد مريضه ده. ډاکټرې ويلې خامخا دې امليات شي. ښار ته مې بيوله. لاره بنده وه. څنګه وکمه کنه نو؟

د مدينې توري، ننوتې سترګې تنګې شوې. اوښکې پکې وځلېدلې. ګونجې شونډې يې ورپېدلې:

– هی هی! دلته ايڅوک نشته. ډاکټران خاورو لاندې دي!

هغه په ژړا شوه. لمسی يې کش کړ. دواړه ووتل. په کريم بيا سر وګرځېد. دا لاره هم ورباندې بنده شوه. اوس به څه کوي؟ آسمان ته يې سترګې واړولې. زړه يې غوښتل له درده چيغه کړي. په جېب کې يې ټلېفون وترنګېد. غوږ ته يې ونيو. غږ راغی:

– وهاب يمه.

– هو وهاب کاکا!

سپينږيري د کريم د کور په دهلېز کې بچيانو ته اشاره کوله چې ووځي. کړه خوله يې ټلېفون ته ورانږدې کړه. ويې ويل:

– دلته دوه کسه راغلي وه. تو مانچې ورسره وې. تاسې يې لټولئ.

– څوک وه؟

– د اغه زامنو مخونه نه ښکارېدله. چارخانه دسمالونه تې تاو وه. ټوپک نه و چې په دا کوپړۍ مې ويشتي وه.

– ولې؟

– زه ورته وايمه کور کې نشته. د اغه زامن په زوره ننوتله. ټول کور يې لټ په لټ که. د ښځو مخونه يې وکتله. ستا ښځه يې لټوله. هئ هئ! څه وکو؟ دا سې ورځ راغلې ده.

– ښه؟ موږ سره يې څه کار و کنه نو؟

– د اغه زو! زه څه خبر يمه؟ ته به خپله پوهېږې نو.

د وهاب بچيان د لويې دروازې څنګ ته منتظر وو چې له هغه سره يو ځای ووځي. کريم وپوښتل:

– څه شوه؟

– نه پوهېږمه. کلينيک ته به درغلي وي نو. ای! ډزې غلې دي. موږ وځو. نور به څونه سپک شو. کيلي چېرته کېدمه؟

– چېرته ځئ؟

– هرې خوا ته چې لاړو. مدا د کلي نه ووځو.

– په کومه لاره وځئ کنه نو؟

– ټول خلک د جبې په پله ځي. وايه کنه! کيلي څنګه کمه؟

– د لويې دروازې ښي خوا ته په دېوال يې کېده! چې ښکاره نشي!

کريم چورت واهه چې دا مخېټي به څوک وي؟ له ده سره به يې څه کار وي؟ ولې له تومانچو سره راغلي وو؟ نازيه ولې لټوي؟ ښځې ته يې کيسه وکړه. هغه هم حيرانه وه. کريم په کوڅه کې مخ ته شو. په ټګ کې يې وويل:

– په جبې پله ځو.

نازيه له ځايه ونه خوځېدله. غږ يې ووت:

– وی، الته موټر نشته کنه.

کريم ودرېد. مخ يې راوګرځاوه:

– راځه! د باسکيل لاره خو شته. بانډه ګۍ کې به يې چا نه واخلمه کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه روان شول. بیا د ټلیفون زنګ راغی. کریم په تګ کې غوږ ته ونیو :
– الو ! شازمانه روکی !... کلینیک ته راغلي یو... ختم شو کنه نو... نه نه، موږ ننوتي نه وو... هو، شفاخانې ته یې باید ورسومه. که نه ما شوم مري... روان یو... سرک خو بند دی. وایي د جبې پله لاره خلاصه ده...
د نازیې کانګې راتللې. کریم له مټې ونیوله چې ونه لوېږي. شناوې ږیره یې وخوځېدله:
– ولې؟ ولې؟
نازیې سر وښوره. په ډک ستوني یې وویل:
– وی، تا ویلې کلی به سم شي.
– صبر وکه! دستي خو نه کېږي کنه نو.
– کلینیک وران شو.
– بلا ورپسې! بېرته به جوړ شي.
– وی، کلینیک به جوړ شي، اغه خلک؟
په کریم دا بحث ښه نه لګېد. د ژبې له سره یې چق واېست. ویې ویل:
– ته پرېږده! ما پورې څه؟ زما دې میرحمزه په خیر پیدا شي کنه نو.
هغه بیا ګوډ ګوډ روان شو. نازیه ولاړه وه. هغه بېرته وګرځېد. نازیې خېټه نیولې وه. ویې ویل:
– وی، دردونه ورو ورو نږدې کېږي.
د کریم سترګې غټې راووتلې. ویې پوښتل:
– نږدې کېږي؟ دا به څنګه شي کنه نو؟ خو درته وایمه وخت مه تېروه!
نازیې چیغه کړه:
– وی، زه تللی نشمه، ته ګډ یې. یو شی پیدا که چې پکې لاړه شمه!
کریم هم برګ شو :
– دا حال کې څه شی پیدا کمه کنه نو؟ نه ګورې ړنده یې؟
– هرشی چې پیدا کوې پیدا که! نر ته یې که زه؟
کریم له قهره په سرمو کې وغومبېد. نازیه په ژړا شوه. ویې ویل:
– اله خیر کې خدایه! وی، زه دې نه یمه، بچی مې دې روغ پیدا شي! الله ته ورحمېږې...

ooooooooooo

نازیې په مېړه پسې درانده قدمونه اخېستل. د دوو کوڅو د تقاطع ځای راورسېد. کریم په کونج کې ودرېد. ورو یې سر اوږد کړ. د بلې کوڅې په سر کې ډله وسله والو سنګر نیولی و. خو ډزې یې نه کولې. یو تن دېخوا ته وکتل. کریم ژر شا ته شو. وپسېد :
– توکل په خدای! منډه به کو!
نازیه غلې وه. کریم پوه شو. په غېږ کې یې جګه کړه. ګوډ ګوډ یې وځغاستل. چپ زنګون یې برېښ کاوه. وسله والو ورباندې ډزې وکړې. مرمیو له دېوالونو دوړې جګې کړې. خو کریم تېر شوی و. ښځه یې نرمه کېښودله. له هرې خوا د وسلو غږونه راغلل. دوئ سمدلاسه روان شول. د بلې کوڅې تقاطع ته ورسېدل. مخامخ په سرپټې ځای کې دوو وسله والو یو ځوان راګیر کړی و. هغه خپلې پیسې او موبایل بېرته غوښت. یو تن ورباندې ټوپک ونیو. د ځوان سترګې له بې وسۍ ډکې وې. روان شو. د وسله والو نظر په دوئ ولګېد. غږ یې کړ :
– ای! دلته راشئ! اله!
کریم په بله کوڅه وګرځېد. نازیه یې له لاسه کشه کړه. هغې وویل:
– وی، منډې نشمه وهلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډ په مسجد ننوتل. دروازه یې په ځان پسې وتړله. په کوټه کې د پښو دربهار شو. وسله والو تر څو لغتو وروسته د دروازې قلف والوزوه. امام له لوټکي سره د توت د ونې بېخ ته هک پک ولاړ و. يو تن وپوښتل:

– ای! اغه ښځه او سړی څه شوه؟

امام د بلې خوا خلاصې دروازې ته ګوته ونیوله. وسله وال په منډه ووتل. امام ورپسې دروازه بنده کړه. ښځه او مېړه يې د لرګيو له کوټې راوايستل. ويې پوښتل:

– دا څوک دي؟ تاسې نه څه غواړي؟

کريم وويل:

– د ربنا ورځې غله دي مولا صېب. التهيې د يوسف کاکا زوی وشکاوه.

دواړه په هماغې دروازې ووتل چې راغلي وو. د کورونو شاته د غنمو د پټيو په پوله پوله يې ځان کوټه ډوله لارې ته ورساوه. غټو او ورو پکې د جبې پله په لور منډې وهلې. دوئ هم ورپسې شول. پله ته نژدې وو چې ها خوا يې په دوو کسانو سترګې ولګېدلې. په چارخانه دسمالونو يې مخونه پټ وو. هر څوک يې په ځير کوت. د يو سړي ماشوم په غېږ کې و. ويې پوښتل:

– څوک لټوئ؟

مخپټي ځواب ورکړ:

– کريم او استاذ.

– څه يې کوئ؟

– تا پورې څه؟ ليدلي دې دي که نه؟

سړي سر وخنډه. مخپټي په څټ کې سپېړه ورکړه. ويې ويل:

– ځه نو! پوښتنه مکوه!

د ډزو غږونه او د اوبو شور و. کريم د هغوئ خبرې نه اورېدلې. مګر معلومېدله چې يو څوک لټوي. چورت يې واهه چې هماغه نه اوسي چې کورته ورغلي وو. پښه يې سسته کړه. دا مهال يو مخپټي ولید. راتاو شو. خپل ملګری يې په څنګله وواهه. کريم نازيه د پله په خوله کې ودروله. يوه شېبه دواړو خوا وو يو بل ته کتل. شاته يو ځوان سا نيولی راورسېد. په قهر يې وويل:

– کريم او استاذه! ځې که نه؟ لاره دې بنده کړې ده.

ځوان منان نومېده. په چرسي مشهور و. دده بدې اېسېده. څو ځله يې رټلی و. کريم او نازيه څنګ ته شول. منان بيا پښه تېزه کړه. د پله په منځ کې ودرېد. کټاره يې ونيوله. بېرته راوګرځېد. خو د کريم سترګې په مخپټو کې وې. منان په لوړ غږ ناري کړې:

– کريم او استاذه! څه کومک وکمه؟

دی ورباندې په قهر شو:

– ځه ورک شه! مه درېږه کنه نو!

دا مهال د مخپټو په لاسونو کې تومانچې پيدا شوې. کريم نازيه کشه کړه. منان په تعجب شاته وکتل. ډزې شوې. هغه په ټټر ولګېد. د کټارې له پاسه په سرکوندې خوړ ته ولوېد. اوبه تکې سرې شوې. کريم او نازيې د تېرو بارې ته پناه منډه وهله. مخپټي په تېزۍ پله ته ورسېدل. ښځه او مېړه په اوله کوټه کې ښې لاس ته تاو شول.

oooooooooooo

سپکې وسلې بې له ځنډه چلېدلې. په منځ منځ کې به د درنو وسلو وحشتناک غږ جګ شو. شاه زمان او دلاور ورو کې مسجد ته ننوتل. څوک يې لټاوه. مسجد حويلۍ نه لرله. په ځای يې د اوداسه لپاره لويه فلزي څېره وه. په سرېټې برنډه ګۍ کې خلک په يو سپينږيري چاپېر وو. هغه دکلي په وضعيت غږېده. نابېره په ګاونډ کې د درنې وسلې څو مرمۍ ولګېدلې. مسجد يې ولړزاوه. ښيښې دانه دانه ورژېدلې. ورسره د ښځې کريکې جګې شوې. ټول ور وځغاستل. مات ظرفونه، شکېدلي بالښتونه، د خام دېوال ټوټې او د کړکۍ پارچې په حويلۍ کې تيتې وې. کوټې مکملې ويجاړې وې. زړې ښځې په دوړه او لوګي کې چيغې وهلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک ژر ژر د دستکو او لوټو په لېرې کولو لګيا شول. د ځوان جسد يې واېست. ښځې په منډه په زوی ځان واچاوه. خلکو بېره کوله که څوک ژوندی وباسي. شاه زمان او دلاور د بلې کوټې د پخسې ټوټې اړولې. مات فلزي بکس يې ولید. د جامو په منځ کې سور قطی ښکارېده. شاه زمان غلی خلاص کړ. د طلا سيټ پکې و. ژر يې په جېب تنوېست. دلاور وپسېد:

– دا څه کوې دا؟

شاه زمان په شونډو ګوته ونيوله. دلاور وبنګېد:

– د شهيدانو مال دی.

شاه زمان برګ شو:

– اغې دونيا ته يې وړې؟

– ګونا لرې ګونا.

– او چپ شه! ولې يې بل چاته پرېدو؟ موږ ورته ضرورت لرو.

شېرو لېونی په منډه ننوت. نارې يې وهلې «جنګلاوه، جنګلاوه...» د قطارو جسدونو په ليدو بېرته په منډه ووت. يو سپينږيري د ماشوم جسد په لاسونو کې جګ کړ. په ژړا يې وويل:

– اخ اخ! ويش ويش ويش!

ښځې په وحشتناکه کريکه ورمنډه کړه. دوه کوڅې شاته کريم د هغې غږ واورېد. سوړ اسويلی وکړ. نازيه له ډېرې ستړيا له پښو لوېدلې وه. د دېوال په نړېدلې ټوټه کېناستله. ويې ويل:

– وی، زنګنونه مې درد کوي.

د کريم هم سا سوزېدله. نری شونډې يې ورپېدلې:

– دې ځای نه چې ووځو ښه دی.

نازيې تېز تېز نفس اخېست. کله کله به يې د خېټې له درده مخ ګونجې شو. په ډک ستوني يې وويل:

– ښه، لږ صبر وکه!

کريم هم د دمې لپاره دېوال ته تکيه وکړه. خو پام يې شاته کوڅې ته و، چې مخېټې را نه شي. د نازيې غريو نيولی غږ ووت:

– وی، منان کومک ته راتاو شو. زموږ د پاره ولګېده.

د کريم ورته هم خوا بده وه، هم په قهر و. غاښونه يې وچيچل:

– دا سرېتوب به پکې مخکې پيدا شوی و کنه نو. جنګ به ولې کېده؟

د نازيې اوښکې روانې شوې. د راکټ مرمۍ چېرته نژدې ولګېدله. د تيږو او لرګيو ټوټې په کوڅې کې تويې شوې. د دواړو رنګ پک والوت. نازيې وويل:

– وی، کشکې خپل کور ته تللي وو.

کريم له دېواله لېرې شو. په کوڅه کې يې وکتل. غته زنه يې وخوځېدله:

– ښه دی چې لا نه رو. اغوئ به موږ الته لټوي کنه نو.

– وی، خدايه دا څوک دي؟

– څه خبر يمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نازيې د چادرې مخه په اوښکو لنده شوه. غږيې ووت:

– وی، توبه! هرچېرته يو څوک زمونږ مخه نيسي. مونږ څه کونا کړې؟

کريم سترګې پټې کړې. ويې ويل:

– بخت دی بخت. زه خو وايمه، ته يې نه منې کنه نو.

د هغه سترګې هم ډنډ شوې. نازيې سلګۍ ووهلې. له نژدې کورونو څخه د ښځو غالمغال او د سوزېدو بوی راته. کريم د لاس په څټ سترګې وسولولې. د ګوتو په سرونو ودرېد. باموتو ته يې سر اوږد کړ. تورې لوخړې يې وليدلې. نازيې ته زنګ راغی. هغې د تل په څېر لوډسپيکر وواهه. مور يې پوښتنه کوله. نازيې ورته وژړل. مور يې په ژړا کې دعا کوله چې په خير له کلي ووځي. د کريم له سترګو اوښکې وڅڅېدلې. په زړه کې يې ويل «وه خدايه د بل چا دوعا خو راته قبوله که کنه نو» په کوڅه کې غږونه شول:

– کاکا! کاکا!

دواړو شاته وکتل. وسيمه او هاجره وه. منډې يې وهلې. کريم له درده مخ بلې خواته واړاوه. ويې ويل:

– داح، يو دوئ کمې وې کنه نو.

وريرې يې په غېږ کې ونيولې. ويې پوښتل:

– تاسې دلته څه کوئ؟ مور او پلار مو چېرته دي؟

هاجرې د سا د سوزېدو له امله په پړاو پړاو خبرې کولې:

– پلاران مو نه وه. واجد ماما مې مورګانې جبې پله ته بوتلې.

نازيې غږ کړ:

– وی، تاسې يې پرېښودلئ؟

وسيمې ګرد مخ وځنډه:

– نه، تاسې پسې راغلو.

– وی، الا! دا دونه اوږده لاره؟ په دا مرميو کې؟

– خو مونږ نارې وهلې. تاسې نه درېدلئ کنه، راځئ چې ځو!

– چېرته؟

– ماما سره مې.

وسيمې شاته لاس اوږد کړ. هلته ډزې شوې. هغې له شنو هلو سره لاس راټول کړ. کريم درېواړه ټېلو هلې:

– مه درېږئ! زر زر ځئ!

شاته د خلکو شور شو. چا په کوچيانه لهجه وويل:

– امدلته سنګر نيسو. ای! ته اغې کوڅې ته ګوره! ته دېخواته...

غږ د نورعلي و. کريم له کونجه په احتياط وکتل. لس دولس تنه د غټ ګټ او دېوال شاته پټ وو. دوو لورو ته يې کوڅې څارلې. نورعلي په مخابره کې غږېده. په لوړ غږيې وويل:

– مونږ په درې شاخه کې يو. اغوئ ستاسې خواته وتښتېدله. ژوندي درنه ونه وځي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم حیران کتل چې دا وسایل ورسره له کومه شول؟ ور ناري یې کړې. نورعلي وړاندې راغی. غاړه یې یوې اوږې او بلې اوږې ته قاته کړه. ټک یې ووت. پزه یې له موسکا سره پراخه شوه. ویې ویل:

– کریم اوستاذه! ثوابونو کې شریک نشوې نو.

ده ځواب ور نه کړ. نورعلي وپوښتل:

– ښه ته نو دلته څه کوې؟

کریم ورباندې برګ شو:

– تا موټر خراب راوه کنه نو. زما دې ټول کار وران که. اوس مو د کلي نه وباسه. بچی مې د ښځې په نس کې مري.

نورعلي هم زیږ شو:

– نه وینې زما څه حال دی؟ په جبې پله یې بوځه کنه!

د کریم ورته ماغزه وخوټېدل. سر یې ورپړدېده. نری شونډې یې کېکاږلې. ویې ویل:

– نشمه. التهستا دوه خبیثان دي. ډزې یې راباندې وکړې کنه نو.

– په تا یې ډزې وکړې؟ اربکیان دي.

کریم لیدل چې نورعلي په رښتیا حیران دی. ویې ویل:

– په مخونو یې چارخانه دسمالونه تاو کړي.

نورعلي سر وخوځاوه:

– بیا نو د ملک صیب کسان دي. لانجه دې ورسره کړې کنه. ځه که په مخه راغله ضربه به یې کمه. دا یې ته خوشاله.

د نورعلي په مخابره کې غږ شو:

– مشره، مشره!

ده خوله ورنژدې کړه:

– اورمه.

– ما ویلې ته خبر اوسه چې دوه دوښمنان مو نیولي وه.

– شابه نره! اوس چېرته دي؟

– دوزخ کې.

سړي په زوره زوره وخندل. مخابره بنده شوه. نورعلي په موسکا سر وښنده. نازیې ناري کړې:

– وه سړیه راځه!

کریم د لاس په اشاره صبر ته وبلله. بېرته یې مخ وګرځاوه. ویې ویل:

– ګوره روکی! کلیوال مړه شوه. کورونه چپه شوه کنه نو. ما کلینیک ولیده. لوټې لوټې شو.

نورعلي پخوهل. سر یې په غرور وښوروه:

– ودې لیده؟ التهمو ښه چل پې وکه. ټول پکې مردار شوه.

د کریم مړاوی غږ ووت:

– مریضان او ډاکټران ام شهیدان شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– غم مکوه! خپل عمل د هر چا مل دی. مسلمان جنت ته ځي، کافیر دوزخ ته.

کریم سوړ اسویلی وکړ:

– ولې، تا نه لیدله؟ اغه کافیر وه؟

– خو نو اوس به جنت کې وي.

کریم کاږه ور وکتل:

– د وړکیانو خبرې پرېده! احتیاط کوه!

– جنګ دی کنه کریم اوستاذه جنګ. ندې دي اوریدلي؟ په جنګ کې حلوا نه ویشل کېږي.

کریم لیدل چې هغه په بله هوا کې دی. په نرمه یې وویل:

– ګوره روکی! موږ خو ویلې کلی جوړوو. دا خو ورانېږي کنه نو.

– تا دا ام ویلې چې د نیک کار دپاره باید خلک قورباني ورکي.

کریم چورت واهه چې په دې کې څه ووایي. د نورعلي غږ بیا ووت:

– غم مکوه کریم اوستاذه! صفاجان اغا یې بېرته جوړوي.

کریم پوه نه شو. سترګې یې تنګې کړې. نورعلي دوام ورکړ:

– اغه دولت سره خبرې کوي چې اربکیان وباسي. ددې ځای واک تې واخلي. پوه شوې؟ بیا به دلته زموږ پاچایي چلېږي. هرڅه به ګل او ګلزار شي. ته نه یې خبر کریم اوستاذه. خبرې غټې روانې دي.

کریم وبنګېد:

– اغو پورې به کلی ملی نه وي.

نورعلي سوړ اسویلی وکړ:

– تا خپله ویلې چې دا کلی سم ونه څنډې نه جوړېږي.

شاپې واړوله، لاړ. یو دم له هرې خوا ډزې شوې. د نورعلي د ډلې شور جګ شو. کریم په منډه کې نازیې ته اشاره وکړه چې تښتنه. له مېرمنې څخه مخکې شو. د ښی کور نیمکښه دروازه یې ټېلوهله. ټول یو ځای ننوتل. د سور چرګ کټکټاک وخوت. سپي وغپل. نجونې په کاکا پسې ونښتلې. له دوو کوټو څخه لمبې ختلې. ټوله کورنۍ په حویلۍ کې ولاړه وه. ښځو او ماشومانو ژړل. ددوئ په لیدو په غوجلې ننوتل. همدا یو ازینۍ روغه کوټه وه. نازیه هم له نجونو سره ورغله. کریم سپینږیري ته مخ کړ:

– وبښه شا مامد کاکا! موږ ناڅاپي ننوتلو.

په ملا کوږ سپینږیری سترګې ور واړولې. غټه پزه یې لوګي توره کړې وه. په سپینه شمله یې پاکه کړه. ویې ویل:

– اورې جنګ کې پرده نه کېږي.

کریم لمبو ته لاس ونیو:

– دا ولې کنه نو؟

– اورې موږ په منځنۍ کوټې کې وو. یو درز شو. نه مو څه لیدل، نه اورېدل. اورې په یو ډول مې بچې واېستله نو.

– څوک خو ژوبل نشو؟

شاه محمد سر وڅنډه. کریم وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ځه اوس ام خدای فضل کړی کنه نو!

د سپینږیري غږ ووت:

– اورې امداسې فضل دې خدای په اغه چا وکي چې دا مرمۍ یې ویشتلې دي.

کریم یې نمجنو سترګو ته وکتل. هغه پرته له دې چې مخ را وګرځوي وپوښتل:

– اورې ستا په کور خو څه ندي شوي؟

کریم د ماشوم د سرچپه والي، کلینیک ته د تګ او د جبې په پله د ډزو کیسه وکړه. په پای کې یې وویل:

– شا مامد کاکا! ما نه خو لاره ورکه ده کنه نو. څه وکمه؟

– اورې زما او ستا درد یو دی. ستا لوی آرمان د لاسه ځي. زما د ټول عمر خواري سوزي.

کریم د هغه روانو اوښکو ته وکتل. خپلې سترګې یې ډنډ شوې. ویې ویل:

– جک نشته جک؟ ټایر چې جګوي.

– جک؟ د موټر؟

سپینږیري په کونج کې وړې کوټنۍ ته اشاره وکړه. کریم جک او د لرګي کونده واخېستله. زینه یې د کوټې دېوال ته کېښوده. سپینږیري له لاندې کتل. کریم وخوت. لوګی یې په مخ راغی. د سوزېدلي پلاستیک، ټوکر او لرګي مخلوط بوی و. د لمبو توده هوا چلېدله. مخ یې تاو ونیو. د سر له خوا د دویم دستک وتلې برخې ته یې کونده ولګوله. په هغې د پاسه یې جک ونیو. سر یې اول دستک ته تمبه کړ. د جک لاستی یې وڅرخاوه. ډنډه ورو ورو اوږدېدله. دستک بې ځایه شو. رسۍ یې ورڅخه تاوه کړه.

سپینږیري ته یې وویل:

– کاکا! کشولی شې؟

هغه پښې په ځمکه خښې کړې. ټول زور یې په رسۍ واچاوه. دستک حرکت وکړ. په منځه ملا کې مات شو. له خاورو سره د ننه کوټې ته ولوېد. د اور بڅرکي والوتل. سپي وغپل. له غوجلې د غوایي غږ راغی. کریم نارې کړې:

– پام کوه جینۍ! ودې نه وهي!

شاه محمد وویل:

– تړلی مې دی.

ښځو او ماشومانو د غوجلې له دروازې کتل. کریم بل دستک ته جک بند کړ. ویې پوښتل:

– الکان د شپې مستري خانه کې پاتې کېږي؟

– هو کنه. ښار نه ماښامي کې راتلله. وېرېدلمه ورباندې.

د دې کوټې چت یې وغورځاوه. لمبې مړې شوې. یوازې لوګي ختل. د بلې خوا کوټې ته لاړل. په کوڅه کې ضربې شوې. سپي په شاته شاته تګ غپل. سپینږیري لویه دروازه کلکه بنده کړه. کریم په زینه وخوت. کوڅې ته یې وکتل. څوک نه ښکارېدل. د څنګ کور ته یې سترګې واړولې. ویې پوښتل:

– ګاونډیان چېرته دي؟

شاه محمد سر وښنډه:

– هی هی! چې ورځ سرچپه شي هرڅوک په ځان شي. اورې ورور مې بچي ایستلي دي. زه خبر شوی ام نه یمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم ددې کوټې دستک بې ځایه کړ. رسۍ یې پکې واچوله. سپینږیرې پښې ځمکې ته بندې کړې. رسۍ یې کشه کړه. په څو شېبو کې یې وروستی دستک هم وغورځاوه. کریم په لوګي کې ولیدل چې د کوټې د شا دېوال سوری دی. هغه کېوت. منځنۍ کوټه له سوزېدو وژغورل شوه. سپینږیري لاسونه اسمان ته لپه کړل:

– اورې خدای دې اېښکله شا ځمکې ته مه ورولې! خدای دې بچي په خیر پیدا که! خدای دې...

د کریم سینه تنګه او ستونی ډک شو. دا وخت ورته زنګ راغی. بې نومه شمېره وه. له هغې خوا سړي وویل:

– چېرته یې؟

دی ټلېفون ته ځیر شو. اسانه شمېره وه. زیاتره صفرونه وو. اول ځل یې لیدله. لنډ ځواب یې ورکړ:

– کلي کې.

– کلي کې چېرته پیره؟

کریم ته شک پیدا شو. وروځې یې سره ورغلې. ویې پوښتل:

– ته څوک یې؟

– د تورې زوی دې یمه کنه. سودا مې ده.

کریم د تورې د ټولو زامنو غږونه پېژندل. شک یې لا زیات شو. نرۍ شونډې یې وخوځېدلې:

– د تورې کوم زوی؟ اغوئ خو کلي کې نشته کنه نو.

– پیره زه ام تلوېزون ګورمه. وایي زرین کلا کې جنګ دی. ته د چا کره یې؟

– د ځان کره.

– نه، البته خو نه یې پیره.

بابا کلا ته نژدې بم وغورځېد. همدا غږ په ټلېفون کې هم و. کریم وویل:

– اغه د جبې د پله سره ته وې؟

– نه کنه پیره، کوم پول؟

کریم غاښونه وچیچل. ویې پوښتل:

– مانه څه غواړې؟

– هاهاهاها، چې ودې ګورمه درته وایمه.

– اوس ولې نه وایې کنه نو؟

– په ټلېفون کې نه کېږي پیره.

غږ یې بېخي اشنا ښکارېده. کریم بیا شمېرې ته وکتل. چورت یې واهه چې څوک دی. شاه محمد نارې کړې:

– اورې سړی د کلي دی. ستا شمېره ورسره ده.

کریم ژر ټلېفون بند کړ. ویې ویل:

– ناحقه دې غږ وباسه کاکا! پېژندلی یې نه او سې.

– نه نه، زه لرې یمه.

ټلېفون بیا وترنګېد. دا ځل شاه زمان و. ده د ځای پوښتنه یې کوله. کریم وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د شامامد کاکا کره یو . ای! وسیمه او هاجره موږ سره دي. مه یې لټوئ!

– ښه؟ مورګانو سره ندي تللي؟ څه شو کر چې جوړې دي. پام پې کوه!

ټلیفون بند شو. کریم بېرته زنګ وواهه چې کمک وغواړي. د شاه زمان شمېره مصروفه وه. فکر یې وکړ چې ده ته زنګ وهي. ښایسته شېبه یې ټلیفون ته سترګې نیولې وې. زنګ نه راته. دا وخت وسیمه په منډه راغله. وارخطا وه:

– کاکا! کاکا! ښځه دې وایي دردونه ډېر نزدې شوه.

– ډېر نزدې شوه؟

وسیمې غبرګ سر وخوځاوه. بېرته یې منډه واخېستله. کریم سربداله په خپل ځای وڅرخېد. له نهیلۍ څخه یې سا اخېستل تېز شول. د نازیې زګېروی راغی. غوایه وغورېد. شاه محمد وویل:

– اورې ملک صیب نزدې دی. زنګ ووهه! اغه ډېر څه کولی شي.

کریم سوړ اسوېلی وکړ:

– نه نه کنه نو. نورعلي رښتیا وایي. ما پسې د ملک کسان دي.

– اورې زه مو د لانجې نه خبر یمه. خپه کېږه مه. اغه سمه خبره کوله. دا نه ګورې څه حال دی؟ اورې اغه دونه بد سړی ندی ګوره.

– وه کاکا! ما خو بل چا سره خوله ام نده وهلې کنه نو. امدا ملک دی. هو.

شاه محمد وړوکی طلایي ټلیفون غوږ ته ونیو. کریم غوښتل ویې دروي. هغه یې لاس ټېلواهه. په ټلیفون کې یې ملک ته مشکل واضح کړ. هغه ژمنه وکړه چې اوس راځي. کریم وویل:

– کاکا! ښه دې ونکړه کنه نو.

– اورې ته وارخطا کېږه مه! زه خو یمه.

– نه کنه نو. ټوپک سره څه کولی شې؟

دروازه وټکېدله. سپي وغپل. کریم شاه محمد ته وکتل. هغه نارې کړې:

– اورې څوک یې؟

له هغې خوا غږ راغی:

– پیره خپل یو. خلاصه که دروازه!

غږ د مخېټي و. کریم وارخطا شو. وپسېد:

– مانه ویلې. امغه خلک دي. سړی درته څه وواییې کنه نو؟

د شاه محمد له تښتېدلي رنګ څخه معلومېدله چې هک حیران دی. په جګ غږ یې وپوښتل:

– اورې څه کار دې دی؟

– کریم اوستاذ ته ووایه چې راووځي!

– اورې اغه لاړ.

– پیره په سپینه ږیره دروغ مه وایه کنه. د خدای نه ووېرېږه! دروازه خلاصه که!

شاه محمد وارخطا سترګې کرځولې. غټه پزه یې ومروړله. په دروازه باندې د تومانچې ډزې وشوې. دی له ډاره شاته ولوېد. سپی اول وکورنجېد. وروسې یې غپا پیل کړه. د ماشومانو کریکې شوې. مخېټو دروازې ته لغتې ونیولې. خو خلاصه نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پای کې یو تن په دېوال واوښت. سپي ورباندې حملې کولې. هغه په تومانچه په ککره وویشت. سپی له کورنجېدو سره سوړ پرېوت. ماشومانو کریکې وهلې. مخېټې بل ملګري ته دروازه خلاصه کړه. په حویلۍ کې یې سترګې وګرځولې. یو یې منځنۍ روغې کوټې ته او بل غوجلې ته روان شو. شامحمد په کوپې ملا په دویم پسې منډه واخېستله. ویې ویل:

– ای ای! اورې غوجلې کې ښځې دي.

خو مخېټې تېلواهه. هغه ولوېد. بېرته ژر جګ شو. ښځو او ماشومانو ژړل. یو په بل کې تخته شول. دا وخت کریم دوئ د سورۍ کوټې له لارې د کور شاته وتي وو. شاه محمد د غوجلې له دروازې شاته شو. مخېټې بېرته ووت. ملګري یې وارخطا غږ کړ:

– الله رامنډه که! دا سوزېدلې کوټه سورۍ ده. په دې وتي دي.

دواړه په لوګي کې ورک شول.

oooooooooo

کریم د باغ په دېوال لاس کېښود. خاوره تویه شوه. دېوال د راکټ د لګېدو له امله نیم شکېدلی او نیم اوپره ولاړ و. په احتیاط یې سر جګ کړ. شاته مخېټو د کوټې کونجونه لټول. ده په شونډو ګوته ونیوله. څلورواړه د چارمغز د چپه شوې ونې تر شاخونو لاندې ننوتل. د پاڼو تریو بوی و. نازیې مخ لڅ کړ. په سختۍ یې نفس اخېسته. لکه په چادري کې چې یې زړه تنګ شوی وي. په خېټه کې د درد له امله یې زور واهه. ټلیفون وترنګېد. ټولو شټوهل. کریم ژر جیب ته لاس کړ. د بندېدو تمې یې کېکاږله. سودا یې شوه چې مخېټو غږ اورېدلی نه وي. بیا یې د دېوال له پاسه وکتل. څوک نه ښکارېده. ویې ویل:

– لږ به نور صبر وکو. چې اغوئ ښه لرې لاړ شي. بیا به د باغ نه ووځو.

ټلیفون یې راواېست. دوه کاغذه هم راووتل. شمېره یې وکتله. د شاه زمان وه. ټلیفون یې جېب ته کړ. کاغذونو ته ځیر شو. نازیې له درده مخ آسمان ته ونیو. له زور وهلو سره یې ورنونه په منګولو کېکاږل. د غاړې رګونه یې وپړسېدل. د مېږه لاس ته یې وکتل. کریم د یو کاغذ قاتونه خلاص کړل. د تېرکال جنتري وه. د سرطان له پینځه ویشتمې څخه تر ټولو ورځو کړۍ تاوې وې. له پاسه یې په ترتیب سره یو، دوه، درې لیکل شوي وو. سترګې یې ډکې شوې. رېږدېدونکې ګوته یې یوې نېټې ته سیخه کړه. وپسېد:

– د عقرب په پینځمه مې زړه ولګېده. ماویلې بچی پاتې شو کنه نو.

د نازیې ګرد مخ له درده تک سور اوښتی و. غږ یې ووت:

– وی په یاد مې دي. پوښتنه دې وکړه. ما ویلې وینه نده راغلې. د خورزې مخ کې دې غاړې واچوله.

هاجرې په جګ غږ وویل:

– اغه موړ ته چې دې کېک راوه. کنه کاکا؟

کریم سر وخوځاوه. چششش یې کړ چې ورو وغږېږي. دا ځل یې ګوته د عقرب پینځه لسمې ته وروړه. شناوې بیره یې ورپېدله:

– دا ورځ مې میرحمزه ته نوی کور شرو که.

ټلیفون یې په جېب کې ولړزېده. بیا شاه زمان و. کریم په ټیټ غږ وویل:

– د غفور باغ کې یو. اورې؟... که کومک کولی شې راشه! که نه زنګ مه وهه، څوک یې وانه ورې.

ټلیفون یې جېب ته کړ. دویمه پاڼه یې خلاصه کړه. دا د سږکال جنتري وه. د حمل تر شلمې ټولې ورځې په ښښه شوې وې. هغه ګوته یو ویشتمې نېټې ته ورووړه، چې نن ورځ کېدله. مخکې له دې چې څه ووایي د ملک غږ راغی:

– کریم اوستاذه! کریم اوستاذه! چېرته یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول وارخطا شول. ملک په باغ کې سترګې ګرځولې. توره لونګۍ یې په خاورو خړه وه. په پرتو شاخونو یې پښنه اړوله. کریم له دېواله وسکېد. د شاخونو شاته ټیټ شو. جنتریانې یې په جېب ومنډلې. نجونې له سونګېدو سره په غېږ ورننوتلې. نازیې مېړه له متې کلک ونیو. وپسېدله:

– وی، خدایه خیر!

ملک اوس سیخ د دوئ خوا ته کتل. کریم بې واره و. یودم تاو شو. په ملاسته یې دېوال په جوړه لغتو وواهه. هغه له لوېدو سره دوړه وکړه. کریم نازیه له لاسه ونیوله. نجونو ته یې وویل:

– اله منډه کئ!

څلور واړه کوڅې ته ووتل. ملک هم ورپسې منډه واخېستله. غږ یې کړ:

– ای ودرېږه! کریم اوستاذه! تاته وایمه!

خو دوئ منډې وهلې. ملک هم له باغه ووت. په کوڅه کې یې تېز تېز ګامونه اخېستل. دا وخت یې شاته مخېټې راپیدا شول. دزې یې وکړې. مرمۍ د کریم مخ ته په ځمکه ولګېدلې. نازیې او نجونو چیغې کړې. ټول په کونج کې تاو شول. شاته د ملک او مخېټو غالمغال شو. کریم نازیې او نجونو ته وویل چې تاسې مه درېږئ. خپله کونج ته راغی. غلې یې وکتل. ملک د یو مخېټې تومانچه او د بل متې نیولې وه. په قهر یې وویل:

– دزې ولې کوئ؟ او، څه خبره ده؟ تاسې څوک یئ؟

تومانچې والا لاس ته ټکان ورکړ چې ځان خلاص کړي. خو ملک نه خوشې کاوه. سترګې یې ورباندې برګې کړې:

– تاسې څه کاره یئ؟ او، مخونه مو ولې پټ کړي؟

بل تن هغه ټېلو اهه:

– ته لرې کنه پیره! ستا کار ندی. اغې دونیا ته دې زړه شوی؟

تومانچه والا خوشې شو. اوس نو ملک په دواړو لاسو دویم کس ټینګ کړی و. ویې ویل:

– ای ای! زور مه وهه! پلار ته دې وایمه. ما وپېژندلئ. زه خو ناحقه ملک نه یمه.

اول مخېټې تومانچه د ملک تندي ته ونیوله. له دز سره یې وویل:

– ملک وې.

هغه له زګېروي سره په لاره کې اوږد وغځېد. وینه په مټ خاوره روانه شوه. د کریم رنګ تک سپین واوښت. په ښځې او نجونو پسې یې منډه واخېستله. نازیه ودرېدله. سا یې سوزېدله. غاړه یې کږه کړه. ویې ویل:

– وه خدایه خېټه مې چوي. پښې مې نه ځي.

کریم هغه په غېږ کې جګه کړه. ګوډ ګوډ یې منډې وهلې. پښې یې تر پخوا زیات برېښ کاوه. د لارې ښی خوا ته ویاله او د ترکارۍ پټي وو. کریم نور د نازیې د وړلو وس نه درلود. سمدلاسه ویالې ته کېوت. او به کمې وې. غږ یې کړ:

– د پله لاندې، پله لاندې!

نجونې هم کېوتلې. ټول تر وړوکي پله لاندې تخته کېناستل. پښې یې په خټو کې ننوتې وې. کریم په شونډو ګوته اېښې وه چې غږ مه باسئ. د نازیې سا اخېستلو غږس کاوه. همدا شېبه مخېټې راپیدا شول. د کورونو مخې ته تېز تېز روان وو. هره دروازه یې ټېوهله، دننه یې کتل. د دوئ څنګ ته ورسېدل. یو تن یې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دلته دي پيره دلته!

د کريم زړه وبښوييد. خو مخپټي د دوئ شاته تېر شول. د يو کور په خلاصه دروازه ننوتل. کريم له پله ووت. وپسېد:

– پاڅېږئ! بېرته شاته ځو. زر کوئ کنه نو!

ооооооооо

کريم له ښځې او وربرو سره په کوڅه کې روان و. د درنو وسلو يو يو ډز کېده. ذهني ستړيا يې د بدن مراندې سستې کړې وې. د ښځې ځيلې څېرې ته په کتو يې ستونی ډکېده. د مخپټو په هکله يې چورت واهه «ملک په څه شي وپېژندله؟ زه يې ولې نشمه پېژندلی؟»هرڅومره چې يې فکر د هغوئ په حرکاتو او غبرګ راتولوه نتيجه يې نه ورکوله. له چخپيت کټ څخه يې پښه واړوله.

نازيې شېبه په شېبه زګېروي کول. ويې ويل:

– وی، ټول ستا دلاسه. ملک صيب کومک کاوه. ته تې تښتېدلې.

– زه څه خبر ومه کنه نو؟

– وی، خدايه، ته اېڅکله خبر نه يې. ستا ټول کارونه سرچپه دي.

د کريم ستونی لا ډک شو. د راکټ مرمۍ په ګاونډۍ کوڅې کې ولګېدلې. ده نازيه له لاسه ونيوله. ويې ويل:

– ځئ! مه درېږئ کنه نو!

د خپل کور د دېوال له سره يې کيلي واخېستله. دروازه يې خلاصه کړه. دننه يې سترګې وګرځولې. د نوي کور چت ځوړند او دېوالونه چاودېدلي وو. د کريم زړه لا سست شو. ټولې پيسې او خوارۍ يې په اوبو لاهو شوې. کور بايد مکمل له سره جوړ شوی وای. مګر موټر روغ ولاړ و. د زاړه کور په دالان کې يې د نازيې جامې وليدلې. ور منډه يې کړه. چرګان په کټکټاک وتښتېدل. د ناستې د کوټې په دېوال کې تلوېزيون نه و. ځای يې توربخن ښکارېده. پختې يې له پښو سره کشې شوې. بالښتونه په چړې شکېدلي وو. د مېلمنو د کوټې وطني قالينه نه وه. کريم د دهلېز په پای کې دريمې کوټې ته منډه واخېستله. هلته جامې تيتې وې. فلزي بکسونه سرچپه پراته وو. د سروزرو قطۍ نه وه. دهلېز ته راغی. سا يې سوزېدله. هاغه دسمال يې مېرمنې ته وښود چې مخکې يو لک روپۍ پکې تاو وې. ويې ويل:

– هرڅه يې وړي دي کنه نو.

نازيه په منځ دهلېز کې کېناستله. په خېټه يې لاس ونيو. ژوره سا يې اخېستله. ويې ويل:

– وی، بلا ورپسې! مور،نه اسې ام پاتې وه.

کريم حويلۍ ته ووت. شاوخوا يې سترګې وګرځولې. د نوي کور مخته او شاته دېوالونه کنډو وو. په زړه کې يې تېر شول «غله په دې لارې راغلي او وتلي دي» په منډه يې د کور شاته سر واېست. څوک نه ښکارېده. بېرته د نازيې څنګ ته راغی. هغې پښې غځولې وې. داسې زور يې واهه لکه درونډ شی چې جګوي. په سر ولاړ لمر ته يې اشاره وکړه:

– وی، ډاکټرې ويلې غرمې پورې خلاصېږې. يو څه وکه کنه! خوشې خوشې ګرځې.

– څه وکمه کنه نو؟

نازيې سلګۍ ووهلې:

– نر يې که نه يې؟ چې دونه خبره شي پټکې دې وي. چې د کار خبره شي ماته وايې څه وکمه.

کريم له قهره وپشېد. وسيمه نازيې ته ودرېدله. ويې ويل:

– خېټه دې وسولومه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې سر وخنډه چې په سولولو نه کېږي. د خېټې لاندينۍ برخه يې په دواړو لاسونو نيولې وه. تا به ويل که يې خوشې کړي ځمکې ته به پرېوځي. له درده يې کله مخ يوې خواته اړاوه کله بلې خواته. جنګ بيا زور واخېست. هاجره او وسيمه له نازيې سره جوختې کېناستلې. ټيکري يې ژوول. کريم تاوېده راتاوېده. چورت يې واهه چې څه وکړي. د نازيې تور پرتوګ ته يې پام شو. سربېښناک لوند و. زړه يې په سينه کې کېکاږل شو. يودم يې منډه کړه. موټر يې چالان کړ. بېرته دهلېز ته راغی. ويې ويل:

– اله اله، راځه موټر کې کېنه! ځو، ځو!

– وی، په سرک؟ په مرميو؟

– هو، پروا نه کوي. زر کوه کنه نو!

نازيې دېوال ته تکيه وکړه. له زګېروی سره يې سر وخنډه:

– وه خدايه مړه شومه. وه زه اېچېرته نه ځمه.

سلګۍ يې ووهلې. کريم په دوو پښو کېناست. له لاسه يې ونيوله. ويې ويل:

– مانه خبره مه پټوه! دا خو ډېره موهمه ده کنه نو.

نازيې په قهر ور وکتل. په ګردمخ کې يې پېړې شونډې ورپېدلې:

– وی، پرې مې ده! ته څه وايې؟ لېونی شوی يې؟

کريم يې د پرتوګ لندې برخې ته اشاره وکړه. د نازيې لکه چې تر اوسه پام نه و. وړې سترګې يې غټې غټې راووتلې. د کريم زړه ډک شو. وپسېد:

– چې ميرحمزه نه وي، چاته ژوند وکو کنه نو؟ راځه پاڅې! يا به ټول نه يو، يا به ټول يو.

د نازيې وارپار خطا و. د مېړه په مخ روانو اوښکو ته يې وکتل، پاڅېدله. نجونې هم وخوځېدلې. کريم د لاس په څټ اوښکې پاکې کړې. ويې ويل:

– نه نه، تاسې اوسئ! خطر دی، ښه؟ زه شازمان ته وايمه. اغه درپسې راځي. پوه شوئ؟

نجونې يې د نوې ودانۍ د تاکاوۍ په کونج کې وړې چاردېوالۍ ته ننوېستلې. ويې ويل چې دباندې هرڅه کېدل ونه وځي. په مخ يې ښکل کړې. ترې روان شو. نجونو په تښتېدلي رنګ ورپسې کتل. موټر په کوڅه کې په لوټو کړپېده. نازيې غږ کړ:

– وی، ورو کنه! مړه دې کړمه.

کريم بېخي سست شو. د مسجد فلزي دروازې نيمه لاره بنده کړې وه. هغه يې دېوال ته کږه ودروله. دننه د حويلۍ په چمن کې د کانکرېټي چت غټې ټوټې له مات منار سره پرتې وې. کريم په زوره کلمه وويله. توبې يې واېستلې. بېرته شترېنګ ته کېناست. هرڅو مره چې سرک ته نژدې کېده د ډزو غږونه زياتېدل. د کوڅې په پای کې تاوېده چې په ښيښه کې يې مخېټې وليدل. په دوئ پسې يې منډې وهلې. د تومانچې مرمۍ يې د موټر په ډاله ولګېدلې. کريم اکسلرېټر ته پښه تمبه کړه. موټر د کلي په منځ سرک تېز خوشې شو. له هرې خوا ورباندې ډزې کېدلې. د څنګ ښيښې دانه دانه پرېوتلې. هغه په نازيې چيغه کړه:

– سمله! سمله کنه نو!

خپله يې سر ټيټ نيولی و. اکسلرېټر او شترېنګ يې نه خوشې کول. د ونې شاخ وربانديې په شړکس راولوېد. په پاټو کې پټ موټر په چټکۍ پله ته نژدې کېده. له کوم شي سره ولګېد. شاخ ترې ولوېد. مخ يې چپ پلو تاو شو. نازيې اخ اخ کړ. موټر تېز روان و. کريم وېرېده چې اوس به له دېوال سره ټکر شي. بريک ته يې پښه واچوله. خو د موټر د ټوپونو له امله بيا په اکسلرېټر کېکاږل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه. هغه شترنګ وځرخاوه. د توپونو او د راکېټونو ډزو غوږونه کڼول. د یو راکټ له ډز سره سم دلته هم درز شو. د کریم سر په سویچبورډ ولګېد. آرامه آرامي شوه. اوږده شېبه ګنګس و. وروسته یې ورو ورو سترګې روښانه شوې. سر یې جګ کړ. موټر په وچې ویالې کې کوږ پروت و. شاتنۍ ښیښه نه وه. راکټونه په بابا کلا لګېدل. خو ده یې غږونه نه اورېدل. نازیې ته یې اندېښنه شوه. سر یې اوړد کړ. ورمېږ یې درد کاوه. هغه د شاته سیټ د پښو په ځای کې غونجه ننوتې وه. کریم رېږدېدونکی لاس ور اوږد کړ. ویې ښوروله:

– نازیې! وه جینۍ! نازیې!

هغه وخوځېدله. کریم خوشحاله شو. هغې سر راپورته کړ. بې حاله وه. ویې ویل:

– وی، چېرته یو؟ ولاړ یو؟

کریم وانهورېدل. خو د شونډو له حرکته یې پوه شو چې څه وایي. ویې پوښتل:

– ته ښه یې؟

نازیې ځان ته ښکته وکتل. په خېټه یې لاس وګرځاوه. ورنونه یې وسولول. د هوسایۍ ساه یې واخیستله. کریم له خدای تعالی څخه د منني په دود د موټر کوږ چت ته وکتل. نازیې د پاڅېدو لپاره د مخکې سیټ تکیه ونیوله. مېړه یې له اوږو کشه کړه. په کوږ سیټ کړه کېناستله. کریم د موټر پوز ته ګوته ونیوله. ویې ویل:

– د جبار د باغ پنجره مې وهلې ده.

هغې سر وځنډه. ویې ویل:

– نه یې اورمه.

کریم خپل غوږونه په ورغوو ومونښل. پشس پکې پیدا شو. د راکېټونو غږونه داسې راتلل لکه څوک چې چېرته لېرې په لښته بالښت وهي. د نازیې نالښت زیات شوی و. هغه یې له موټره واېستله. په مخ یې لاس ورکېښود. په چیغه یې وویل:

– ته دلته ویالې کې غلې کېنه! زه راځمه.

نازیه هم په جګ آواز غږېدله:

– وی، چېرته ځې؟ مه ځه! زما مړی چاته پرېږدې؟

– د ننه ګورمه. که څوک وي چې زېږنتون پورې مو یوسي کنه نو.

نازیې په نهیلۍ مخ واړاوه. کریم د موبایل لړزېدل احساس کړل. له جیبه یې راواېست. شاه زمان و. غاښونه یې وچیچل «کومک نه کوي اسې زنګونه وهي» ټلیفون یې بېخي بند کړ. د پنجرې د درز له لارې باغ ته ننوت. څوک نه ښکارېدل. د مېو د ونو له منځه یې پینځه منزله ودانۍ ولیدله. حیران شو. په دومره جنګ کې یوه مرمۍ هم ورباندې لګېدلې نه وه. د قیچي شوو بوټو ترمنځ په پخه لاره روان شو. د باغ په دروازه کې چوکیداران و د طیارو د بمبارد سېل کاوه. بل پلو یې جبار ولید چې د ودانۍ په لوی پیک دارې دروازې ننوت. ده ورپسې پښه تېزه کړه. د دروازې له خولې څخه سور فرش د ننه غځېدلی و. چپ لاس ته دریځه خلاصه وه. په لوی ګراج کې رنګارنګ موټر ښکارېدل. یو یې امبولانس و. دی خوشحاله شو. په زړه کې یې وویل «ډاکټران راغلي. ای خدایه ورحمېږه! چې د نازیې دپاره یوه لاره پیدا شي» په فرش باندې مخته لاړ. په لوی سالون کې پستې چوکۍ تشې وې. مخامخ لویه کټاره داره زینه هم په سور فرش پوښل شوې وه. ښی لاس ته یې خلاصه دروازه ولیدله. زړه نازړه ننوت. هلته لویه کوټه وه. زېړې پردې او همرنګه کوچونه یې لرل. په مخامخ دېوال کې دروازه نیمکښه وه. له هاغه ځایه ډپ غږ راغی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– سنډوله بچو! ته راشه کنه!

هلته هم لویه کوټه وه. شین فرش او شنې توشکې پکې غوړېدلې وې. خو څوک نه و. په کونج کې فلزي الماری لکه دروازه دوه پلې خلاصه وه. نژدې ورغی. هلته زینه تا کاوی ته کښته. غږ له هما غه ځایه راته. کریم حیران شو. په زړه کې یې وویل «پټې دروازې ته څه ضرورت دی؟» هغه په احتیاط په زینه کښوت. په پای کې فلزي پنجره خلاصه وه. کریم لا چورتي شو. دا ځای ورته غیر معمولي ښکارېده. په زړه کې یې تېر شول «کېدای شي د ډاکټرانو دپاره یې جوړ کړی وي» په پنجرې ننوت. لوی تالار و. مخامخ او چپې خواته یې د قطارو کوټو دروازې ښکارېدلې. ښی خواته اوږد دېوال و. د دېوال بېخ ته هرډول کمپیوټرونه، تلوېزیونونه، قالینې، جنرېټرونه، واټر پمپونه او نور سامان چې کریم نه پېژندل ایښې وو. داسې برېښېده چې زاړه شیان دلته ساتي. سترګې یې په یو تلوېزیون تم شوې. کونج یې لږ ګرېدلی و. نژدې ورغی. خپل یې و. په قالینو کې یې هم خپله وپېژندله. د سپینې شملې یوه برخه یې په غوړو زېړه شوې وه. هک حیران شو. په مخامخ کوټې کې خبرې او دربهار و. هغه غلی سر ننوېست. یو ځوان په ځمکه تاوېده راتاوېده. لاسونه، پښې او خوله یې تړلې وو. دوو کسو په کېبل واهه. جبار ورته ولاړ و. کریم له ډاره شاته شو. بیا یې سر دننه کړ. جبار د سړي له خولې رابرټېپ لېرې کړ. موبایل یې ونیو. ویې ویل:

– ورته ووایه چې د سلو لکو نه یوه روپۍ کمه وي ما وژني. وخله!

کریم تاو شو چې وتښتي. خو د زینې په سر کې د څو تنو خندا وه. هغه ژر په نیمکښه دروازه ننوت. هلته یې غټ سری ځوان سوټ پوټ پروت ولید. په خوله یې رابرټېپ لګېدلی و. کوړې کوړې وېښتان یې په وینو تپلي وو. دواړو یوه شېبه رډې رډې یو بل ته کتل. وروسته کریم په کوټې کې نظر وځغلاوه. له چته رسۍ ځړېدله. په کونج کې ډکه بوجۍ ولاړه وه. کریم ځوان ته مخ کړ. په خپلو شونډو یې ګوته ونیوله چې غږ مه کوه. نژدې ورغی. خوله یې ورپرانېستله. ځوان په ژړا شو. شکېدلې او پړسېدلې شونډې یې وخوځولې:

– خدای ته وګوره ماما! مه مې وهه!

کریم ژر وپسېد:

– چپ چپ! زه دې نه وهمه.

– ځوړندوه مې ام مه! پلار مې پیسې درکوي.

کریم یې خوله بېرته بنده کړه. ویې ویل:

– ورو غږېږه! زه د دې خلکو نه نه یمه. نوم دې څه دی؟

خوله یې ورخلاصه کړه. ځوان وپسېد:

– زړګی یمه. ای ماما! ما وباسه! وژني مې. پیسې درکومه.

کریم یې پښو ته اشاره وکړه:

– لاسونه او پښې دې ولچک دي. کیلي یې اغه خلکو سره ده. ته د چا زوی یې؟

په دهلېز کې غږ شو:

– لالا! نن زبردسته ورځ ده. داسې جنګلاوه مو ونیوله چې چې چې...

کریم د دروازې له درزه غلي وکتل. د ډاکټرانو په چپنو کې څلورو ځوانانو د اوږو قالینې وغورځولې. تلوېزیونونه یې په احتیاط ودرول. جبار راغی. په جګ غږ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه، دا څه سپېره خلک دي. جنګلاوه خو په نورو ځايو کې ښه ده. ځئ وخت مه تېروئ!

يو غبرګ ځوان د پيسو او ګاڼو کڅوړې په لاس ورکړې. ويې پوښتل:

– اوس چېرته لاړ شو؟

جبار چې د کڅوړو محتويات کتل، وويل:

– د جومات کوڅې ته لاړ شئ! جنګ بانډه ګۍ کې دی. ای خلک کورو کې شته، که وتي دي؟

د نرۍ اوږدې پزې ځوان وويل:

– زياتره وتي. ځنې شوده ګان شته. مري خو وځي نه.

– رسوا نشئ! اغه چې نه ځي ختموئ يې! چې ځي، امبولانس کې يې باسئ!

ځوان کټ کټ وخندل:

– چې امبولانس ووينې لکه د مور ډولۍ چې يې راغلې وي. پالوان ام لکه رښتيانی ډاکټر، داسې غټ غټ کېږي.

ټولو کړس کړس وخندل. څلورواړه بېرته په زينه وختل. جبار له خپلو دوو جلادانو سره پاتې شو. زنګ ورته راغی. هغه غټ تور ټيليفون غوږ ته ونيو:

– الو! اجي صيب! ... هو جنګلاوه راټولوو... ښه ده نو. نورو نه چې خبرېږمه اغو ته نه رسي... هو، ټولو سره په تماس کې يمه... نه نه، شازمان او دلاور ندي راغلي... بې غمه اوسه! ... سمه ده.

جبار ټيليفون بند کړ. د کريم په فکر کې سل پوښتنې وګرځېدلې «شازمان او دلاور ورسره څه کار کوي؟ مانه يې ولې پټه کړې ده؟ ځو نه پيسې ګټي؟...» جبار د څنګ کس ته مخ کړ:

– الکه سنډوله! اغه د توجار زوی راوله!

دلته په کوټه کې زړګي سلګۍ پيل کړې. ويې ويل:

– ما وهي. ما خلاص که!...

کريم د هغه په خوله رابر ټېپ ولګاوه. خپل موبايل يې په جېب ور ومانډه. وپسېد:

– دغه کلي ته زرين کلا وايي. دا د جبار باغ دی.

دروازه خلاصه شوه. چاغ، ږيرور ځوان ننوت. بندي يې له ګرېوانه ونيو. د مردار شوي حيوان په شان يې کش کړ. کريم د بوجۍ شاته پټ و. په احتياط يې د هلېز ته سر ښکاره کړ. هغوئ په وړاندې کوټې کې له بندي سره اخته وو. دی په منډه ووت. په وياله کې يې نازيه له متې ونيوله. وپسېد:

– جګه شه چې ځو!

– وی، پرې مې ده! څه خبره شوه؟

– خبره بله ده! بيا درته وايمه.

خو نازيه د دردونو له امله سونګېدله. په سختۍ يې قدم اخېست. کريم په غېږ کې جګه کړه. د باغ شاته تاو شو. نازيې وپوښتل:

– اوس چېرته ځو؟

– خپل کور ته.

– وی، زېږنتون ته نه ځو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کریم د زېړېتون نوم داسې خوږ لګېده لکه څوک چې جنت یادوي. زړه یې ډک شو. سر یې وښنده. ویې ویل:

– شازمان رښتیا د اجي او جبار اندېښوال دی. اغه ته به ووایو چې دوئ نه کومک وغواړي.

– وی، خدای دې تبا کي! تراوسه یې ولې کومک نه کاوه؟

کریم څه ونه ویل. تېز تېز یې قدمونه اخېستل. د نازیې غږ بیا ووت:

– امدلته ورته زنګ ووهه کنه!

– نه، چې دلته مو ونه ګوري. دوئ نه پوېږي چې زه خبر یمه.

– د څه شي نه خبر یې؟

– بیا درته وایمه. یو وار زموږ کار وشي کنه نو.

ooooooooo

کریم د دېوال له کونجه خپلې کوڅې ته وکتل. ډارېده چې مخچېتې نه اوسي. شمال پکې پختې او کاغذونه کولول. لوټې، لرګي او د کور سامانونه هر چېرته پراته وو. د ژوندیو موجوداتو څوځښت نه لیدل کېده. لکه د بلاګانو کوڅه چې وي. له بله پلوه مرمۍ وې چې په هوا کې تېرېدلې راتېرېدلې. هره شېبه د لګېدو امکان و. اوس د چخپیت کټ ځنګ ته شکېدلې تو شکه هم ښکارېدله. نازیه سسته پسته وه. شا یې په دېوال وښویوله. په دوو پښو کېناستله. شونډې یې له درده کېکاږلې. زګېروی یې وخوت «امح» کریم وویل:

– مه کېنه! رسېدلي یو.

نازیې یې لاس ونیو، پاڅېدله. قدم یې واخېست. پښې یې سستې شوې. د لوېدو په مهال کریم ونیوله. په غېږ کې یې واخېستله. د خپل کور مخې ته یې نرمه کېستله. دروازه په مخ خلاصه وه. خرپ خرپ شو. کریم شاته وکتل. د ګاونډې د کوټې نیم دېوال نه و. مالوچ په چت پسې نښتي وو. وډار شو چې دننه مخچېتې نه اوسي. خو غږ په کوڅه کې د لوټو له منځه راته. کریم سر ټیټ کړ. برګ سپې د ماتې دروازې لاندې د انسان لاس خوړ. د کریم کانګې راغلې. غاښونه یې وچیچل. لوټه یې ورپسې واره کړه «چغی!» سپې داړې جینګې کړې. وغړنجېد. لاس یې په خوله کې ونیو او په کوڅه کې یې منډه کړه. کریم ژر د واسکټ له جېبه تومانچه ډوله وسله راواېستله. نازیې ویوښتل:

– وی، دا څه شی دی؟

کریم وویل:

– التهلاره کې پرته وه.

هغه په سپې ډزه وکړه. ونه لګېد. مرمۍ د کوڅې په پای کې کنډوالې ته ننوتله. سور لوګی ترې پورته شو. طیاره راغله په هماغه ځای یې بم وغورځاوه. کریم کېناست. خو نازیې په ولاړو په سر لاسونه ونیول. دواړه کورته ننوتل. نازیې دوه درې قدمه واخېستل. په حویلۍ کې ودرېدله. کریم بیا لاسونه ترې لاندې کړل. په برنډه کې یې له غېږې کېستله. دا وخت په حویلۍ کې د خلکو شور شو. د ماشومانو ژړا وه. دوئ وډار شول. ګاونډیانې ښځې د نوې ودانۍ له لوري راروانې وې. له شنې پردې راتېرې شوې. ښېراوې یې کولې:

– هی د توپ ښبه دې شي! هی مرمۍ دې پکې سرې نشي! هی ښه ورځ دې ونه ویني!

له دوو نارینه ګانو څخه یو قمارباز تیمور و. هاجره او وسیمه یې له لاسونو نیولې وې. دا هغوئ ژړل. چې خپل کاکا یې ولید په چیغه یې ورمنډه کړه. کریم په تیمور برګ شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دا ولې؟ په دوئ دې څه کړي کنه نو؟

زرې ښځې وویل:

– خوشاله اوسه! خدای وساتلې.

کریم تېمور ته اشاره وکړه:

– دده نه؟

– نه.

کریم هوا ته لاس ونیو:

– د بم نه؟

ځوانې ښځې د څادر له درزه وکتل. په قهر یې وویل:

– د بې پتۍ نه.

– بې پتۍ؟

تېمور سپینه خولۍ شا ته ټېلو هله. ویې ویل:

– د سپي چل و، چې کور کې ومه. چیغې مې واورېدلې. منډه مې کړه. ګورمه چې دوئ ام خوشې دي. چې دلته ننوتلو غړ تاکاوۍ کې و. چې ورغلوجونې چیغې وهې او دوه کسه یې جامې باسي. یو یې په خوله لاس ونیو. بل وایې اوس یې پرېږده اخر کې یې وژنو. موږ ورباندې نارې کړې. دواړه په کړکۍ وتښتېدل.

کریم وړاندې شو. تېمور یې په غېږ کې کلک ونیو. سترګو یې نم وکړ. ویې ویل:

– خیر وېسې. ما په تا شک وکه کنه نو.

تېمور سر ښکته واچاوه. شونډې یې وخوځېدلې:

– ملامت نه یې کریم اوستاذه. که موږ کې ورانی نه و دا حال به ولې راته؟ اول زه. اوس قمار نو څه شی دی چې ما وهه؟ پیسې بایلې، خلکو کې سپک یې، پلار او مور دې ځورېږي. بس د غسې خلک یو کنه. الته پښېمانه شو چې ګټه نلري.

کریم سر وخوځاوه. د نوي کور په لور یې اشاره وکړه. ویې پوښتل:

– اغه کسان څوک وه؟

دویمې ځنګر سړي وویل:

– نه مالومېدله. په مخ یې چارخانه دسمالونه تاو وه.

د کریم سږمې له قهره وپړسېدلې. شونډې یې ورېږېدېدلې. بیا یې وپوښتل:

– چېرته لاړه کنه نو؟

تیمور سر کوږ کړ:

– ما د دېواله د کنډوه وکتل. د لنډۍ ویالې خوا ته یې منډې وهلې.

کریم دواړه په غېږ کې ونیول. له ښځو یې هم مننه وکړه. هغوئ د ډزو له امله کوپ کوپ ووتل. ده نازیې ته لاس اوږد کړ:

– ته دې ټلیفون راکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه زمان او دلاور ته زنګ نه تېرېده. سپکې سپورې یې ورته وویلې. بله شمېره یې ووهله. د حویلۍ منځ ته روان شو. همدا چې اړیکه ټینګه شوه ویې ویل:

– الکه ودروئ جنګ ودروئ!

نورعلي له څو تنو سره په بالاخانه کې په دوو پښو ناست و. ماتې کړکۍ ته یې سر جګ کړ. په دوربین کې یې بابا کلا ته وکتل. موبایل یې شونډو ته ونیو. په کوچیانه لهجه یې وپوښتل:

– کریم اوستاذه! خدای دې خیر کي! بیا څه خبره شوې؟

– نور څه وشي؟ موږ ویلې غله به ورک شي، بې ناموسي به ختمه شي. اغه لا ډېره شوه. موږ ویلې خلک به هوسا شي، اغه تبا شوه. زما خپله ښځه د ګېډې د بچي سره مري. شفاخانې ته یې نشمه بیولی. دا څه حال دی کنه نو؟

– دا خو ستا شخصي موشکل دی.

د کریم شونډې لا ورېږدېدلې. چیغه یې کړه:

– ټول کلی تبا شو وایمه. ته ړوند یې؟ د دې جنګ د ګټې نه تاوان ډېر دی. بند یې کئ!

نورعلي په آرامه وویل:

– ستا ایمان کمزوری شوی.

د کریم ماغزه بېخي سرچپه شول. غاښونه یې وچیچل. برګ یې وهل:

– او کېنه کمقله! زما پیشو ماته میاو. چا درباندې د دووخرو وربشې نه ویشلې. بېړا دې نوم و بېړا. ما درنه سړی جوړ که کنه نو.

نورعلي وخندل:

– او هو هوهو. په دونه وړه خوله دونه غټې خبرې.

– ای ای بېړا ای! په خدای چې...

له هغې خوا غبږ شو:

– بېړا دې اغه پلار دی کوپخولیه!

کریم نور د اورېدلو حوصله نه لرله. ټلیفون یې بند کړ. اوږده شېبه یې ژوره سا اخېستله. نجونو او نازیې له دالانه کتل. ده یو دم تېز حرکت وکړ. د نوې ودانۍ له مخې یې سیخ ګول واخېست. د دروازې په لور روان شو. نازیې ته یې وویل:

– ستا ټلیفون دې ما سره وي.

– وی نه، ادې مې زنګ وهي.

– وهي، وهي به کنه نو.

نازیې غبږ کړ:

– وی الا! ته چېرته ځې؟

کریم په تګ کې ځواب ورکړ:

– نور نه کېږي. یا به زه نه یمه یا دا دوه خبیثان.

– وه خدایه موږ به څه کوو؟

– بله چاره نشته کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازيې او نجونو مړاوي مړاوي ورپسې کتل. کريم له لويې دروازې ووت.

ooooooooooo

کوڅه سمه نيمه لاره او نيمه ويياله وه. لنډۍ وياله يې بلله. هغه له خوړ څخه پيلېدله. د کلي له منځه تېرېدله. بېرته خوړ ته کېوتله. په زرين کلا کې دا مشهوره خبره وه چې نه به وخت ودرېږي، نه لنډۍ وياله. خو نن هغه وچه وه. کريم يې په غاړه قدمونه اخېستل. په زړه کې يې ويره وه. ددې وېره چې دا بد شګون به په ټول کلي کې ده ته زيان ورسوي. دوه خبرې وې. يا به دی بېرته ژوندی نه ستنېږي، يا به يې مېرمن مړه وي. ده مخ ته او زړه يې شا ته زور واهه. د نازيې وروستي مړاوي کتل يې له سترګو نه لېرې کېدل. په ځان يې شک و. چې په رښتيا په مخپټو پسې وتی دی، که د بې وسۍ له امله يې ښځه او بچی پرېښودل؟ نږدې لې دېوال ته ورسېد. د قران شريف پاڼې په کوڅه کې پرتې وې. پښه نيولی شو. پاڼې يې ښکل او د دېوال په درز ننوېستلې. د ننه حويلۍ ته يې وکتل. هرې خوا ته د کور سامان تيت و. خو د انسان حرکت نه ليدل کېده. خپله لاره يې ونيوله. نه پوهېده چې له مخپټو سره به چېرته مخامخېږي. ځان ورته داسې برېښېده لکه مېږه چې د ځناورو کمين ته روانه وي. ګوډ ګوډ کېده. خو ګامونه يې مضبوط اخېستل. د باغ د دېوال برابر روان و. مرمۍ په کړسس په ونو کې ولګېدلې. پاڼې او وړې څانګې په څرخېدو ځمکې ته کېوتلې. خو کريم سر ټيټ نه کړ. يو قرار يې لاره وهله. کونج ته ورسېد. نابېره يې غږ واورېد:

– ودرېږه! دېخوا ته دېخوا ته!

کريم سيخ ګول وهلو ته تيار کړ. په آرامه يې مخ وګرځاوه. يو کس ورباندې د دېوال له شاڅخه د ټوپک نښه نيولې وه. مخ يې دومره تور و چې رېږه او وروځې پکې نه ښکارېدلې. دا سړی يې اول ځل ليده. ويې پوښتل:

– څه وايې کنه نو؟

– خبرې مه کوه! راځه!

کريم وړاندې ورغی. خو باغ ته ننه نه وت. ويې ويل:

– زه کار لرمه. هرڅه چې وايې امدلته دې وايه کنه نو!

لويه ډله د دېوال شا ته پټه وه. د جالۍ خولې والا ځوان غږ کړ:

– ای څه ورته ونه وايې، څه ورته ونه وايې! کريم او ستاذ امدا دی.

بيا کړسس شو. مرمۍ ډېرې ټيټې ولګېدلې. ټول په دوو پښو کېناستل. کريم د دېوال له سره غاړه اوږده کړه. ويې ويل:

– الاګله ته يې؟

– هو کنه. ای! په دا سيخ څه کوې؟

کريم چورت واهه چې الله ګل ورسره څه کمک کولی شي. سيخ ګول ته په کتو يې شونډې ورپېدلې:

– دوه کسه لټومه. مخونه يې په چارخانه دسمالونو پټ دي.

– ښه ښه، ما د لرې نه وليدله. بره کوڅه کې يې منډې وهلې. دا څوک دي؟

کريم پوهېده چې الله ګل يې په خبره باور کوي. ويې ويل:

– اربکيان دي کنه نو. او چې زموږ کسان ويني وژني يې.

د الله ګل څېره قهرجنه شوه:

– دا څه وايې؟ کشکې دې مخکې ويلي وه. ای! نو ته يې څه کوې؟

– ما پسې ام دي. چې مړ مې کي. يو ټوپک راکه! بېرته يې راوړمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله ګل سر وخنډه. کریم په زړه کې خوشحاله و. خو په ښکاره یې د ګیلې په دود کړې کړې وکتلې. روان شو. چورت یې واهه چې الله ګل خو یې په قهر کړ. اوس څنګه هغوئ ورته راولي. په زړه کې یې وویل «ځان به ور وښیمه او نور به وتښته. اغوئ به راپسې شي کنه نو. باغچې ته به راشمه. الله ګل ته به ناري کمه. اغه به یې وولي» په همدغو چورتونو کې یو کور ته ورسېد. بالاخانه یې له شکېدلي ایراني فرش او په خټو لړلو توشکو سره په کوټې کې پرته وه. تر دروازې دننه یې وکتل. مخامخ د اوسېدو کوټې یې هم چپه شوې وې. په حویلۍ کې کروپ بایسیکل پروت و. کریم ننوت. ناري یې کړې:

– میرزا! وه میرزا! کور کې یې؟

چا ځواب ورنه کړ. خوا ښې یې ټلیفون وکړ. ده وویل چې کور ته لاړم زنګ در وهم. د سر د پاسه یې د بالاخانې د دالان ځوړند چت ته وکتل. په یو دستک ولاړ و. د دستک سر د پخسې په کړه ستنه ټینګ و. دا ځای یې خوښ شو. په حویلۍ کې یې سره پلاستیکي رسۍ پیدا کړه. یو سر یې تر دستک تاو کړ. بل سر یې د بالاخانې د دېوال کنډو ته وار کړ. په خامه زینه وخوت. پاس کوړ دالان ته راغی. ځان یې شاته نیولی و چې ښویه نه شي. تر پښو لاندې یې دستک وغنګېد. دالان لږ نور هم ټیټ شو. مخامخ حویلۍ او نړېدلې کوټې ښکارېدلې. رسۍ یې کشه ونیوله، کېناست. سیخ ګول یې څنګ ته کېښود. ټلیفون یې واېست. هاغه شمېره یې په یاد وه چې ده ته یې د شاه محمد په کور کې زنګ وهلی و. له هغې خوا «الو الو» غږ شو. ده سمدلاسه وپوښتل:

– ما سره څه دښمني لرئ کنه نو؟

– اوو، کریم اوستاذ یې؟ تاسره مو دښمني نده پیره. تا کې مو روزي ده.

هغه کړس کړس وخندل. کریم اورېدل چې بل ته وایي «خپله یې زنګ وهلی دی» ده وویل:

– زه غواړم ماملېه درسره وکمه.

– ښه خبره ده پیره. ماملېه مې خوښېږي. چېرته یې؟

– د مېرزا کره.

– درغلو. چېرته لاړ نشې پیره!

کریم منتظر ناست و. په زړه کې یې وویل «چې په دروازه رانوځي زه به رسۍ کشه کمه. دستک به د ستنې نه خطا شي. دالان به یې په سر پرېوځي کنه نو» ژوره سا یې واخېستله. څنګ ته پروت سیخ ګول ته یې وکتل «که څوک ژوندی و. په ده به یې مردار کمه» پلان ورته فوق العاده برېښېده. په لاس کې یې سور ساعت ته وکتل. دوه بجې وې. په آواز یې وویل:

– چې دا خبیثان زر راشي کنه نو.

شاته کوڅه کې شور شو. هغه د بالاخانې د دېوال کنډو ته سر جګ کړ. وسله والو کسانو پنډونه په شاکړي وو. یو یې وویل:

– ای! د غنیمت مال په ټولو برابر ویشل کېږي.

بل ټپلو اهه:

– کېنه بچو! هر چا چې هر څو نه راوړي وي د امغه دي.

کریم یو هم ونه پېژاند. خلک تېر شول. دی بېرته کېناست. ساعت یې ستر ګو ته راتاو کړ. دوه بجې او پینځه دقیقې وې. د ډاکټرې خبره وریاده شوه «سبا غرمې پورې وخت شته» خو اوس تر غرمې دوه ساعته تېر و. «میر حمزه به څنګه وي؟ نازیه ګې مې؟» ستونی یې ډک شو. چاره نه وه. باید انتظار وباسي. شېبه په شېبه یې کوڅې ته سر جګاوه. په غږ یې وویل:

– نه راځي کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نابېره یې مخامخ په حویلۍ کې دواړه مخپټې ولیدل. له حیرانتیا څخه هیښ پیښ شو. هغوئ په بله لار راغلي وو. کټ کټ یې خندل. د دواړو په لاسونو کې تومانچې پیدا شوې. کریم ځان یوې خواته واچاوه. مرمۍ دده د ناستې په ځای ولګېدلې. سیخ ګول په کړنګس حویلۍ ته ولوېد. هغوئ ورمنډه کړه. کریم غوښتل په کنډو ځان کوټې ته واړوي. خو رسۍ یې په پښو کې بنده شوه، ولوېد. دالان چوپه شو. مخپټو شاته خېز کړ. کریم ځان په کنډو پسې کلک کړی و. پښه یې وڅنډله. رسۍ خوشې شوه. ځان یې بره کش کړ. بالاخره په کنډو واوښت. په کوټې کې یې په ګوډه پښه منډې وهلې. دلته چوپه شوي دالان د دروازې مخه بنده کړې وه. مخپټي هم د بالاخانې له لارې کوټې ته کېوتل. په کریم پسې شول. ډزې یې هم کولې. یو تن ورباندې غږ کړ:

– پیره! په دا ګوډه پښه به چېرته لاړ شې؟

کریم باغچې ته ورسېد. سمدلاسه په کونج تاو شو. نارې یې کړې:

– الا ګله! الا ګله!

خو هلته څوک نه و. شاته مخپټي په تېزۍ نژدې کېدل. کریم په باغچه کې خوشې شو. له پرتو شاخونو په ټوپونو اوښت. د تومانچې مرمۍ یې واسکټ سوری کړ. د باغچې د بلې خوا دېوال ته رسېدلی و چې مرمۍ یې په تشې کې ولګېدله. په ځمکه ولوغړېد. زخم یې سوخت شروع کړ. د پرتوګ په بډه یې تو ده وینه کېوتله. شاته یې وکتل. مخپټو په پرتو شاخونو پښې اړولې. دی پاڅېد. تشې یې نیولې و. په دېوال یې ځان هاخواته وغورځاوه. په خاپوړو روان شو. مخپټي هم دېوال ته ورسېدل. کریم ځان تر کونج پناه کړ. هلته تک تور کس دده سر ته ودرېد. ټوپک یې په لاس کې ځوړند نیولی و. کریم ورڅخه ټوپک تېز کش کړ. په پروتو لکه سیمساره تاو شو. سمدلاسه یې په مخپټو ډزې وکړې. دواړه د دېوال بېخ ته ولوېدل. ده ټوپک وغورځاوه. سر یې په ځمکه کېښود. بې حده ستړی و. الله ګل موسکی شو. په خپل کس یې غږ کړ:

– اغو دواړو نه وسلې واخلئ!

د کریم یو لاس په تشې کې و. بل لاس یې په ځمکه ولګاوه. سر یې جګ کړ. مخپټي شواړ پراته وو. نه خوځېدل. له مرمیو ډکې ګردنۍ یې په غاړه وې. الله ګل له څو تنو سره د کوټې په خوله کې ولاړ و. تور سړی مخپټو ته نژدې ورغی. همدا چې یې ګردنۍ ته لاس اوږد کړ ډزې شوې. هغه شاته منډه واخېستله. الله ګل په باغچې ضربې وکړې. ویې ویل:

– کوټې ته شئ کوټې ته!

هغوئ پناه شول. شاته ورپسې د ښمنانو هم ضربې کولې، هم منډې وهلې. کریم سر کېښود. ځان یې مړ وښود. ډله تېره شوه. هغه کېناست. ښي پایڅه یې په وینو وه. لمنه یې جګه کړه. تشې یې وکوت. په پسته کې لګېدلی و. وینه روانه وه. لاس یې ورباندې کلک ونیو. په خاپوړو د مخپټو څنګ ته لاړ. د یو چارخانه څادر یې کش کړ. هک حیران شو. دا هماغه څښور غلام و چې سهار یې د موټر په کنکشن کې ورسره مرسته کړې وه. کریم نه پوهېده چې د غلام ورسره څه د ښمني وه. ژر ژر یې ملا وتړله چې وینه ودرېږي. د دویم کس څادر یې لېرې کړ. د غلام د ورور بختیار څېې په رېګ خورې شوې. د کریم سترګې ټېغې ټېغې راوتې وې. په غږېږي وویل «خېښان» د غلام څنګ ته موبایل پروت و. هغه یې جېب ته کړ. شایې واړوله. غوښتل یې د باغچې په دېوال واوړي. غږ راغی:

– پیره ح! کومک وکه ح!

کریم بېرته راوګرځېد. غلام کله سترګې خلاصولې، کله پټولې. ویې ویل:

– پیره خدای ته وګوره کنه ح! ډاکټر ته مې ورسوه ح!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم غاښونه وچیچل. له ستوني یې ونیو. ویې پوښتل:

– نه نو ولې؟ ولې مو زه وژلمه کنه نو؟

غلام وټوخېد. بدن یې لړزېدل پیل کړل. لاړې یې په سختۍ تېرې کړې. ویې ویل:

– پیسې درکومه ځ. څونه چې غواړې ځ.

کریم چیغه کړه:

– پیسې دې ځان ته ورکه رذیله. ما تاسې ته څه بد رسولي کنه نو؟

غلام سترګې خلاصې او پټې کړې. ویې ویل:

– اح، اح، ویلې امدا نن ځ، مېږه او ښځه ختم که ځ. درې لکه درکوو ځ.

کریم یې ستونی خوشې کړ. ویې پوښتل:

– چا؟ چا درې لکه درکولې کنه نو؟ خبره کوه!...

غلام لکه اورېدلي چې یې نه وي. ویې ویل:

– ډاکټر ته مې بوځه ځ! که جوړ شومه ځ، دواړه ځ، درته ځ، وژنمه ځ. پیسې مه راکوه ځ! د نر وعده ده ځ.

– اغه څوک دي څوک؟

– ستاح، ستاح، ستاح، سسـ...

کریم چیغه کړه:

– څه شی ستا ستا ستا؟

د غلام لړزېدل او شټوهل تېز شول. یو دم سوړ پرېوت. سر یې کوږ او سترګې یې ودرېدلې. کریم یوه شېبه غلی ناست و. چورت یې واهه چې څوک زما وژل غواړي؟ د څه لپاره یې غواړي؟ ما چا ته تاوان رسولی دی؟ هېڅ یې سر کار نه کاوه. غوښتل یې پاڅېږي چې د شاله خوا یې لغته وخوړه. د غلام په جسد پرېوت. مخ یې وګرځاوه. الله ګل دوه لغتې نورې هم ورکړې. ویې ویل:

– تا خو ویل اربکیان دي کنه؟ دا اربکیان دي؟

کریم په قهر شو:

– غلی ورک شه! ته ما نه پېژنې؟ ته...

الله ګل غاښونه وچیچل. په دوو پښو کېناست. ویې ویل:

– زه تا ښه پېژنمه. ولې دې زموږ کسان شهیدان کړه؟

کریم ییا هک پک شو. له کېناستو سره یې جسد ونو ته ګوته ونیوله:

– دا دواړه؟

الله ګل سر وخوځاوه. بېرته پاڅېد. کریم وویل:

– دوئ ما پسې وه کنه نو. مخکې مې درته ونه ویلې؟ ته اوس ما د دوئ سره برابروې؟

الله ګل بله لغته په ورون کې ورکړه:

– چپ منافقه! ته چې کوڅو کې ګرځېدلې، موږ شکي شوو.

هغه مخابره غوږ ته ونیوله. نورعلي ته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– کریم او ستاذ زمونږ د کشف کسان شهیدان کړه... نیولی مې دی هو... هو، امغه یې ام چل و... منافقان امداسې وي... چې کلي ونیسو بیا خو مالومه خبره ده چې زندان جوړوو... اوس یې څه وکمه؟... نه نو... ښه؟...

هغه یو قرار کریم ته کتل. وروسته یې مخ خپلو کسانو ته واړاوه:

– الکه ته او ته دا مرکز ته بوځئ!

هغوئ د ټوپک په شپېلۍ کریم مخ ته ټېلواهه. ده الله ګل ته مخ کړ:

– ای! نور بلا پسې، ماماخېل خو دې یمه کنه نو. دو نه خو...

– ځکه درته څه نه وایمه. که نه امرو چې ضربه دې کمه.

– چېرته مې لېږې؟ زه کار لرمه. تاته خو مالومه ده. ښځه مې مریضه ده. مري کنه نو.

د ده سترګې ډکې شوې. الله ګل شا اړولې وه. دوو تنو کریم مخ ته ټېلواهه.

ooooooooo

دوئ د غره د لمنې وچ خوړ ته ورسېدل. کریم ټوله لاره د تېښتې لپاره مناسبه شېبه لټوله. خو په لاس ور نغله. هغه یې نورو کسانو ته وسپاره. د سمڅې په خوله کې اته نهه تنه ولاړ وو. په دوربین کې یې کلي ته کتل. کریم یې په کونج کې لاس تړلی کېناوه. ده ټول له نظره تېر کړل. یوازې دوست محمد یې پېژنده. هماغه چې په ده لکه زوی ګران و. خو دوست محمد داسې په قهر و لکه د ده د وینو تږی چې وي. د غټې سپینې ږیرې خاوند کاږه ور وکتل. ویې ویل:

– منافقین الله تعالی خپله شرموي.

د کریم خوله وچه شوه. سر وربان دې وګرځېد. اوبه یې وغوښتلې. دوست محمد سپېره ورکړه:

– غلی منافقه! ام مو وژنې ام رانه اوبه غواړې؟

د کریم ورته ماغزه وخوټېدل. تنفس یې تېز شو. دوست محمد غبرګه کړه:

– مګر په یو شرط اوبه درکوو!

هغه خپلو نورو ملګرو ته مخ کړ:

– دا ډېر ښه ګیلکار دی. اغه سنګر به پې جوړ کو. بیا به ورسره ګورو.

د غټې سپینې ږیرې خاوند سر وخوځاوه. بډوهلي ځوان اوبه راوړې. کریم تنده ماته کړه. دوست محمد په لغته وواهه:

– مخکې شه! زه درته ځای ښیمه. ښه کلکه سنګکاري وکې ګوره! که نه خیر دې نشته.

دواړه له سمڅې ووتل. وچ خوړ ته په کېوتې لار روان وو. دوست محمد خبرې نه کولې. کریم وویل:

– ای خره! ته خو ما پېژنې کنه نو.

دوست محمد ونه کتل. کریم بیا غږ واېست:

– دا د مور مېړونه مو څوک دي؟ د کومه شوي کنه نو؟

دوست محمد پرته له مخ تاوولو وپسېد:

– نورعلي وایي د صفان جان اغا کسان دي.

د هغه غږ اوس تغیر کړی و. قهر پکې نه احساسېده. کریم وپوښتل:

– دلته څه کوي؟

– امدوئ مونږ ته وسلې او پیسې راکوي کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم چورت واهه چې هغوئ ولې داسې کوي؟ زموږ کلیوال ورباندې دومره ګران دي؟ زه خو په غلطه روان نه یم؟ ښځه او زوی مهم دي که د خدای د رضا لپاره د کلیوالو اصلاح؟ اوس دواړه له سمځې پناه روان وو. دوست محمد مخ ور واړاوه:

– تښی دې ولې؟

کریم یې سترګو ته ځیر شو. خوا خوږي پکې ښکارېدله. ویې ویل:

– غلام او بختیار وویشتلمه.

– ولې؟

– امدا خو زه ام پوېږدل غواړمه کنه نو.

دواړه د وچ خوړ بلې غاړې ته جګېدل چې نابېره چورلکه پیدا شوه. سمڅه یې په راکېټ وویشتله. توره دوړه پورته شوه. په غرونو کې د وحشتناک غږ انګازې شوې. مارغان والوتل. ځناور او خزندې په غارونو ننوتلې. له هوا څخه کاڼي واورېدل. دوست محمد تر غټې تیږې لاندې پټ شو. خو کریم په ګوډه پښه مخ ښکته منډه واخېستله. دوست محمد د ماشیندارې ښبه ورباندې ونیوله. خو ډزې یې په چورلکه وکړې. هغه راوګرځېدله. بیا یې راکټونه خوشې کړل. کریم شاته نه کتل. له یوې تیږې یې بلې ته ټوپونه وهل. کروندو ته ورسېد. چورلکې ولید. ټیټه شوه. ضربې یې ورباندې وکړې. مرمۍ د کریم شا و خوا په ځمکه ښښېدلې. خو هغه منډې وهلې. دوست محمد بیا په چورلکه ډزې وکړې. هغې مخ ور وګرځاوه. کریم سا نیولی په کلي ننوت. سربداله روان و. یو مهال یې په سترګو تیاره شوه. رنګ دېوال ته تکیه کېناست. کله چې یې سترګې روښانه شوې د غلام او بختیار جسدونه یې څنګ ته پراته وو. ټلیفون یې له جیبه راوایست. زنګ یې وواهه. هاخوا شاه زمان د شوروا مړۍ بېرته په کاسه کې کېښودله.

دلاور ته یې وویل:

– د نازیې ورېندار ټلیفون دی.

دلاور شخوند تېز کړ. کریم وویل:

– الو الو! شازمانه! ته چېرته ورک یې؟

– کلي کې یمه. ولې؟ څه خبره ده لالا؟

دلاور غوږ نیولی و. تېزې مړۍ یې وهلې. کریم د غلام او بختیار له خوا په نجونو د تېري کیسه وکړه. د شاه زمان ټېغې سترګې لا غټې شوې. ویې ویل:

– نه، بل څوک به وه. تاریخ دداسې ډېرو پېښو شاهد دی چې کار یو چا کړی وي تاوان په بل چا وي.

– غلی د تاریخ بچیه! بل څوک څنګه وه؟ خلکو په خپلو سترګو لیدلي کنه نو.

شاه زمان غاښونه وچیچل:

– نمک حرامه! ته ودرې! وخت یې راځي.

کریم ورته د دواړو د وژل کېدو وویل. د شاه زمان تندی ګونجې شو. ټېغې سترګې یې د دلاور خوا ته واړولې. هغه غټ مخ ته بره ټکان ورکاوه چې څه خبره ده؟ شاه زمان وپسېد:

– غلام او بختیار د تاریخ کندې ته لوېدلي دي.

دلاور د (ولې ولې؟) پوښتنه کوله. کریم غږ کړ:

– شازمانه اورې! دلاور درسره دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هو.

– په منډه زموږ کور ته لاړ شئ! که وربندار دې ژوندئ وي زر يې شفاخانې ته ورسوئ کنه نو!

– صيي ده. ته چېرته يې؟

– زه لګېدلی يمه. ماته مه ګورئ کنه نو! ای زرکوئ! خدای ته وګورئ!

ټلیفون بند شو. کريم لاس په ځمکه ولګاوه چې پاڅېږي. تومانچه ګوتو ته ورغله. په رېګ کې پټه وه. راجګه يې کړه. چورت يې واهه چې وايې خلي که نه؟ په پای کې يې د واسکټ په جېب ننوېستله. له ګردنيو د مرميو په اېستلو بوخت شو. د بختيار ترڅنګلې لاندې يې بله تومانچه وليدله. هغه يې هم واخېستله. سر يې بيا وګرځېد. له باغه راوتي لښتې کې او به نه بهېدلې. وړوکی ډنډوکی پکې و. په سکېدو ورغی. دواړه لپې يې ور اوږدې کړې. همداسې يې زړه وتښتېد. درب شو، سر يې پکې ولګېد. اوبه تيتې شوې.

ooooooooo

شاه زمان د خامو دېوالونو په وړې تاکاوۍ کې ګرځېده. د نم بوی و. سګرېټ يې ولګاوه. کله کله به يې د باندې ډزو ته غوږ ونيو. خو اوس آرامي وه. دلاور په کونج کې ناست و. ژړ ژړ يې مړی وهلې. وروړ ته يې سترګې جګې کړې. غټه زنه يې وخوځېدله:

– راځه ډوډۍ وخوره! خبره اسې امورانه شوه ورانه.

شاه زمان برګ شو:

– چپ ورک شه! ما تاته وويلې چې خپله يې ولو. نه، ورور باندې ما شه نشمه کشولی. دا دی وخوره نو.

دلاور ور وګرځېد. په ډکه خوله يې وويل:

– زه څه پوېيدمه؟

– بلا! مرګ! زه څه پوېيدمه، زه څه پوېيدمه. چې په دا خوله يې درکمه!

– او ته دې پټکې پربده! څه کوو؟ که پينځو بجو پورې اغه ځمکه ورنکو، اجي مو وژني اجي.

شاه زمان سرې د سګرېټ په لوګي وپړسول، بېرته يې تش کړل. ويې ويل:

– کريم لالا خبر ندی چې غلام او بختيار موږ لېږلي وه.

دلاور سر وخوځاوه. شاه زمان له سګرېټ څخه دوه پرله پسې کشه وکړل. په زينه حويلۍ ته وخوت. دلاور بېرته وروکې سپين دسترخان ته تاو شو. د شوروا له کاسې يې مړی وهلې. شبېه په شبېه يې په نارضايتۍ سر څنډه. شاه زمان بېرته راغی. دوه غټې غټې چاقوان يې په لاس کې وو. يو يې دلاور ته ونيو. هغه لاس اوږد نه کړ. ويې پوښتل:

– څه پې وکمه څه؟

شاه زمان ټېغې سترګې برګې کړې:

– ته دا واخله ای! ځونه وېربږې.

دلاور دا ځل لاس کړ. شاه زمان وويل:

– دا وار سستې ونکې! سست خلک په تاريخ کې ناکامه وي.

دلاور مړی تېره کړه. ويې ويل:

– ای! که کريم لالا پوی شي پوی؟

– په څه شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د غلام ټلیفون ورسره دی کنه. نن تا ورته څو نه زنګونه وهلي زنګونه.
شاه زمان چورتي شو. ویې ویل:
– نه، دې ته به یې څه پام شي؟
– که شي؟
– او ته پیشکې مه راخوشې کوه ورک شه! پام دې یې شي، نو څه؟ زنګ وهل خو دا مانا نلري. د سې کوو، زه به یې په خبرو کې ګیر کمه. ته یې په دا تشي کې چاقو ننباسه!
دلاور برندې برندې کتلې. شاه زمان سګرېټ کش کړ. لوګی یې په مخ راغی. ټېغې سترګې یې تنګې شوې. لوګی د کوټې د چت تر وراسته دستکه ورسېد. هلته ورک شو. دی تر دېواله لاړ. بېرته راوګرځېد. په لاس کې ساعت ته یې وکتل. ویې ویل:
– لږ ناوخته ځو. چې کریم لالا ام کور کې وي. چې دواړه ختم کو.
ooooooooooo
کریم سترګې وغړولې. نیم مخ او ټټري یې په اوبو کې و. پاڅېد. ختې یې له مخه و مینځلې. تشی یې وسوزېد. لمن یې جګه کړه. له مرمیو ډک جیبونه یې وشرنګېدل. زخم یې وکوت. وینه بنده وه. ډاربده چې وینه د ننه نس ته تللې نه وي. که نه نو ولې یې زړه تبنتي؟ هغه پاڅېد چې لاړ شي. په باغچه کې د پښو دربهار شو. یوه ډله حربکیان راورسېدل. غټ غبرګ مشر یې د غوړو څپو له منځه کله کریم کله د غلام او بختیار جسدونو ته کتل. خپلو کسانو ته یې امر وکړ:
– ویې نیسئ!
د کریم لاس ولړزید. غوښتل یې تومانچې راواخلي. خو مطمئن نه و چې مرمی پکې شته. دوو تنو په هغه ټوپک ونیو. د کریم غږ ووت:
– څه مې کړي کنه نو؟
مشر له سر تا ولو سره څنې واچولې. ویې ویل:
– تا لا څه ندي کړي صایبه. دا زموږ کسان دې وژلي. دا ایځ ندي صایبه؟
د کریم سترګې بیا له تعجبه راووتلې. نری شونډې یې ورپېدلې:
– دا ستاسې کسان دي؟
مشر په ګوابس سر وخوځاوه. ویې ویل:
– هو صایبه هو. د دوښمن په منځ کې یې کار کاوه. دا وایه چې تاسې څنګه وپېژندله؟
کریم هک پک و. مشر د ټوپک قنداق په خېټه کې ورکړ. د کریم کولمې له درده تاوې شوې. کېناست. مشر وویل:
– وایه وایه! په موږ کې څوک ستاسې جاسوس دی؟
د کریم په خاورو ککړه شناوی ږیره ورپېدله:
– زه د ایچا سره نه یمه کنه نو.
خدای خدای یې کول چې تومانچې ورسره ونه ویني. مشر بل قنداق د چپې پښې په زنګون کې ورکړ. ترک شو. کریم له چیغې سره په ناستو په ښې پښه وڅرخېد. هماغسې درد یې احساس کړ لکه اول ځل چې ماته شوې وه. مشر چیغه کړه:
– موږ دې پېژنو ګوډا. اصلي مردار ته یې. کلي کې الکان تا زموږ په ضد لمسول. پوی شوې؟ څو دیقې مخکې د دوښمن مرکز کې لیدل شوی یې صایبه. وایه زموږ د رازونو نه څنګه خبرېږئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کريم په غريو نيولي غږ وويل:

– نه کنه نو. زه يې بندي کړی ومه. اغوئ ام وايي...

مشر په سپېړه داسې کلک وواهه چې کريم په ځمکه ولوېد. يوه شېبه يې ګنګس کتل. غوږونو يې بنګس کاوه. مشر لګيا و. ګوته يې څنډله. ده خبرې سمې نه اورېدلې. وروسته يې غوږونه ورو ورو خلاص شوه. مشر يو تن ته امر وکړ:

– وله يې!

وسله وال کس ټوپک ورواړاوه. د کريم سر بيا ګنګس شو. کوږ کېناست. سا يې بنده بنده شوه. سترګې يې ټېغې ټېغې او ښتې وې. ستوني يې له سا اخېستلو سره غژس کاوه. لاس يې جګ کړ. ويې ويل:

– وايمه، وايمه. هرڅه وايمه کنه نو.

مشر خپل کس ته د صبر کولو اشاره وکړه. يو قدم وړاندې راغی. سر ته يې ټکان ورکړ:

– وايه وايه صاييه!

کريم د تندي خولې په ورغوي پاکې کړې. په روغه پښه يې زور کړ، پاڅېد. شناوی ږيره يې ورپېدله:

– ما سره د جنګ نقشه ده.

– کومه ده؟

– په مغزو کې ده.

– وايه وايه!

– قلم او کاغذ غواړي کنه نو.

مشر يوه شېبه قهرجن کتل. د مخابرې شور جګ شو. تېنۍ يې ووهله. ويې ويل:

– قوماندان صيب سرور خانه اورې؟

له هغې خوا غږ شو:

– الکه چېرته ورک يې؟ ولې ترا وسه نه يې رسېدلی؟ بسم الله ګی کومک ته ضرورت لري.

ده په خوشحالۍ خبر ورکړ:

– ما اصلي کس نيولی دی. پوی شوې؟

– څوک دی؟

– اوس يې درلېږمه. خپله به يې وګورې. د دوښمن د جنګ نقشه ورسره ده. پوی شوې؟

– سمه ده. د بسم الله ګي چيغې وختلې. په يوه سا کنځا کوي. ته ځان زر رسوه!

مخابره بنده شوه. مشر د بډوهلو پايڅو ځوان ته امر وکړ:

– دا بابا کلا ته بوځه! که يې دروغ ويلي وه خپله يې وله! پوی شوې؟ جواب يې زه وايمه.

کريم يې مخ ته کړ. هغه په يوه پښه په باغچه کې ټوپونه وهل. د زړه زور يې ښځي کم شوی و. ځوان وويل:

– سم ځه نازوليه! وخت مه تېروه! که نه خو وادې ورېدل. امدلته دې سوړ غور ځومه.

کريم د شونډو په کېکاږلو او د غاښونو په چيچلو د پښې درد زغمه. ويې ويل:

– په چپه پښه زور نشمه کولی. لکه چې بيا ماته شوه کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوئ د لنډۍ ويالې په غاړه روان وو. کريم چورت واهه چې څنګه ځان خلاص کړي. کليوال هم په مخه نه ورتلل چې مرسته وغواړي. هغه ودرېد. ويې ويل:

– ای! تاسې خبر نه يئ. دا ورونو دواړو خواوو ته کار کاوه کنه نو.

– په پاکو شهيدانو تومت وايې؟

د کريم سا سوزېدله. ويې ويل:

– په خدای او رسول.

– ته څه پوی شوې؟

– خو اغوئ ام په امدې ګونا نيولی ومه کنه نو.

ځوان کټ کټ وخندل. ويې ويل:

– ښه کيسه دې جوړه کړه.

– نه، دې ته حيران يمه چې زه يې ولې وژلمه؟

ځوان بيا وخندل. د ټوپک په خوله يې ټېلواهه:

– ځه چې کيسې به دې دلته خلاصې شي. التبه به څه وايې؟

کريم په يوه پښه ټوپونه ووهل. دا ځل يې په جېب کې د مرميو شرنګې ته د ځوان پام شو. ويې پوښتل:

– دا څه دي؟

د کريم هم پام واوښت. په يو جېب کې يې پيسې وې. ودرېد. ويې ويل:

– ای وروره! زما بندي کولو کې تا ته څه ګټه ده؟

ځوان ځواب ورکړ:

– يو دوښمن به کم شي.

– زه دوښمن نه يمه کنه نو. او که خوشې مې کې تا ته ګټه شته.

ځوان ور ځير شو. د کريم د ننوتې خولې نرۍ شونډې بيا ورپېدلې:

– زه به پيسې درکمه. شل زره. برابر موټرسکېل پې کېږي.

ځوان په ملنډو په سرمو کې وپشېد. د کريم غږ بيا ووت:

– زه به وتښتمه. ته به هوايي ډزې وکې. که چا څه ويلې وايه دوښمن لاره نيولې وه. ايله مې ځان وباسه.

ځوان يې غټې څېرې ته کاږه وکتل. ويې ويل:

– په تا څه ايتبار دی؟ او کيسې کول دې ام خوښېږي.

کريم پيسې راواېستلې. په ورغوي کې يې ورکېښودلې:

– زه دونه کمقله نه يمه کنه نو. د نيکي قدر راسره شته.

ځوان شا واړوله. پيسې يې وشمېرلې. شررناکه موسکا يې په شونډو وځغلېدله. تېز راوګرځېد چې ضربه يې کړي. کريم نه و. هغه د بلې کوڅې د دېوال په اوږدو په يوه پښه ټوپونه وهل. له کونجه تاو شو. شاته يې وکتل. وسله وال ځوان نه ښکارېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټلیفون یې را وایست. شاه زمان ته یې زنګ وواهه. هغه دده کور ته په لاره کې و. کریم په قهر شو چې ولې ترا وسه رسېدلی نه دی. ټلیفون یې ورباندې بند کړ.

ooooooooo

د ټوپکو ډزې بیا داسې وې چې تا به ویل آسمان غرمبېږي. فرق دومره و چې آسمان کله کله دمه کوي. کریم په پښنه کشولو په کوټه ننوت. وسیمې او هاجرې ورمنډه کړه. ګاونډۍ ښځې شاته وکتل. موسکۍ شوه. ګوتې یې روماتېزم کړې کړې وې. خلکو شوټکۍ بلله. لوند دسمال یې په کړه منګوله د نازیې له تندي لېرې کړ. تېزه ووتله. کریم یوه شېبه دېوال ته تکیه ولاړ و. نازیې ته یې کتل. هغې سر جګ کړ. دده د خوشحالۍ اوښکې وبهېدلې. له خولې یې ووتل:

– ته ترا وسه ژوندی...؟ میرحمزه به...

د نازیې غږ له زګېروی سره ووت:

– وی، اوس ام کله کله خوځېږي.

کریم د بې وسۍ سلګۍ ووهلې. نازیې غږ کړ:

– ته چېرته وې؟

کریم دوه تومانچې او موبایل ور وښودل. نازیې په ډک ستوني وویل:

– وی، وخت دې ډېر تېر که.

کریم سر وخوځاوه. سترګې یې جال جال شوې. دېوال ته تکیه کېناست. د ښځې یې په وینو سور تشي ته پام شو. په ګرد مخ کې یې وړې سترګې غټې غټې را ووتلې. چیغه یې کړه:

– وی وی وی! ته لګېدلی یې؟

د جګېدو هڅه یې وکړه. په سختۍ کېناستله. کریم لمنه پورته کړه. تشي یې وکوت. د غلام څادر په وینو تک سور و. ویې ویل:

– پسته ده. وینه ولاړه ده. د پښې نه خلاص شو مه کنه نو.

نازیې یې غځېدلې پښې ته وکتل. د کریم زړه تنبتېده. لمنه یې خوشې کړه. ویې ویل:

– که تللی شې ماته مه ګوره ځه! لاره خوشې ده. د جبې د پله.

– وی الا پښې زما ندي. زه کله بې تا چېرته تللې یمه؟ ته مې بوځه!

کریم سر وښنډه. نازیه دېوال ته تکیه تکیه کونج ته لاړه. واسلین یې له وړې الماري راوړ. ټنګ ته یې کېناستله. پایڅه یې ورجګه کړه. واسلین یې په زنګون وسولاوه. کریم له ډېره درده وسونګېد. نازیې سولول نرم کړل. په دسمال یې وتاړه. ویې ویل:

– پاڅېږه چې ځو!

د کریم په سترګو تیاره شوه. اوږد وغځېد. رنګ یې تک سپین واوښت. نازیې د «ولې؟ ولې؟» چیغې ووهلې. نجونې هم په ژړا شوې. کریم بېرته سر را جګ کړ. ویې ویل:

– لرې اوبه راکئ کنه نو!

هاجرې په دالان کې د منګیو ځای ته منډه کړه. په وړې برنډه ګۍ باندې کودرې پراته وو. یوازې یو منګی روغ ولاړ و. حلبي ګیلاس یې ډک کړ. دننه نازیې د کریم په تندي لاس کېښود. په ګرد مخ کې یې ډبلې شونډې ورپېدلې:

– وی الا، ته مه سمله! پاڅې! د میرحمزه غمه وخوره!

کریم سلګۍ ووهلې. عمیقه سا یې واخېستله. له اوبو یې غړپ وکړ. زړه یې لږ بېداره شو. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– شازمان او دلاور ته مې ویلي چې تا بوځي. چېرته ورک دي، دا خره؟

نازیې دېوال ته تکیه وکړه. کریم غوښتل شاه زمان ته زنګ ووهي. د غلام ټلیفون یې په لاس کې و. د روښانولو تڼۍ یې ووهله. په سر کې شمېره راغله. د شاه زمان وه. ده ته اشنا ښکاره شوه. خو ویې نه پېژندله. هر څو مره یې چورت وواهه د شاه زمان شمېره یې په یاده نه شوه. دا موبایل یې کېښود. د نازیې ټلیفون یې له جیبه واېست. د شاه زمان نوم یې پیدا کړ. وربانديې په قهر شو. هغه وویل اوس درځو. دده پوښتنه یې کوله چې چېرته دی؟ ده له قهره ځواب ورنه کړ. طیاره د کور په سر وبنګېدله. کریم کړکۍ ته وکتل. ورسره سم درز شو. نجونې په چیغه کېناستلې. د کریم له لاسه ټلیفون ولوېد. دېوال ونه لاړل راغلل. له چته خاورې توېې شوې. نازیې اخ کړ. خېټه یې ونیوله. له درده یې زګېروي وکړل. لاسونه یې شاته په ځمکه ولګول. خېټه یې مخته کړه چې فشار وربانديې کم شي. کریم د پاڅېدو هڅه وکړه. کوږ ودرېد. ویې ویل:

– د نوي کور تاکاوۍ ته ځو. اغه ځای کلک دی.

نازیه په څلورو شوه. دېوال ته یې لاس تکیه کړ. په سختۍ پاڅېدله. کریم په ښي پښه د ټوپونو وهلو هڅه وکړه. زړه یې زور نه اخېست. نازیې لاس ورکړ. هاجرې د کریم او وسیمې د نازیې بل لاس ونیو. څلور واړه ورو ورو دالان ته ووتل. د چاودنې له امله د حویلۍ دپاسه دوړه خوره وه.

oooooooooo

په وطن چوک کې ترافیک لارۍ درولې وه. ویل یې د ورځې له خوا غټو موټرو ته د ګرځېدو اجازه نه شته. څښور کلینر په جینګه خوله زارۍ کولې. ډرېور راکېوت. د برېتونو لکۍ یې د زنې تر سره رسېدله. سمدلاسه یې جېب ته لاس کړ. پیسې یې د ترافیک په موټې ومنډلې. هغه د پیسو مقدار ته وکتل. شا یې واړوله روان شو. ډرېور وبنګېد «ټول ایمان یې امدا و» لږ وړاندې کراچۍ والا ځوان تېز تېز په کڅوړه کې رومیان اچول. خېټور مشتري نه پرېښود چې خوسا پکې تېر کړي. تور لنډکروزر په ګڼه ګوڼه کې راتاو شو. شاته یې له پیک آپ موټر څخه وسله وال تن ځمکې ته ټوپ کړ. د کراچۍ په خاوند برګ شو:

– ړوند یې؟ د میدان لاره دې بنده کړې ده بوتله!

ځوان سر وښنده. د رومیانو کراچۍ یې ټېلو هله. دواړو موټرو په میدان کې بریک ونیو. نرۍ دوړه یې په ډنګر عینکي سړي ورغله. هغه لاسونه په وارخطایۍ جګ کړل. دوه قدمه شاته لاړ، چې موټر یې ونه وهي. ساتونکي شا وخوا ودرېدل. د پیک آپ له سیټ څخه دوه تنه ځوانان کېوتل. د ښویه او هوښیارې څېرې خاوند د لنډکروزر څنګ ته په درناوي ودرېد. د دېو په شان غټ ځوان دروازه کشه کړه. حاجي رسول په آرامه کېوت. له عینکي سړي سره تر روغبړ وروسته یې نظر په میدان وځغلاوه. ډېر نور موټر هم ولاړ وو. مخ یې بېرته راوګرځاوه. ویې پوښتل:

– اینجینر صیب! دلته څنګه مارکېټ جوړېږي قوربان؟

ډنګر عینکي انجینر وویل:

– شاته برخه کې؟

– نه قوربان، په دا ټوله ځمکه کې.

– ښه، دا مو ام واخېستله اجي صیب؟

– امدا سې یې وبوله قوربان. د قرض په بدل کې یې راکوي.

انجینر موسکی شو. سترګې یې په ټوله ځمکه وګرځولې. ویې ویل:

– هر ډول چې وغواړې امغسې مارکېټ راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د صرافۍ مارکېټ؟
– کېږي.
– ته يې کار شرو که قوربان!
انجينر سر وښندې:
– اول قواله جوړه که اجي صيب.
– داسې وبوله چې جوړه ده.
انجينر وويل:
– زه وايمه چې کار پاک وي.
– غم مکوه قوربان.
وروکی سوزوکي راغی چې په ميدان کې ودرېږي. غټ ځوان يو ساتونکي ته اشاره وکړه. هغه موټر ته نژدې ورغی. برګ شو:
– دلته ايجازه نشته.
موټروان وويل:
– پينځه ديقې يې درومه، بېرته وځمه.
– ايجازه نشته. کوڼ يې؟
موټر مخ وګرځاوه. حاجي غټ ځوان ته وويل:
– ټول خبر که چې نور دلته موټران ونه دروي. او دا کراچۍ ايسته وغورځوئ!
ځوان خپلو کسانو ته د سر اشاره وکړه. هغوئ روان شول. د انجينر غږ جګ شو:
– اجي صيب! زه خبر يمه د مارکېټ امر دې امندی اخېستی.
– اخيستی يې وبوله قوربان. زه يوازې نقشه نه غواړمه، تعمير ام راته جيګ که!
په انجينر دا خبره ښه ولګېدله. موسکی موسکی کېده. حاجي د ښويه او هو ښياري ځېرې ځوان ته ګوته ونيوله:
– الکه جان مامده! يو څه پيشکي ورکه!
جان محمد په آرامه موټر ته روان شو. له بېرته راتګ سره يې دوه بستې زرګوني د انجينر په ورغوي کېښودلې. هغه ژر په جېب ومنډلې. د سرک په لور يې وکتل چې چا خو ونه ليد. په موسکا يې وويل:
– ما ددې دپاره نه ويلې...
حاجي يې خبرې پرې کړې:
– بله افته بايد تاداب اېستل شرو شي قوربان! بې غمه کار کوه! څوک درته کړې نشي کتلی.
انجينر سر وخوځاوه. حاجي دواړه ځوانان له ځان سره لنډکروزر ته وخېژول. موټر په عمومي جاده وګرځېد. حاجي رسول وويل:
– چې موږ کار پيل کو او لوحه ولګوو، بيانو ښاروال ببرک ته امر نه ورکوي. يو مارکېټ شته، بل ته څه ضرورت؟
ځوانان موسکي شول. حاجي ژوره سا واخېستله. تکې سرې شونډې يې ورپېدلې:
– تر ټولو لويه کمقلي د غريب سړي ضد دی قوربان. کريم اوستاذ ياد ومه. ښه څه ګټه؟ خوار شي ګوډا! ځان دې تبا که.
جان محمد او غټ ځوان سرونه وخوځول. حاجي ډرېور ته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زرین کلا ته ځو قوربان.

ooooooooo

شاه زمان په لاره تېز تېز ګامونه اخیستل. غابنونه یې چیچل. دلاور ترې یو قدم هم شاته نه پاتې کېده. دواړو په لاسونو کې چړې کلکې نیولې وې. کوڅې تشې او اکثره کورونه چپه وو. د یو کور مخې ته د توت غټه ونه سمه نیمه په ځمکه پرته وه. دواړه د غټ شاخ لاندې تېر شول. شاه زمان وویل:

– دې بوډۍ راباندې ناوخته که!

دلاور د چړې په څوکه د لاس څټ وګراوه. غږ یې کړ:

– ترور ده کنه. نو په چا یې غږ کړی وای په چا؟

– رنګ یې ورک که! موږ کار لرو. دا وایي اله اور مړ کئ! اله اور مړ کئ! بچي یې ټول وتي دي. دا ناسته ده. کور ساتي. ګور دې شه! اغه مرمۍ ام نه پې برابرېږي. که خدای مو تې بې غمه کي.

– د ثواب کار و د ثواب!

– غلی ورک شه! موږ خپله څه حال کې یو؟ وبه دې ګورمه چې الته څه کوې؟

دلاور په غټ مخ لاس تېر کړ. رنګ یې تبنتېدلی و. سترګې یې تاوېدلې راتاوېدلې. ویې ویل:

– که دا وارمې ماشین بور شو زما نور بس دی بس. دا لاین پرېدمه.

شاه زمان ودرېد. له سګرېټ څخه یې کش وکړ. په خپل برابر غږ یې وویل:

– بچي به دې خاورې خوري؟

دلاور تګ ته دوام ورکړ. غټه زنه یې وخوځېدله:

– خدای مهربانه دی. که ایغ کار نه و د شامامد کاکا بچیانو سره به میستریخانه کې شریک شمه شریک.

شاه زمان هم ورپسې پښه تېزه کړه. ویې ویل:

– اغه لېوني دي چې تا سره خپله ګټه نیمه کي؟

– سوال به وکمه. نور توبه!

– پزه به راپرې کې کمقله! غوږ ونیسه! دسې به وکو، د میرګل غوندې به د اجي سره شو. خدای مهربانه دی چې موږ نه ام غټ کاروباریان جوړ شي. نه وایي چې اوسې په خوئ به د اغو سې. ماته دا تاریخي چانس ښکاري. او تاریخ ګوره سړي ته یو ځل چانس ورکوي.

– نه نه، دا بدل موبلاین دي. په نیمه لاره کې دې پرېدې نیمه لاره کې.

– غلی ورک شه! یو خو تا سمې خبرې زده نکړې. لکه مستریخانه کې چې ناست یې.

– ته دې ام د تاریخ مالېمي پرېده!

شاه زمان یې د خولې پېښې وکړې:

– د توریخ مولیمې پرېده! ښه کومه کنه. تا غوندې اپرې دوپرې نه وایمه. دې ته علمي بحث وایي. ای کمقله! وادې نه ورېدل میرګل څه ویلې؟ ام تنخا ورکوي، ام اخوا دېخوا کار کېږي.

– زه پوېږمه اخوا دېخوا یې څه ته ویلې څه ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه ته یې ویلې؟ مدا پیسې پیدا شي. ته وایې ټول خلک حلاله ګټې؟ دروغ. ما په تاریخ کې څوک ندي لیدلي چې په حلاله پیسه داره شي.

دلاور مخ بلې خواته واړاوه. ویې ویل:

– داسې ام نده نو. چې ځان ګوري جهان ګوري.

– داسې نده؟ تا په مستري توب کې د موټرو پرزې نه پټولې؟ د لسو روپو کار دې په دوه سوه نه کوه؟ څه فرق کوي؟ که په زوره دې چانه واخېستلې که په چل؟

دلاور په جېب لاس ومانډه بېرته یې تش راواېست. ویې ویل:

– کومه دی؟ پیسه داره خو نشومه پیسه داره.

– پیسه داری، ته یوازې پیسې شکول بس ندي، عقل ام غواړي. تا کې اغه نشته.

دلاور بیا مخ واړاوه. شاه زمان سګرېټ کش کړ. لوګی یې په خوله کې ورک شو. بل کش یې وکړ. ټول لوګی یې په یو ځل واېست. په رنګ کور ننوت. ویې ویل:

– کوټې نه دا لاره بنه ده. څوک په مخه رانشي. دسې لنډه ام ده.

دلاور پکې نظر نه درلود. ورپسې روان و. هغوئ له دوو کنډوالو تېر شول. شاه زمان بلې کوټې ته تر داخلېدو مخکې لاس جګ کړ. دلاور ودرېد. هغه سر اوږد کړ. برې خواته رنګو دېوالونو کوڅه بنده کړې وه. خو څوک نه ښکارېده. کوزې خواته روان شو. سګرېټ یې ګوتې وسوزولې. بل یې ورسره کنکشن کړ. نیم سوخته یې تر توري ننګرهاری څپلۍ لاندې وسولاوه. له نوي څخه یې څو پرله پسې کشه وکړل. سترګو ته یې جګ کړ. مطمئن شو چې ښه لګېدلی دی. ویې ویل:

– هاجرا او وسیمه به راته ګوري. چې لاس دې ونه لړزېږي ګوره!

دلاور په سږمو کې وپشېد. شاه زمان وویل:

– پش پش مه کوه! دا څه چې دونیا کې ګورې، د ټولو ژوند د بل په مرګ کې دی. خدای تالا امداسې پیدا کړي. پوی شوې؟ ځناور وګوره! که د غوا سره شرافت وکي د ولږې مري کنه.

دلاور غټ مخ ور واړاوه. زنه یې وخوځېده له:

– ملا صیب وایي اینسان او ځناور فرق لري. اغه د ځان دپاره بل جاروي. مګر اینسان د بل دپاره ځان. اضرت ابراهیم الی سلام چې اسمایل...

شاه زمان برګ شو:

– غلی ورک شه! ته جنګ ته روان یې که تبلیغ ته؟

دلاور له ډاره لېرې شو. شاه زمان وویل:

– ته په څه خبر یې؟ تاریخ ما لوستی که تا؟ دا اوسني خلک چې ګرځي ته وایې د سرېتوب د وجې ژوندي دي؟ نه نه. د دوئ نیکونو نور وژلي چې خپله ژوندي پاتې شي. پوی شوې؟

دلاور سر وخوځاوه. ویې ویل:

– تاریخ ما ام ویلی. ستا یوازې جنګونه په یاد دي. اغه نورې خبرې دې هېرې دي هېرې.

غبرګ ځوان نابېره د دوئ مخه بنده کړه. سپینه چینه یې په تن وه. دواړو شټوهل. هغه غټ ټلېفون وړاندې کړ. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وغرېږه!

شاه زمان زړه نازړه غوږ ته ونیو. حاجي رسول د لنډکروزر په شاته سیټ کې د دوو ځوانانو په منځ کې ناست و. تکه سپینه ګرډۍ ږیره یې وخوځېدله:

– دا وسلې واخله قوربان! په کارې به دې شي.

غبرګ ځوان دلاور ته دوه ماشینګنې او دوه تومانچې په لاس ورکړې. شاه زمان د هوسایۍ سا واخېستله. ویې ویل:

– اوح، اجي صیب ته یې؟ خیر ویسې! ما ویلې...

تور لنډ کروزر له دوو پیک آپو سره زرین کلا ته تېز روان و. حاجي رسول د شازمان خبرې پرې کړې:

– چې کار وشو خپله به یې بېرته جبار ته ورکې قوربان!

– سمه ده.

– که کار ونشو موږ به یې درنه واخلو قوربان.

د شاه زمان سر جیټکه وکړه. پوهېده چې هدف یې ددوئ وژل وو. شونډې یې وخوځېدې:

– غم مه کوه اجي صیب! اسې به خدای نه کوي. اوس سل په سلو کې کار کېږي.

حاجي ټلیفون بند کړ. دلته امبولانس د کوڅې سر ته راغی. غبرګ ځوان ور وخوت. موټر پناه شو. دلاور په وازه خوله وویل:

– موږ یې څنګه پیدا کړو څنګه؟

شاه زمان تومانچه او چاړه د نصواري جامو په جېب ومنډلې. غږ یې ووت:

– پېریان ام اجي ته کار کوي.

دواړو ماشینګنې اوږو ته واچولې. شاه زمان وویل:

– اوس ښه کار شو. چړې نه په کارېږي. ای پدې دې ډزې کړي؟

دلاور سر وخنډه:

– نه، ډزې نو څه سختې لري؟ د وژلو کار دی. افغانان یې د مور په نس کې یادوي د مور په نس کې.

ترخه موسکا یې وکړه. شاه زمان د سګرټ د کشولو په ترخ کې تېرې ور وکتلې. ویې ویل:

– ته وښیه! یویو ډز څنګه کېږي او ضربه څنګه کېږي؟

دلاور ماشینګنه واړوله راواړوله. په شاجور یې یوې او بلې خوا ته زورونه ووهل. شاه زمان یې لاس ټېلواهه. په غټه ګوته یې نرۍ او سپنې ته اشاره وکړه. ویې ویل:

– دا ګوره! اوس یو یو ډز کوي.

هغه په اوسپنه فشار راوړ. وښوییدله. په بله درجه کې ودرېدله:

– اح! اوس ضربه کوي.

دلاور ویپوښتل:

– امدا دوه ګېره لري دوه ګېره؟

شاه زمان له قهره آسمان ته وکتل. ویې ویل:

– څادر پې راکش که کمقله، چې طیاره دې ونه ولي!

oooooooooo

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تاکاوی چت او دېوالونو درزونه کړي وو. د هر راکټ له ډز سره به وغرځېدل. نجونې د ستنې څنګ ته ولاړې وې. رنګ یې الوتی او د ټیکري څنډې یې ژوولې. شپېه په شپېه یې زینې ته کتل. داسې برېښېده چې د خپلو پلرونو راتللو ته منتظرې وې. ډارېدلې چې تر هغو پورې یې په کاکا څه ونه شي. کریم اوږد پروت و. یو ازې خېټه یې له سا اخېستلو سره جګېدله او ټیټېدله. نازیه یې څنګ ته غځېدلې پښې ناسته وه. له ډېره درده یې مخ اسمان ته واړاوه او چیغه یې کړه:

– وی، الاح!

کریم ورپېږدېد. ورو یې سر جګ کړ. له خولې یې ووتل:

– شازمان او دلاور ندي راغلي؟

نازیې بیا چیغه کړه:

– وی، الا مړه شومه ح.

کریم کاږه ور وکتل. اوښکې یې وڅڅېدلې. په ټپو سترګو له ځان سره وبنګېد:

– خلک حرام خوري. قتلونه کوي. بې ناموسي رسوي. نه یې خدای وهي نه بنده کنه نو. ما د چا یوه روپۍ نده خوړلې... خلکو لا زما خوړلي... دا ولې؟

وسیمه او هاجره وسونګېدلې. نازیه هم اوږده پرېوتله. له زور وهلو سره یې زګېروي کول. لاس یې د کریم په مخ کېښود. په هغه یې پوست ورغوی ښه ولګېد. مخ یې ورپسې کلک ونیو. ږیره یې وخوځېدله:

– ای نازیې! ته خو وینې. ما کوشش ډېر وکه کنه نو. بخت مې بدل نشو. دا دی اغه وګټله. ما بایلوله.

نازیې سر وخوځاوه چې مه ژاړه. د کریم نرۍ شونډې ورپېدلې:

– ما ورسره زور واهه. اغه ویلې ته ودرې، داسې سرچپه کانې درباندې وکمه. اغه دی ویې کړې. لاړې یې بندې کړې، روغه ورځ یې راباندې سرچپه کړه. که د اوله مې غاړه ایښې وه دونه به یې نه ځورولمه.

نازیې هم سلګۍ ووهلې. کریم وویل:

– اولاد یې راته په خېټه کې سرچپه که کنه نو.

دواړو یوه شپېه غلي غلي وژړل. وروسته کریم ژوره سا واخېستله. دا ځل یې په ستوني کې ډوب غږ ووت:

– زما د لاسه په کلیوالو ام دونیا سرچپه شوه.

هغه مخ نازیې ته واړاوه. ویې ویل:

– خدای شته، ما داسې ورځ نه غوښتله. خدای خو د زړه نه خبر دی. ما الکان د نېک کار د پاره ټولول کنه نو.

نازیې هماغسې سلګۍ وهلې. د کریم نرۍ شونډې ورپېدلې:

– ما ویلې چرسیان، پوډریان، بېلماځان به ورک شي. اغه لا خرابه شوه کنه نو.

نازیې په سر لاس ورتېر کړ. په سلګیو کې وپسېدله:

– وی، خدایه! زه پوهېږمه. تا د کلیوالو خیر غوښته.

– نو ولې سرچپه شوه؟ ولې؟ ولې کنه نو؟

نازیې ور وکتل. مړاوې سترګې یې پټې کړې. سر یې په ځمکه کېښود. اوښکې یې د سترګو له کونجه د غوږو خوا ته وکولېدلې.

ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تاته ځان ټولو نه او ښیار ښکارېده. ځکه.

کریم له سا اخېستلو سره د سلګیو جیټکې خوړلې. ویې ویل:

– نه نه...

– هو کنه. د چا خبره دې ښخي نه اورېدله.

کریم ته وریاد شوه چې د نازیې هره خبره به یې یا په ټوکو یا په قهر ردوله. ویې ویل:

– د صفاجان اغا خبره خو مې اورېدله. امغسې مې کول.

نازیې ور وکتل. تندی یې راټول شو. سپېرې شونډې یې ورپېدلې:

– یانې خپل بخت دې اغه ته په لاس ورکړی و. هر څه چې وربانډې کوي ودې کې.

– نه...

– وی، دا څوک دی؟ تا یې اېڅکله نوم ندی اخېستی.

کریم عمیق نفس واخېست:

– زه یې ام سم نه پېژنمه. د هر څه باره کې غږېده. مګر د ځان باره کې نه غږېده.

– کور یې چېرته دی؟

– ندی راته مالوم.

– وی، پېری به وي.

– نه، بزرګ غونډې ښکاري. ښار کې یې دېره ده.

– چې بزرګ دی ولې یې تاته خرابه لاره ښودله؟

– اغه ښې خبرې کولې.

– وی، دا څه وایې؟ ښې خبرې خو اغه دي چې اخېره یې ښه وي. تا یې اخېر ته فیکر نه کاوه؟

– دا خو زه کمقل و مه کنه نو.

نازیه غلې شوه. بېرته یې سر کېښود. کریم وغځوله:

– ای! کمقل ته خدای جزا ورکوي؟ اغه خو نه پوېږي. که پوېږدی خو اسې یې نه کول کنه نو.

نازیې جواب ورنه کړ. د هغې ټول بدن په خولو کې جپ او جوپ و. خوله یې وچرېپېدله. د پېړو شونډو سرونه یې سپېره وو. او به یې وغوښتې. کریم نجونو ته وکتل. د ستنې څنګ ته غونجې ناستې وې. زړه یې ونه شو چې په اوبو پسې یې ولېږي. ډارېده چې په حویلۍ کې په مرمۍ ونه لګېږي. خپله په سختۍ پاڅېد. په دېوال یې لاس لګاوه او په ښی پښه یې ټوپ کاوه. خو زړه یې ورسره ټنبټېده. چېرته نژدې راکټ ولګېد. کور وجړکېد. له چته شګې تویې شوې. د کریم پښه هم په زینه وښوېېدله. دوه پلګیه وکولېد. بېرته پاڅېد. زنګون یې کلک ونیو. له خولې یې ووتل «اوووح، اممح» له درده یې مخ تک سور واوښت. تېزه تېزه سا یې واخېستله. روان شو. په دمه دمه یې په ښي پښه ټوپ واهه. په حویلۍ کې له شنې پردې تېر شو. د زاړه کور په دالان کې یې له یوازیني روغ منګي ګیلاس ډک کړ. بېرته روان و چې ګاونډۍ ښځه ببر سر راغله. چیغې یې وهلې. په کریم یې شوټې منګولې خښې کړې:

– اله بچیان مې چت لانډې شوه! اله زرکوه خو! اله د خدای دپاره...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم یې کش کړ. هغه ولوېد. پښې یې بې اندازه درد وکړ. او به یې په ټټر چپه شوې. په بدن یې سړه څپه راغله. ګیلاس په ځمکه وکولېد. ښځې، لکه لېونۍ، په ملاستو کش کړ. هغه بېرته جګ شو. په یوه پښه یې ورسره منډه واخېستله. هلته د چت یو سر د پخوا په شان د دېوال د پاسه وو. خو بل سر یې د کوټې په منځ کې لګېده. له دننه د ماشومانو چیغې راتللې. کریم د ښځې په مرسته یو یو دستک په احتیاط لېرې کړ. لاره پیدا شوه. درېواړه ماشومان سپېره راووتل. ښځې بچي په غېږ کې کلک ونیول. په چیغو چیغو یې وژړل. په کریم د ضعف حمله راتله. سا یې سوزېدله. مخ یې ښځې ته کړ:

– لېونۍ! څه دپاره ناسته یې؟ ټول کلي وتي دي کنه نو.

د ښځې ایله اوس خپل لڅ سر ته پام شو. په ځمکه پروت ټیکری یې جګ کړ. ویې ویل:

– تاسې ام یئ خو.

– مونږ تللی نشو کنه نو.

– مېړه مې ایجازه نده کړې خو.

– اغه چېرته دی؟

ښځې اوږې واچولې. کریم وویل:

– اغه به راتللی نشي کنه نو. بچي باسه!

ښځه له ځایه ونه خوځېدله. د کریم زړه تنبتېده. بېرته خپلې حویلۍ ته راغی. ګیلاس یې له ځمکې جګ کړ. شېبه پس په زینه تاکاوۍ ته کېوت. سر یې زنګېده. نازیې سترګې پرانېستلې. کریم ګیلاس ورکړ. هغې په سر واړاوه. کریم له درب سره اوږد وغځېد. نجونو ور منډه کړه. نازیې د پاڅېدو هڅه وکړه. ونه شوه. په ملاسته یې وپوښتل:

– وۍ ولې؟ وه سړیه پاڅېږه! څه وشوه؟

کریم سر وخنډه. په شونډو یې ژبه تېره کړه. ویې ویل:

– نه پوېږمه. کله مې زړه وتبنتي. نه څه اورمه، نه وینمه.

نازیې نجونو ته مخ کړ:

– اله او به راوړئ! وۍ سنګتیا مې دې شي! ما ولې وسکلې؟

هاجرې یې له لاسه ګیلاس واخېست. منډه یې کړه. خو د کریم په سترګو تیاره شوه. شواړ پرېوت.

ooooooooooo

شاه زمان او دلاور د کوڅې په منځ کې د کریم د کور کونج ته ورسېدل. د دېوال له سره د راوتو انارو تويې شوې څانګې او پاڼې یې تر پښو لاندې شوې. شاوخوا یې وکتل. څوک نه لیدل کېده. شاه زمان د کریم لویه فلزي دروازه تر نظر تېره کړه. غوږ یې ونیو. ویې ویل:

– د چا غږ مږ نشته. بل ځای ته یې هجرت نه وي کړی.

– ډزې دي کنه. زه ستا غږ سم نا اورمه ستا.

د لویې دروازې په څنډه کې د انسانانو د تګ راتګ لپاره وړه دروازه نیمکښه وه. دواړه هغې ته ودرېدل. شاه زمان غلې ټېلوهله. غنګس یې وخوت. زړې ودانۍ ته یې وکتل. وپسېد:

– یوه ښیښه یې ام نشته.

– راکېټ به لګېدلی وي راکېټ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چپ شه! خدای دې نکي. وسیمه او هاجره ورسره دي.
دلاور برندې برندې وکتلې. شاه زمان ببرته ډاډ ورکړ:
– نه نه، خیر و خیریت دی. مخکې یې را سره خبرې وکړې.
په تاکاوۍ کې نازیې سریوې او بلې خواته زنګاوه. خېټه یې نیولې وه. زګېروي یې ختل. بیا به یې د کریم په مخ او به وشیندلې. وبه یې خوځاوه. په پای کې کریم سترګې وغړولې. نازیې ورته د خوشحالۍ او ښکې وڅڅولې. ګیلاس یې هاجرې ته ورکړ. کریم شاوخوا وکتل. ویې پوښتل:
– د شازمان او دلاور سره لاړه نه شوې؟
نازیه وغځېدله. ویې ویل:
– وۍ ح، ندي راغلي ح. وۍ ح، الله ح.
کریم لاسونه ولګول. د جګېدو هڅه یې وکړه. مګر زور یې ونه رسېد. ببرته پرېوت. ویې ویل:
– دا چېرته ورک دي؟ په سخته کې چې په کار نشي بیا یې څوک په بلا وهي کنه نو؟
سترګې یې نجونو ته واړولې. ویې ویل:
– دا ټلیفون راکه!
وسیمې له ځمکې څخه د غلام ټلیفون ورکړ. کریم وویل:
– آبل راکه!
هاجرې ګیلاس وړاندې کړ. کریم واخیست. ویې ویل:
– د نازیې ټلیفون یاد و مه. د شازمان شمېره مې په یاده نده کنه نو.
هاجرې او وسیمې د نازیې جېبونه لټول پیل کړل. کریم او به وڅښلې. زړه یې لا تازه شو. لاسونه یې ولګول، کېناست. خېټه یې وغورېدله. وړی و. وسیمې او هاجرې ته یې وکتل. هغوئ هم ټوله ورځ ډوډۍ نه وه خوړلې. خو غرېږ یې نه کاوه. ده چورت واهه چې په دسترخوان کې ډوډۍ پاتې وه که نه. په لاس کې یې د غلام ټلیفون اړاوه را اړاوه. پاس دواړه ورونه له زاړه کوره تېز راووتل. شاه زمان وویل:
– تللي دي.
دلاور لاس د نوي کور په لور وخوځاوه. دواړه لکه غله د ګوتو په سرونو ور وخوځېدل. له شنې پردې تېر شول. په نوې ودانۍ ننوتل. په تاکاوۍ کې غږونه وو. شاه زمان ورور ته په خوښۍ وکتل. دلاور د تاکاوۍ د زینې په سر کې نارې کړې:
– کریم لالا! مور راغلو، مور راغلو.
چا ځواب ورنه کړ. هغوئ په زینه کېوتل. د تاکاوۍ په منځ کې یې لوښې ولیدلې. لکه دوئ ته چې منتظرې وي. خو کریم او نازیه نه ښکارېدل. دوئ پښنه تېزه کړه. شاه زمان خپل څادر د اوږې دپاسه ټول کړ. ماشینګڼه یې ښکاره شوه. وسیمه یې په غېږ کې کلکه ونیوله. په مخ یې ښکل کړه. دلاور هم له هاجرې لاسونه تاو کړل. شکرونه یې واېستل. شاه زمان وپوښتل:
– کاکا دې څه شو لورې؟
وسیمه غلې وه. د کونج له وړې چاردېوالۍ غږ راغی:
– دلته یمه. ونه خوځېږئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم د چاردېوالۍ په خوله کې کوږ ولاړ و. د تومانچې شپېلۍ یې سیخ دوئ ته برابره وه. دلاور وویل:
– لالا! ولې؟ دا څه کوې دا؟
کریم سر وخوځاوه. سترګې یې ډکې وې. شناوۍ یې ورپېدله:
– زه په ټوله خبره پوی یمه. تاسې غلام او بختیار زموږ وژلو پسې رالېږلي وو کنه نو. زه وایمه چې شازمان څنګه دیقه په دیقه زنګ وهي. زموږ د ځای پته یې اغوئ ته ورکوله.
– نه لالا نه، په خدای که...
کریم د غلام ټلیفون ور وښود:
– په دې کې هر څه شته. شازمان ورته وایي چېرته یئ؟ کریم لالا او ورېندار مو څنګه کړه؟
د کریم سترګې پټېدلې. سر یې وڅنډه. چې ځان بیداره وساتي. ویې ویل:
– ای ای! خبره خلاصه ده کنه نو. وسلې کېدئ!
دواړه ورونه یو دم د خپلو لوېو شاته کړوپ شول. شاه زمان غږ کړ:
– ډز ونکې! ورپړه دې لګېږي.
دلاور غبرګه کړه:
– دا دواړه خو په جنګ کې درپسې درغلې. دونه وربانديې ګران یې ګران.
کریم نارې کړې:
– بل څوک وغولوئ! ودرېږئ! ولمه مو. ودرېږئ کنه نو!
هغوئ په شاتګ زینې ته لاړل. نجونې یې له ځان سره کشولې. کریم د تومانچې نښه نیولې وه. له چاردېوالۍ را ووت. خطا یې ډز یې وکړ. نجونو چیغې کړې. نازیې په چاردېوالۍ کې له زګېروي سره ککره راپورته کړه. شاه زمان او دلاور لونې نه خوشې کولې. کریم په یوه پښه ټوپونه ووهل. سترګو یې سیاهي کوله. همداسې په زینه ورپسې وخوت. دواړه ورونه په حویلۍ کې له شنې پردې تېر شول. کریم له نوې ودانۍ ونه وت. د دروازې له څنګه یې کتل. یو دم ضربه شوه. دده څنګ ته مرمۍ ولګېدلې.
هغه ژر شاته شو. د دلاور غږ راغی:
– لالا! لالا!
کریم ځواب ور نه کړ. بیا بیا ضربې شوې. د نازیې زګېروي راتلل. کریم په اندېښنه د تاکاوۍ په لور مخ وګرځاوه. یو دم پاڅېد. د کړکۍ نه یې څو ډزې د حویلۍ د دروازې په لور وکړې. بېرته کېناست. له هغې خوا هم د ماشیګڼې ضربې شوې. دا هاغه ورونه وو چې ده وربانديې مکتب ووایه. ودونه یې ورته وکړل. کریم سلګۍ ووهلې. په زړه کې یې وویل «بخته! چې نور دې راته څه کرلي دي؟» د مېرمنې زګېروی ورته د ځنکدن په څېر ښکاره شو. په یوه پښه یې تاکاوۍ ته منډه کړه. نازیه له چاردېوالۍ را وتې او په منځ میدان کې پرته وه. ویې خوځوله. هغې سترګې خلاصې کړې. ویې ویل:
– وی ح، پرې مې ده ح!
کریم یې څنګ ته کېناست. په مخ یې لاس ورتېر کړ. نرۍ شونډې یې ورپېدلې:
– پاڅېږه کنه نو؟
نازیې اوږد زګېروی وکړ. سره پرېوتله. د کریم شونډې مرۍ مرۍ شوې. په ژړا کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ای نازیې! ته مه مړه کېږه! میرحمزه درسره دی کنه نو.

هغې لکه چې نه اورېدل. کریم یې په مخ لاس کېښود. نرمه یې وخوځوله. ویې ویل:

– ای! امدونه وه؟ آ؟ دې دونیا کې زموږ برخه امدونه وه؟ ای نازیې! اورې؟ زه نه وایمه، مرې خو هر څوک مري. سخته اغه ده چې ارمانجن مړ شي کنه نو.

کریم عمیق تنفس وکړ. زړه یې سست شو. په څنګ کې یې پرېوت. د هغې په څنګله یې سر کېښود. سترګې یې پټې کړې. بیا یې په خاورو خړه ږیره وخوځېدله:

– په یاد دې دي؟ تا ویلې بله ښځه وکه چې بچی راوړي! زه په قار شومه. ما ویلې موږ ژوند یو ازې د اولاد د پاره کوو؟ ځان ته یې نه کوو؟ تا خو امزما دپاره ویلې. زړه خو دې نه و کنه نو.

هغه سترګې وغړولې. نازیې ته یې وکتل. هغې له اوږدو سلګیو سره اوږده زورونه وهل. کریم په دمه دمه دوام ورکړ:

– زه دې خفه کړمه. هو کنه نو. تا فیکر کاوه، چې، ماته ټولې ښځې یو شی دي؟ نه کنه نو. ته خو مې د واده نه مخکې ام خوښېدلې. د ځانه راته ګرانه وې، د ځانه. خیر دی، مه یې منه. هو، د خلکو خبرو، طانو کترو زما ټول پام اولاد ته اړولی و. زه ځورېدلمه. ځمکه راته سور اور شوې وه. ما لیدلې. ته ام راسره سوزېدلې. خو کومک مې نشو کولی. خدای منې؟ په امغه حال کې ام ته راته د ټولې دونیا نه ګرانه وې. ځکه مې بله ښځه ونکړه کنه نو. خو خدای شته چې میرحمزه دې په نس شو زه بدل شومه. نه پوېږمه ولې؟ ځان او جهان خو پرېده د تانه ام راته اغه ډېر ګران شو...

کریم سلګۍ ووهلې. سر یې دروند شو. سترګې یې پټې کړې. دباندې ډزې یې لږې لږې اورېدلې. وبنګېد:

– ای ګرانې! اغې دونیا کې خو به درېواړه یو ځای شو...

په سترګو یې تیاره او خبرې یې په ستوني کې ورکې شوې.

ooooooooooo

دواړو ورونو د کنډو څنګ ته شا لګولې وه. په باموتو مرمۍ تېرېدې راتېرېدې. شاه زمان شېبه په شېبه د لاس ساعت سترګو ته جګاوه. نجونې د نړېدلي دېوال د ټوټو ترمنځ نورې هم ننوتلې. شاه زمان د کریم د کور دننه وکتل. دلاور وپسېد:

– ای! لالا او ورېندار خپله مري. موږ ته ضرورت ام نشته ضرورت.

شاه زمان مخ ور واړاوه. ټېغې سترګې یې برګې کړې:

– ته به پاتې شې؟ پینځه بجې کېږي کنه.

دلاور په افسوس سر وخوځاوه. شاه زمان وویل:

– چې څنګه یې اویلی، ته راوباسو؟

موبایل یې وترنګېده. د جبار زنګ و. په جړ غږ یې وویل:

– شازمان یې؟

– هو.

– یو سات وخت لرئ.

ټلیفون بند شو. د شاه زمان سا اخېستل تېز شول. ټېغې سترګې یې بې واره ځرخېدلې. یو مهال په نجونو تم شوې. دلاور یې حرکات څارل. هغه نجونو ته اشاره وکړه چې دلته راشئ. دواړه په منډه ورغلې. ده وویل:

– تاسې به یو تاریخي کار وکئ! کریم کاکا دې تاسې ته څه نه وایي. دننه لاړې شئ! اغه مړ کئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجونو خولې وازې پاتې وې. دلاور یو دم ورتاو شو:
– دا څه وايې؟ د مغزو ویرېنګ دې خراب شوی ویرېنګ.
– او غلی! په تاریخ کې شازادګانو خپل پلرونه وژلي. دا خو کاکا دی.
دلاور سر وڅنډه:
– نه نه...
شاه زمان په قهر ورتاو شو:
– چاره څه ده؟ که داسې ونکو یو سات پسته به موږ ام تاریخ شو.
– کېنه تاریخ شو تاریخ شو! زه مې خپله لور نه پرېږدمه نه.
– په تا لکه چې مانه ډېره ګرانه ده.
دننه کریم هماغسې د نازيې په څنګله سر ایښی و. سترګې يې پټې وې. هغې شېوهل. ژر ژر يې سا واخېستله. سترګې يې خلاصې کړې. غټه ګوته يې د مېږه په اننګي ووهله. غږ يې کړ:
– وسرېه ح! د میرحمزه پلاره ح!
کریم یو دم نېغ کېناست. له خولې يې ووتل:
–آ؟ نازيې! څه دې ویلې کنه نو؟ میرحمزه څه شو؟
د هغې سترګې پټې وې. په زور وهلو کې يې ډبلې شونډې ورپېدلې:
– ما ویلې ح... ته ځه ح! ماته مه ګوره ح!
کریم یوه شېبه کتل. بیا يې خپل مخ په ورغوو کې ونیو. ویې ویل:
– ته راپورې خاندې؟
– نه کنه ح. زه خو مرمه ح، ته خو به ژوندی يې کنه ح.
د دلاور غږ راغی:
– کریم لالا! کریم لالا! وسیمه او هاجره درته یو څه وايي. ویې نه ولې!
د کریم سترګې مړاوې مړاوې کېدلې. د زینې په لور يې واړولې. وسیمه او هاجره پښنه نیولې روانې وې. لاسونه يې شاته وو.
کریم غږ کړ:
– تېزې راځئ کنه نو.
خو هغوئ له هر قدم سره په بل قدم فکر کاوه. کریم شاته په ستنه سر لګولی و. بیا يې غږ کړ:
– پام پام کنه نو! پښو ته ګورئ! ونه ولېږئ!
هغوئ هم پلګیو ته وکتل. په پای کې ورسېدلې. بدن يې رېږدېده. سا يې تېزه تېزه اخېستله. کریم لاس اوږد کړ. ویې ویل:
– راځئ کنه نو!
خو هغوئ نه نژدې کېدلې. دی په ناستو لړ ور وسکېده. یو دم د دواړو په لاسونو کې تومانچې پیدا شوې. د کریم سا بنده شوه.
هغوئ په ماشو زور واهه. دی په بیړه شاته وسکېده. ځان يې په نازيې واچاوه. هغه يې ټوله پټه کړه. ډزې شوې. مرمې یوې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلې خوا ته ولګېدلې. ده شاته وکتل. نجونو زېړ رنګ نیولی و. تومانچې په ځمکه پرتې وې. کریم لاسونه په ستنه ولګول، پاڅېد. په ټوپونو ورغی. دواړه یې له متو ونیولې. نجونو هېڅ نه ویل. یو قرار یې کاکا ته کتل. له باندې څخه د دلاور غږ راغی:

– هاجرې! وسیمې! هاجرې! هاجرې!

د نجونو سترګې هم ونه رپېدلې. بیا بیا غږ ونه شول. کریم په لوړ غږ ځواب ورکړ:

– ژوندۍ دي.

مخ یې نجونو ته واړاوه:

– تاسې زه وژلمه؟

یوې هم ځواب ونه وایه. کریم دواړه مختهټېلو هلې. په خپلو ټیکریو یې په ستنې پسې وتړلې. د نازیې ټلېفون یې راواخېست. زنګ یې ووهه. ویې ویل:

– ای! خبیثه! اورې؟ پینځه دیقې وخت درکومه. لاسونه جګ کړۍ د ننه راشئ! که رانغلئ کنه نو، لورګانې مو وژنمه.

د هاجرې او وسیمې چونګس پورته شو. شاه زمان وویل:

– نه نه، ته دا کار نکوې.

– ولې زه درته نر نه ښکارمه؟ تاسې یې ماسره کولی شئ، زه یې نشمه کولی؟

د شاه زمان سترګې راووتلې. غږ یې کړ:

– ای ای ای! داسې ونکې! په خدای چې ټوټه ټوټه دې کمه.

– ما سات قید که. لاس دې خلاص کنه نو.

شاه زمان نارې کړې:

– ته ودرې! ته غوږ ونیسه! په خدای او رسول...

ټلېفون بند شو. دلاور وارخطا و. دېوال ته پناه کوپ کوپ نژدې ورغی چې په هوایي مرمۍ ونه لګېږي. ویې پوښتل:

– څه وایي څه وایي؟

– وایي تسلیم شئ که نه هاجره او وسیمه وژنمه.

دلاور نیغ ودرېد:

– ما تاته وویلې چې مکوه! مکوه! په خدای چې په هاجرې څه وشي، زه بیا تاسره ګورمه.

شاه زمان مړاوی و. ویې ویل:

– دادی وګوره! مادرته نه ویلې؟ ورور دی او ورور دی. دا یې ورور. ورې ماصومې ورېرې یې دي. اغوئ څه ګونا کړې؟

هاخوا کریم په هاجرې او وسیمې تومانچه ونیوله. هغوئ کریکې وهلې. نازیې سر لږ جګ کړ. ویې ویل:

– وی ح خوشې ح! مه کوه ح!

– ته ودرېږه چې پوی شي کنه نو. چې بد سړی کېدل اسانه دي. ښه سړیتوب سخت دی.

هلته دلاور د لور کریکې اورېدلې. وارخطا و. شاه زمان یې له لاسه کش کړ:

– راځه چې ورشو کنه! څه ته ناست یې څه ته؟

– مه کړتېږه ورک شه! چې لاړ شو خو ما او تا ام وژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خیر دی. چې لورکۍ مې خوشې کې لورکۍ مې.

شاه زمان په آرامه وویل:

– لېونی کېږه مه! عقل نه کار واخله. ته داسې وکه! ننوځه! کوټې ته مه ځه! پرې چې اغه راووځي! امدا چې رااووت زه یې ولمه.

دلاور وویل:

– ښه او ښیار یې. خپله نه ځې. ما لېږې ما. که ومې ولي؟

– نه کنه. چې دواړه نه یو یوازې تا ته څه نه وایي. ځه مه وېرېږه! زر کوه! پینځه دیقې پوره کېږي.

شاه زمان د دېوال له شاڅخه ښه نیولې وه. دلاور ننوت. له پردې تېر شو. ټوپک یې د زوته تیار نیولی و. غږ یې کړ:

– کریم لالا! چېرته یې؟

له هغې خوا ځواب راغی:

– تاکاوۍ ته راځئ!

دلاور شاه زمان ته وکتل. هغه اشاره وکړه چې لاړ نه شي. ده غږ کړ:

– نه، هرڅه چې وایې په اویلۍ کې یې ووایه په اویلۍ کې!

– تاسې نه غواړې چې لورګانې مو ژوندۍ اوسي کنه نو.

د هاجرې او وسیمې د ژړا غږ جګ شو. دلاور وویل:

– مکوه مکوه! درځمه.

ورو ورو وړاندې ورغی. د نوي کور سالون ته ځیر و. شاه زمان له قهره مخ واړاوه. دلاور په لینده ډوله زینه پورته شو. شاه زمان ورپسې و. دلاور سالون ته داخل شو. ورو ورو د تاکاوۍ د زینې سر ته ورغی. لاندې یې وکتل. څوک نه ښکارېدل. د هغه ټول پام په کونج کې ورې چاردېوالۍ ته و. په زینه یو قدم کېوت. شاه زمان هم ورپسې سالون ته ننوت. کریم په حویلۍ کې له کونجه تاو شو. د چپې پښې په ځای یې لرګی په ځمکه لګاوه. د نوې ودانۍ په زینه وخوت. شاه زمان د لرګي ټک ټک واورېد. مخ یې وګرځاوه. کریم تومانچه وړاندې نیولې وه. په شونډو یې ګوته کېښوده. شاه زمان لاسونه جګ کړل. دواړه په زینه تاکاوۍ ته روان شول. هلته کریم په دلاور غږ وکړ:

– الکه! شاته ونه ګورې! ټوپک کېده!

هغه همداسې وکړه. کریم نژدې ورغی. ویې ویل:

– مخ و نه دېوال ته کړئ!

د دلاور ټوپک یې په لرګي لېرې ټېلواهه. پلاستیکي رسۍ یې ورکړه. نرۍ شونډې یې ورپېدلې:

– د شازمان لاسونه شاته وتړه! کلک یې وتړې!

دلاور همداسې وکړل. کریم وویل:

– اوس ته شا واړاوه!

خپله یې د رسۍ په بل سر د ده لاسونه وتړل. بیا یې کلک سوک په خوله کې ورواهه. هغه ولوېد. د ده خپله هم سر وګرځېد. شاته چپه شو. بېرته کېناست. سر یې وڅنډه. سترګې یې ښې خلاصې ونیولې. پاڅېد. لرګی یې د دلاور ملا ته واړاوه. هغه چیغې وهلې، ده وارونه کول. نجونو هم په زوره زوره ژړل. کریم همدا کار له شاه زمان سره هم وکړ. دواړه په ځمکه پراته وو. له پزو یې وینې تللې. د کریم جامې په خولو کې لندې خیشتې وې. مخامخ د دېوال بیخ ته کېناست. د ټوپک خوله یې ور اړولې وه. ویې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما په تاسې ظلم کړی؟
دواړو سرونه وښورول.
– ستاسې مال مې خوړلی؟
هغوئ بیا سر وښوره. کریم غاښونه وچیچل. لاس یې په دېوال ولګاوه پاڅېد. ویې ویل:
– ولې؟ ولې کنه نو؟
د دلاور په وینو سرې شونډې وخوځېدلې:
– د اجي رسول د لاسه داجي رسول.
د کریم نظر د هغه په مخ تم شو. ویې ویل:
– ای څپلۍ مخیه! زه درته کمقله ښکارمه؟ د اجي رسول په دې کې څه کار دی کنه نو؟
شاه زمان د خولې وینې تو کړې. غږ یې ووت:
– د اغه په موږ قرض دی.
کریم له چیغې سره مخ تاو کړ:
– په ما پورې یې څه کنه نو؟
– یو سلو شل لکه دي.
کریم مکمل راوګرځېد. خپل تندی یې په ګوتو کېکاږه. ورو یې وویل:
– یو سلو شل لکه؟ هه، تاسې په دونه پیسو څه کول؟
شاه زمان غلی شو. دلاور غږ کړ:
– تاته مو ندي ویلي لالا. موږ په پوډریانو پوډر خرڅو و پوډر. څه وخت مخکې یو سړی راغی. ډېر پوډر یې په کار وه. خارج ته یې وړل. ښه ګټه پکې وه. موږ د اجي د کس نه په قرض واخېستل. پوډر مو اغه سړي ته وړل. په لاره کې پولیسو ونیولو. خدای فضل وکه اجي راپیدا شو اجي. موږ یې پولیسو نه خلاص کړو.
شاه زمان او دلاور په څلورو شول چې کېني. کریم سر وښوره:
– تاسې خره وئ چې داکار مو کاوه؟
دلاور سر وخوځاوه:
– خره نو څه ته وایې؟
شاه زمان پزه په اوږه وسولوله. ویې ویل:
– بیا موږ د ځمکو قوالې ورکړې. خو اغه کمې وې. یوه افته وخت یې راکړی و. ویلې یا به پیسې راوړئ یا مو وژنمه.
کریم له درده وخندل:
– لېونی دی؟ چې تاسې مړه کي پیسې به یې څنګه شي؟
دلاور ژر وویل:
– اغه امداسې کوي.
– دا جنګ کې یې پلار نشي راتللی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه زمان سر ښکته واچاوه، ویې ویل:

– ته یې مه منه.

– تاسې خو ژوندي یئ کنه نو.

– نن پینځو بجو پورې وخت شته.

کریم شا واړوله. ویې ویل:

– چې مانه مو پټه کړې وه بلا مې درپسې. مانه څه غواړئ مانه؟

– خو اجي ستا د ښار ځمکه غواړي.

دلاور غبرګه کړه:

– ویلې ویې وژنئ، ځمکه یې درته په میراث پاتې کېږي. قرض پې خلاصېږي.

– تاسې ام ومنله؟

– نه، موږ اول تاته وویلې تاته. تا رانکړه.

– تاسې خو داسې ونه ویلې کنه نو.

شاه زمان ټېغې سترګې بلې خواته واړولې:

– څنګه مو ویلي وه؟ که ته خبر شوی وې چې موږ پوډر خرڅوو...

هغه خبره نیمه پرېښودله. کریم سر وخوځاوه:

– چې جنګ شو تاسې ته خدای درکړه کنه نو. هرکار وکه څوک نه خبرېږي. چې غلام او بختیار مو څنګه راضي کړه؟

دلاور وویل:

– موږ خبر وو چې اغوئ په پیسو هر کار کوي هر کار.

د کریم زړه ډک شو. سلګۍ یې ووهلې. ویې ویل:

– موبارک! تاسې کامیابه شوئ. موبارک! نازیه ګۍ او میر حمزه مو ووژل.

دواړو ورونو د پرتې ورېندار په لور وکتل. کریم په سلګیو کې غږ واېست:

– په تاسې لورګانې څونه ګرانې دي؟ امداسې په ما ام ښځه او بچی ګران دي کنه نو... یو بچی و ... پیدا کېدو پورې پاتې نشو...

ژړا یې د خبرو مخه نیوله. عمیقه سا یې واخېستله. ویې ویل:

– زه په ژوند کې نور څه لرمه؟ په خوب کې، په ویښه، په لمانځه کې مې بچی لیده. تاسې اغه رانه...

هغه په چیغو چیغو وژړل. نازیه وسونګېدله. بیا په اړخ واوښتله. کریم په ټوپونو ورغی. غږونه یې ورباندې وکړل:

– نازیې! نازیې!

هغه وبنګېدله:

– وی ح، ژوندی یمه ح.

د کریم بدن په سلګیو ولړزېده. په پای کې یې ژوره سا واخېستله. لاړې یې تېرې کړې. مخ یې ورونو ته وګرځاوه. ویې ویل:

– که زه ستاسې او تاسې زما په ځای وای ماسره مو څه کول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دواړو له خولې خبره نه وتله. کریم مرمۍ تېره کړه. هغوئ هک پک کتل. وسیمه او هاجره وسونګېدلې. کریم دواړه له ستنې خلاصې کړې. په غېږ کې یې کلکې ونیولې. په مخ مخ یې ښکل کړې. ویې ویل:

– لېونو! تاسې خو زما ورېرې یئ. زه نو تاسې وژنمه؟ ما په تاسې دا دوه خره نیول کنه نو.

نجونو کلکه غېږه ورکړه. په زوره زوره یې وژړل. د دلاور هم بغارې شوې. نارې یې کړې:

– خدای ته وګوره! بد شوي. مرګ زموږ سترګې نیولې. عقل کار نه کوي عقل. ای لالا! چې ته هرڅه وایې اغه کوو.

د شاه زمان هم اوښکې وبهېدلې. کریم غاښونه وچیچل. ټوپک یې د دلاور په تندي کېښود. هغه سترګې ژرژر رپولې. سا یې تېزه تېزه اخېستله. هاجره وسونګېدله. کریم هغه پرېښود. ټوپک یې د شاه زمان په تندي ونیو. د هغه تېغې سترګې بېخي له پولو راووتلې. دا ځل د وسیمې سونګی وخوت. کریم ژور تنفس کاوه. له ټوپک لېرې کولو سره یې یودم شا واړوله. په برابر غږ یې وویل:

– ورېندار مو شفاخانې ته ورسوئ! زه چې هرڅه لرمه ستاسې شوه.

دواړه ورونه هک پک شول. ډار او ژړا یې وتښتېدل. باور یې نه کاوه. کریم غږ کړ:

– که مامېله مو قبوله وي زر کوئ کنه نو.

دواړو ژر ژر سرونه وښورول. کریم یې لاسونه خوشې کړل. درېواړه د نازیې سر ته ودرېدل. د هغې سترګې نیمې خلاصې وې. له سا اخېستلو سره یې اوږد زګېروی وخوت. ملا یې له ځمکې جګه کړه. بېرته درب ولګېدله. شاه زمان کریم ته کړ:

– که په شفاخانه کې مړه شوه؟

– تاسې یې ژوندۍ ورسوئ. زما جایداد ستاسې شو.

دلاور تاو شو چې ورېندار په شا کړي. کریم غږ کړ:

– کراچۍ شته.

هغه یې په کراچې کې کېږه سملوله. دواړو ورونو د سترګو په رپ کې له حویلۍ واېستله. کریم او نجونې هم ورپسې شوې. د کوڅې په سر کې میرګل له درېو تنو سره ولاړ و. هغه وپوښتل:

– ترورزیه! چېرته چېرته؟

شاه زمان وویل:

– ورېندار مو ده. شفاخانې ته یې بیایو.

– بس ایجازه نشته ترورزیه.

دلاور دلاس ساعت ژر سترګو ته ور وړاندې کړ:

– پینځه ویشت دیقې خو شته پینځه ویشت دیقې. دونه وخت کې مکمل اینجن جګېږي.

میرګل ببرې وروځې بره کش کړې:

– نه ترورزیه. بس اینجن بیا په اغې دونیا کې جګوه! دونه وخت کې ایله ورسېږو.

– د اجي صیب پیسو دپاره دا کار کوو کنه.

– بس مخکې به مو کړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم لرګی په ځمکه لګاوه را ورسېد. د نازیې په پښو یې چادري سمه کړه. پوښتنه یې کوله چې څه خبره ده؟ د دواړو ورونو رنګ پک الوتی و. شاه زمان ټلیفون را واخیست. ویې ویل:

– ته ودرېږه! د اجي صیب سره وغږېږمه. الو! اجي صیب! ... هو کار شوی وبوله. خو ورېندار مې باید شفاخانې ته ورسومه... نه، وخت پوره ندی... نه نه، خو د کریم لالا سره زموږ ما مېله امداسې ده... نه اغې ته ضرورت نشته خپله یې را کوي... شل دیقو کې به کوشش وکو... نه، خو... کېږي...

ټیلیفون بند شو. میرګل وویل:

– ترورزیانو! بس مخته شئ!

شاه زمان یو قرار ور کتل. په پای کې یې په آرامه غږ واېست:

– ته ودرېږه! دا ورېندار خو کور ته بوځو کنه. دو نه وخت خو شته.

ټول بېرته حویلۍ ته ننوتل. په تاکاوۍ کې شاه زمان ټلیفون را واخیست. ژر ژر یې ګوتې ووهلې. غوږ ته یې ونیو:

– الو! قوماندان صیب سرور یې؟...شازمان یمه، مالېم شازمان... ما ویلې یو کار وکه!... مریض لرمه. عاجل دی. شفاخانې ته یې بیایو...نه، لګېدلی ندی. ښځه ده. په ماشوم مریضه ده... د اجي رسول کسان مې نه پرېدي... ته څنګه پکې نه یې؟... دا خو ستاسې تاریخي مسولیت دی چې د ظلم مخه ونیسئ... ګوره... ته غوږ ونیسه...

ټلفون بند شو. هغه بله شمېره ووهله. ویې ویل:

– الو! نورعلي! ... نورعلي شهید شو؟... ته څوک یې؟ ... الله ګل؟... شازمان خبرې کومه... خدای ته وګوره خوریه! کومک وکه!... مریض مې مري... هو ورېندار مې ده... د اجي رسول راباندې پیسې دي. اوس شفاخانې ته مو نه پرېدي... څنګه دې په اجي زور نه رسي؟... هو کریم اوستاذ ژوندی دی...

ټلفون بند شو. هغه له ځان سره سپکې سپورې وویلې. دروازه وټکېدله. میرګل نارې کړې:

– ترورزیانو را ووځئ کنه! پینځه لس دیقې پاتې شوې.

د شاه زمان خوله وچه وه. دلاور په ډک ستوني وویل:

– خبره خلاصه ده خلاصه. هاجرې لورې! مورته دې وایه بخشش کوه!

غټه زنه یې ولړزېدله. شونډې یې مرۍ مرۍ شوې. درېواړه سالون ته وختل. خو وسله یوازې له کریم سره وه. میرګل غږ کړ:

– بس را ووځئ که درېسې درشو؟

کریم نارې کړې:

– الکه! دا زما کور دی کنه نو. که ننوتلئ ګیله د ځانه کوئ!

د میرګل مخ تک سور شو. ویې ویل:

– ترورزیه! بس ستا ام اجل راغلی.

خپلو کسانو ته یې امر وکړ چې په کور واوړي. بېر څټې د دېوال له سره سالون تر برېد لاندې ونیو. دوه تنه د کنډو له لارې په کور ننوتل. کریم لرګی لګاوه روان شو. فرش شوې کوټې ته لاړ. د کړکۍ له لارې یې دواړه د دېوال په بېخ کې وویشتل. دلاور د سالون له کړکۍ هر څه لیدل. سر یې په دواړو لاسونو کې ونیو. کېناست. ویې ویل:

– څه خبره بېخي خرابه شوه. اوس د اجي بریکو نه څوک نیسي څوک؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرګل د کنډو له ځنګه د خپلو کسانو مړي ولیدل. ځنګ ته ولاړ ببر ږیري کس ته یې وویل:

– تروریزیه! بس دا ګوډ خو سم لیونی دی.

ملګري یې غاښونه وچیچل. په کور یې دوامداره ضربه وکړه. د ننه وسیمه په منډه سالون ته راوختله. د ضربو له امله ولوېدله. په پروتو یې غږ کړ:

– الله کاکا ښځه! کاکا ښځه!

کریم له لرګي سره په یوه پښه په زینه منډه واخیستله. د نازیې سر ته ودرېد. هغې به شېبو اهه بیا به ارامه پرېوتله. لکه سا چې نه اخلي. ده وربانديې غږونه وکړل. خو هغې هیڅ ډول عکس العمل نه ښود. کریم په زوره زوره وژړل. نجونو هم ورسره چیغې وهلې.

شاه زمان او دلاور ورسېدل. کریم یې له متو ونیو. هغه لاسونه کش کړل. ویې ویل:

– لاړه! نازیه مې ارمانجنه لاړه کنه نو.

سلګۍ یې ووهلې. بیا یې غږ ووت:

– وه میرحمزه مې! وه ومې نه لیده کنه نو.

ښه یې چیغې ووهلې. وروسته یې سر ښکته واچاوه. شا یې له سلګیو سره غورځېدله. خو غږ یې نه خوت. شاه زمان او دلاور نا ارامه تاوېدل. کریم او ښکې پاکې کړې. د لرګي په مرسته پاڅېد. شاه زمان ته له لاس اوږدولو سره یې وویل:

– ته ټلیفون راکه!

حاجي رسول ته یې زنګ وواهه. په برابر غږ یې وویل:

– زه درته په خپل کور کې منتظریمه...هو، د ښار د ځمکې قواله درکومه.

دواړو ورونو غټې غټې کتلې. نازیې شېبو هل. زګېروي یې وختل. په کریم بیا د سلګیو حمله راغله. ورونو ته یې مخ واړاوه:

– ځئ! شاته دېوال سوری دی. تاسې نجونې وباسئ! زه اجي سره ما مېله خلاصومه.

دلاور وویل:

– موږ به ام یو موږ.

– نه، چې تاسې نه یئ ښه ده.

شاه زمان غږ کړ:

– تا یوازې نه پرېږدو.

کریم نازیې ته مخ کړ. ویې ویل:

– زه ام یوازې نه پاتې کېږمه. ځئ چې اغه اوس رسېږي کنه نو.

دواړه ورونه او نجونې د کړکۍ په لور روان شول. کریم ورپسې غږ کړ:

– ما ویلي موږ دواړه ځنګ په ځنګ خښ کئ!

شاه زمان او دلاور یو بل ته وکتل. د کریم غږ بیا راغی:

– که میرحمزه مړ...

ستونی یې داسې وپړسېد چې خبرې یې بندې شوې. بیا یې هڅه وکړه:

– که بچی مې مړ پیدا و... اغه ته په منځ کې قبر جوړ کئ... چې دواړو ته نژدې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د سلګیو حمله وربانديږاغله. ورونو یې هیڅ ونه ویل. د وړې کرکۍ له لارې یې اول لونې وابستلې. ورپسې خپله وختل. د ودانۍ شاته تاو شول چې په سوري د دیوال ووځي. میرګل وربانديټوپک ونیو. وپسېد:

– تروزیانو! بس خبرې ونکئ!

ooooooooo

کریم ځوړند سر په حویلۍ کې کېناست. لرګی یې څنګ ته کېښود. چې زړه به یې تنبتېده نو خوله به یې آسمان ته کړه. ژوره سا به یې واخېستله. د دیوال له کنډو څخه یې لمر ته وکتل. له هرې خوا د ماشیندارو غږونه راتلل. دا مهال د کلي په کوز سر کې ډزې ودرېدلې. کریم غوږ ونیو. فکر یې وکړ چې یوه خوا ماته شوه. ورو ورو نژدې ډزې هم بندې شوې. الوتکې لا هم ګرځېدلې. له کوڅې څخه د موټر غرهار راغی. تورلنډ کروزر له دوو پیک آپو سره د کور مخې ته ودرېد. د ګنو پښو درب درب شو. په لسګونو وسله وال په دروازه ننوتل. د حویلۍ په بېلا بېلو برخو کې ځای په ځای شول. حاجي رسول او جبار تر شنې پردې تېر شول. کریم شوار ناست و. حاجي د نوي کور ځوړند چت ته وکتل. په درندو قدمونو وړاندې راغی. جبار وویل:

– کریم اوستاذه څنګه یې؟

هغه ځواب ورنه کړ. جبار خپلو پرتو مړو ته د لاس اشاره وکړه:

– تا زما کسان ووژل.

کریم بیا ځواب ورنه کړ. میرګل د نوي ودانۍ د دیوال له کونجه کتل. څنګ ته یې د شاه زمان او دلاور لاسونه تړلي او په ځمکه پراته وو. هاجره او وسیمه یې سرونو ته ناستې وې. په خولو یې دسمالونه تاو وو. دلته حاجي په آرامه کریم ته وویل:

– کاش چې دا عقل دې مخکې پیدا کړی و قوربان. ستا ورونه زما دوستان دي. زه د دوستانو...

کریم یې په خبرو کې ولوېد:

– دوستان؟ ههههه...

– ولې دې وخندل قوربان؟

کریم غټ سر وښنډه. خوله یې وچه شوې وه. نرۍ شونډې یې ورپېدې:

– سړي دوستان نه غولوي کنه نو.

– موږ کې غولول مولول نشته قوربان. سپینه مامدینه ده.

د کریم په تندي درد شو. سترګو یې سیاهي وکړه. څوک یې سم نه لیده. په مخ یې لاس کش کړ. سترګې یې لږې روښانه شوې. په دمه دمه یې وویل:

– تا زما ورونو ته دام ایښی و. د دروغو ماېله دې جوړه کړې وه. بیا دې پوډر ورکړی وه. خریدار ام ستا کس و، پولیس ام.

په کونج کې د میرګل تندي ګونجې وکړې. حاجي په هوا کې څرخکې ته کتل. غږ یې ووت:

– ستا کړتو ته وخت نلرمه. ماېله خلاصوه قوربان!

کریم دوام ورکړ:

– پوډر ام ېبرته تاته رسېدلي کنه نو.

– زه داسې بې غیرته نه یمه. ته قاضي یې که قرضدار؟

کریم مخ اسمان ته کړ چې تنفس ښه وکړي. غږ یې کړ:

– پولیس څه خبر شوه چې دوئ سره دونه ډېر پوډر دي؟ بیا یې ولې ستا په خبره خوشې کړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حاجي زړه تنګ او مخ لا سور شو. ژوره سا يې واخېستله. ويې ويل:
– تا ته زما زور نه دی مالوم قوربان.
کريم خپله خبره نه پرېښودله. ويې ويل:
– او دا ټوله خواري دې زما د ځمکې د پاره کړې ده کنه نو.
مير ګل له کونج څخه قهرجن کتل. حاجي وويل:
– ستا ځمکه ما ته په درياب کې څاڅکی دی.
– تا ام يو يو څاڅکی امداسې ټول کړي چې درياب شي کنه نو.
د حاجي سترمې وپړسېدلې. مخ يې واړاوه. له بېرته تاوولو سره يې وويل:
– ځمکه را کوې که نه؟
د کريم سا بندېدله. په ټټر يې لاس کلک وسولاوه. ښه لويه سا يې واخېستله. په آرامه يې وويل:
– ځمکه نه، جنګلاوه.
د حاجي تندی ګونجې شو. کريم سر وخوځاوه:
– ما يو وخت يو کس ته کور جوړ کړی و. ډېر رانه خوشاله دی. د جنګ نه خبر شوی و. زنګ يې راته وواهه. هغه ستا د کارونو ټوله کيسه راته وکړه. جنګلاوه، هههه ښه نوم دې پې اېښی. سېلاو کې چې خلک لرګي نيسي سېلاوه ورته وايي. په جنګ کې چې ته مالونه لوټې جنګلاوه يې بولې.
حاجي غاښونه وچيچل:
– ګل احمد اجي و؟
کريم موسکی شو. حاجي له قهره کټ کټ وخندل. ويې ويل:
– اغه دې ام را باندې خميره که. ای! ځه دا يې جنګلاوه. څه دې د لاسه پوره دي قوربان؟
– اېځ، تا د ببرک کارمل د وخته چوروليپل کړي. وبښه! د کارمل د وخته دې جنګلاوه نيول پيل کړي. د دولت او مجاهدو قوماندانانو به دې شريکان کړه. بيا به اغوئ قصدن کورونه ويشتل. په لوډسپيکر کې به يې امنارې وهلې چې کورونه پرېدئ. ورپسې به ستا کسان ورغلل. هر څه به يې يوړه.
حاجي رسول شونډې کېکاږلې:
– ښه مالومات يې درکړي.
– اغې دونيا کې به يو د شپږو جواب څنګه وايې کنه نو؟
– کوم شپږو؟
– ځان ناګاره مه نيسه کنه نو! لېونی شپږو يادومه. د اغه کور دې ام چور کړی و. بيا دې ټوله کورنۍ ويشتې وه. چې ستا راز چا ته ونه وايي. اغه خدای ژوندی پاتې که. خو ستا طالې وې. لېونی شو.
– کړتې بندې که چې تا نه بل شپږو جوړومه. جنګلاوه مې را که!
– درکومه يې؟ يوه خبره راته اجيبه ښکاري. دونه دارايي سره اوس ام د خلکو واړه واړه شيان په جنګلاوه کې وړې.
حاجي خپل زوم ته وکتل. په شونډو کې موسکی شو. سپينه ګردکۍ ږيره يې وخوځېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اغه کار چې یوازې ته یې کولی شې بیل خوند لري قوربان.

جبار کټ کټ وخندل. نورو کسانو یې له هرې خوا پخوهل. کریم نری شونډې ویټې کړې. هوا ته یې اشاره وکړه. ویې ویل:

– کار دې وشو. جنګ دې ختم که کنه نو.

حاجي سر وځنډه. غږ یې ووت:

– ځان ته هوښیار وایې خو کمقل یې قوربان. صفا جان اغا ختم که. اغه ستا ملګري یې ام دولت ته تسلیم کړه.

د کریم تندی ګونجې شو. حاجي په ملنډو وموسل. ویې ویل:

– د اغه شرطونه دولت ومنل، نور یې نو څه کول؟

– بنه؟ دا زمونږ کلی یې د خپلو شرطونو دپاره وران که؟

حاجي سر وخوځاوه:

– هر څوک خو تا غوندې کمقله ندي. بنه څه خبره خلاصوه قوربان! ډېره اوږده شوه.

کریم کاغذونه جګ ونیول. شونډې یې ورپېدلې:

– دا زما د بنار د ځمکې قواله ده، او دا اقرار، چې په تامې خرڅه کړې ده. زما د ورونو قوالې راکه! دا واخله!

حاجي وخندل. خپل مالي کس جان محمد ته یې اشاره وکړه. هغه په آرامو قدمونو موټر ته روان شو. حاجي وویل:

– ته ډېر زړور یې قوربان.

کریم د هغه څېره سمه نه لیدله. شونډې یې ورپېدلې:

– ما کې ډار ته ځای ندی پاتې.

د جبار ټلیفون ته زنګ راغی. هغه غوږ ته ونیو. ویې پوښتل:

– څوک دي؟... پولیس؟... د باغ حجره کې یې کېنوئ! قدر یې وکئ! موږ اوس راځو.

جان محمد بېرته راغی. حاجي د کریم په لور اشاره وکړه. هغه ورسره کاغذونه تبادله کړل. حاجي پاڼې واړولې راواړولې.

سترګې یې تېرې او سا اخېستل یې تېز شول. چیغه یې کړه:

– دا خو قوالې ندي.

کریم له جیبه د غټې خولې تومانچه راایستې وه. هوا ته یې ونیوله. ډز یې وکړ. مرمۍ له رڼا سره جګه شوه. حاجي غږ کړ:

– دا دې څه وکړه؟

مرمۍ سیخ د حویلۍ په منځ کې په شنې پردې راکېوتله. کریم له بې حاله پرېوتو سره وویل:

– دې نه پس جنګلاوه ختمه کنه نو. ههها

سور غلیظ لوګی پورته شو. طیارو مخونه راوګرځول. حاجي منډه واخېستله. په جان محمد او جبار یې چیغه کړه:

– ځان باسئ!

ساتونکو یې هم په وارخطایۍ هوا ته وکتل او په حاجي پسې یې وځغاستل. دا مهال شېرو لېونی راپیدا شو. حاجي یې دروازې ته نژدې په غېږ کې کلک ونیو. له ځان سره وغومبېد «جنګلاوه، جنګلاوه...» حاجي زورونه وهل چې ځان ترې خلاص کړي.

ساتونکي هم ورپسې نښتي وو. خو شېرو نه خوشې کاوه. طیارې راورسېدلې. په کور یې ضربې وکړې. بمونه یې وغورځول. دا کار یې درې ځله تکرار کړ. ټوله فضا توره لوخړه شوه. طیارو بېرته مخونه وګرځول. ورکې شوې.

ooooooooooo

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام قضا و. د دېوالونو سيوري د زړو کنډوالو په شان برېښېدل. هرې خوا ته چيغې وې. خلک د موټرو د ټراغونو مخې ته تېرېدل راتېرېدل. شاه زمان او دلاور منډې وهلې. د کريم د حويلۍ دېوالونه په تور لنډکروزر او دوو پيک آپو دپاسه پراته وو. دننه يې د حاجي رسول، شېرو او جبار تر جسدونو پښې واړولې. نوی او زوړ کور له ځمکې سره برابر وو. وزه د لويو کنډو شا وخوا تاوېدله. خاوند ته يې رمباړې وهلې. دوئ کونج په کونج وګرځېدل. خو کريم يې ونه موند. سترګې يې ډکې شوې. بېرته تېز ووتل. دلاور شترنګ ته کېناست. موټر تېز حرکت وکړ. دواړه په شفاخانه کې د ښځو برخې ته ودرېدل. د نيلي چپنې ترور يې مخه ونيوله. شاه زمان په برابر غږ وپوښتل:

– اغه ښځه چې موږ راوړې وه، اغه څنګه شوه؟

شا ته ميرګل ځواب ورکړ:

– ترورزيه! وراره پيدا شو. ورېندار ام ښه ده.

دواړه ورونه په وازو سترګو ورتاو شول. ميرګل په خپل لاس کې د ماشوم جامو ته اشاره وکړه. نرسې د هغه له لاسه کڅوړه واخېستله. د تګ په مهال يې وويل:

– موبارک! موبارک! بېرته راځمه. پلار يې څوک دی؟ شېريني به راکوي.

د دوئ له سترګو اوښکې راغلې. درېواړه په حويلۍ کې تر ټراغ لاندې په اوږدې چوکۍ کېناستل. مخته يې د کوړيو وېښتانو ځوان تېر شو. شونډې يې شکېدلې او سترګې يې پړسېدلې وې. دا زړګی و. هغه چې د جبار په تاکاوۍ کې کريم خپل ټلېفون ورکړ. د عاجلې برخې نرسې ورڅخه کڅوړه واخېستله. زړګي وپوښتل:

– څنګه دی؟

– دی نو. تشويش مکوه! مشر ورور دې دی؟

زړګي د بېرته تګ په مهال سر وخوځاوه:

– ورور نه ام راتېر دی.

هغه په حويلۍ کې په چوکۍ کېناست. تر سرک هاخوا دلاور په سلګيو کې غږ واېست:

– زوی يې ونه ليده زوی.

ميرګل سر وخوځاوه:

– ترورزيه! بس چې پوه شومه چې زه يې ام غولولی يمه، ما ويلې د اجي رسول وينې وڅکمه. د کريم اوستاذ د ښځې خبره وه. که نه اول ما مرداروه.

زړګی پاڅېد. تر سرک تېر شو. د پلې لارې په سر اوږدې چوکې ته ودرېد. ويې پوښتل:

– دزرين کلا کريم اوستاذ خو نه يادوئ؟

درېواړه نېغ ودرېدل. ميرګل وپوښتل:

– ترورزيه! ته اغه څه پېژنې؟

زړګي سر غمجن وښوراوه. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– کیسه اوږده ده. زه جبار اختطاف کړی ومه. کریم او استاذ خدایي الته راغی. ماته یې موبایل پرېښود. ما مې پلار ته زنګ وواهه. پولیسو وباسلمه. زه د جبار د خبرو نه پوه ومه چې کریم او استاذ وژني. ما ویلې چې ورسره کومک ونکمه نه څمه. کور مې پیدا که. بمبار شوی و. ډېر خلک مړه وو. اغه ام ټوک ټوک پروت و. مګر سا یې اخېستله. زر مې شفاخانې ته راوه.

ټولو یو بل ته وکتل. یو ځای عاجلې برخې ته روان شول. شاه زمان په تګ کې وویل:

– موږ یې ګورو.

زرګۍ یې مخه ونیوله:

– مه ځئ! اېښوک نه پرېږدي.

ooooooooo

کریم کړکۍ ته کتل. د باندې فضا تکه توره وه. په کوټه کې زګېروي ختل. د ټولو مریضانو په مخونو پسې د اکسېجن ماسکونه نښتي وو. ده د سر د پاسه اوسپنیزې لکړې ته سترګې واړولې. د سېروم له کڅوړې یو یو څاڅکی په نري پایپ کې تویېده. زړه یې ډوب ډوب کېده. سا یې په سختۍ اخېستله. لاس یې جګ کړ چې د اکسېجن ماسک له مخه لېرې کړي. لاس یې درووند و. ویې لیدل چې سر تر پښو په سپینو لتو کې تاو دی. یوازې د ګوتو زېړ سرونه یې ښکارېدل. نارینه نرس یې سر ته ولاړ و. کریم ماسک لېر کش کړ. خرېدو ته ورته غږ یې واېست:

– زړه مې تنګ دی کنه نو.

نرس وویل:

– ماسک مه کشوه! خیر دی. اوصېله وکه! ښه کېږې.

– زه نه ښه کېږمه.

نرس موسکی شو. له وړې الماری څخه یې دوا را واخېستله. ویې پوښتل:

– درد نشې تېرولی؟ اوس به سېروم کې درته دغه زوروره پیچکاري وکمه. دردونه به دې دسې ورک شي. لکه نه چې وه.

– زما درد په پیچکاری نه ورک کېږي.

نرس یې ډکو سترګو ته ځیر شو. ښځه نرسه راغله. نارینه ته یې غوږ کې څه وویل. هغه دوا بېرته په الماری کې کېښودله. د کریم چپرکټ یې د دروازې په لور ټېلواهه. نرسې ورسره د اکسېجن ډبه په ټایرونو کشوله. په لوی دهلېز کې روان وو. کریم نه پوهېده چې چېرته یې بیایي. کرس شو. دده چپرکټ جېټکه وخوړه. نرسان لېرې لاړل. کریم مخ وګرځاوه. نازیه یې څنګ ته په بل چپرکټ کې ولیدله. سور مخی غومبرور ماشوم ورسره په خواړه خوب ویده و. د کریم سترګې راووتلې. د اکسېجن ماسک یې له غټې ګردې پزې او ننوتې خولې جګ کړ. ویې پوښتل:

– میر حمزه؟ میر حمزه؟

نازیې سر وخوځاوه. د دواړو اوښکې وڅڅېدلې. کریم ماسک په مخ خوشې کړ. سر یې په بالښت کېښود. اوښکې یې له سترګو لکه له چینې راووتلې. ښه زیات اکسېجن یې واخېستل. بیا یې ماسک له خولې ښکته ونیو. مخ یې مېر حمزه ته کړ. په دیدن یې نه مړېده. د لاس په لته یې سترګې پاکې کړې. شاوخوا یې وکتل چې خلک دده خوشحالي وینې که نه. د نرسانو څنګ ته یې دواړه ورونه له میرګل او زرګۍ سره ولاړ وو. کریم د زوی په لور اشاره وکړه. خرېدو ته ورته غږ یې ووت:

– میر حمزه وینئ میر حمزه؟

هغوئ سرونه وخوځول. ورونه یې نژدې ورغلل. کریم وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه به ستاسې احسان ابځکله پوره نه کمه کنه نو.

هغوئ په ډکو سترګو موسکي شول. کریم ماسک په مخ کېښود. ښه یې نفس واخېست. لاس یې وغځاوه. د زوی په مخ یې ګوته ووهله. دلاور ماشوم په غېږ کې امانت ورکېښود. خپله یې هم کلک کړی و. کریم هماغسې ترې لاس تاو کړ لکه په خوبونو کې چې یې تاووه. ټټر یې تود شو. پښې او لاسونه یې ور ښکل کړل. سلګۍ یې ووهلې. ماشوم ویښ شو. وچونګېد. کریم اشاره وکړه چې مور ته یې ورکړئ. بیا یې ماسک جګ کړ. مخ یې ورونو ته واړاوه. په خرېدلي غږ یې وویل:

– زما ټول جایداد ستاسې دی.

دلاور په سږمو کې وپشېد. اوښکې یې پاکې کړې. ویې ویل:

– اصل کې موږ باید تاته خپل جایداد درکو. موږ ستا په مرګ پسې اخستې وه. او تا موږ د مرګه بچ کړو د مرګه.

میرحمزه په کریکو شو. خوله یې خوځوله. تې یې غوښت. نازیې ګرېوان ته لاس کړ. شاه زمان او دلاور بېرته لاړل. میرحمزه د مور په تي خوله ښښه کړه. کریم په موسکا کتل. اوښکې یې یو قرار جاري وې. سا یې په سختۍ اخېستله. ویې ویل:

– شوکر! ته ژوندۍ یې.

– وی بېخي جوړه یمه. خېټه یې راڅیرې کړې. بېرته یې ګنډلې ده. درد نشته. ته څنګه یې؟

– ما نه په دونیا کې ښه نشته کنه نو. خو... خلک مې تبا کړه.

نازیه یې سترګو ته ځیر شوه. کریم ژوره سا واخېستله. د ننوتې خوله نرۍ شونډې یې ورپېدلې:

– په اصل کې په کلي کې جنګ ما واچاوه. خدای تعالی به د هر یو د درد او مرګ پوښتنه مانه کوي کنه نو.

نازیې سر وڅنډه. ویې ویل:

– وی اوس شوی کار دی. زړه پې مه خوره!

– نه کېږي. امدا مې ځوروي کنه نو. ما ویلې په جنګونو کې ښه او بد وي. ښه جنګونه نېکمرغي راولي. خو کمقل ومه کنه نو. جنګ یوازې بدمرغي راولي.

نازیې میرحمزه سینې ته ښه نژدې کړ. ویې ویل:

– وی ولې داسې وایې؟ تا خو ټوپک ته لاس ام ندی کړی.

– د ټوپک نه ځان ساتل اسانه دي کنه نو. ځان نه به دېوال تاو کې. د کرکې او نفرت نه ځان ساتل سخت دي. اغه د اوسپنې دېوالونو نه ام تېرېږي. او ما نفرت خپراوه.

– وی یوازې ته خو نه وې.

– هو، صفاجان اغا ما غوندې ډېر روزلي، او وبه یې روزي. خو زه به د خپلې ګونا جواب وایمه کنه نو. امدې کې خراب یمه.

هغه موسکی شو:

– یو کار مې کړی. خلک مې د اجي رسول د جنګلاوې نه خلاص کړه. که خدای مې په امدې وبښي کنه نو.

هغه د میرحمزه په اوږه لاس کېښود. ویې ویل:

– اوس د مرګ نه نه وېرېږمه. د بخت سره جنګ مې وګټه. زموږ لوی ارمان پوره شو. دا دی میرحمزه دې غېږ کې دی.

نازیې اوښکې وڅڅولې. د ماشوم په سر یې لاس تېر کړ. پېرې شونډې یې وخوځېدې:

– هو، میرحمزه مې غېږ کې دی. ای دا زموږ زوی دی. ګورې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم سر وښوراوه:

– تاسې مور او زوی ډېر ښایسته ښکارئ کنه نو.

نازیه په روانو اوښکو موسکۍ شوه. ټادر یې په سر سم کړ. څه ته یې پام شو. ویې ویل:

– ای سړیه! دلته چادري نه پرېږدي.

کریم غټ سر وښوراوه. نرۍ شونډې یې ورپېولې:

– امدا ټادر دې ښه دی.

نازیې باور نه کاوه. د کریم خرېدو ته ورته غږ بیا ووت:

– تا رښتیا ویلي. ښکمرغۍ ته د رسېدلو نه د اغې ساتل ګران وي.

هغه میرحمزه ته ګوته ونیوله:

– ته به همت کوې. دا ښکمرغي به ساتې.

– ولې یو ازې زه؟

کریم سترګې ورجګې نه کړې. له لنډې لنډې سا سره یې خبرو ته دوام ورکړ:

– میرحمزه باندې مکتب وو ایه! پوهنتون پې وو ایه! سړی تې جوړ که! چې خپل بخت یې په خپل لاس کې وي. چې د بل په خوله روان نه وي کنه نو. دې وطن کې امدا د سړو کمی دی بس. ځکه خو هر څوک پکې جنګ اچوي، هر څوک جنګلاوه نیسي.

– شوکر ته یې. ته یې کوه!

دا ځل کریم سترګې ورجګې کړې. خبرې یې وغځولې:

– ته تکړه شه! غم ونکې! غم د څه د پاره؟ ستا ارمان امپوره دی. زما ام کنه نو.

نازیې سر وخوځاوه. ویې ویل:

– وی غم نه مې دې خدای وساتي! غم ولې وکمه؟

– وعده ده؟

نازیه یې غټو سترګو ته ځیر وه. پېړې شونډې یې ورپولې:

– وعده ده.

د کریم ټټر تود شو. د هوسایۍ او کامیابۍ احساس یې کاوه. سر یې آرام په بالښت کېښود. سینه یې په خوند له هوا ډکه او بېرته تشه کړه. په شونډو یې نرۍ موسکا خوره وه. نابېره یې ستونی بند شو. غږس یې کاوه. هوا یې په بې اندازه زور کشوله. ماسک یې ژر په مخ پرېښود. خو ستونی یې خلاص نه شو. پښې او لاسونه یې ولړزېدل. نازیه وارخطا کېناستله. نرسانو ورمنډه کړه. کریم د سا اخېستلو په سختۍ کې سر جګ کړ. نازیې ته موسکی شو. لړزېدونکی لاس یې وخوځاوه چې وارخطا نه شي. هغې د سر په اشاره ومنله. کریم یو دم بې خوځښته پرېوت. نازیې په ټول زور کریکه کړه.

∞∞∞∞∞∞

دوه کاله وروسته ماښي سراچه د ښار په ګڼه ګوڼه کې روانه وه. دلاور موټر چلاوه. شاه زمان په مخکې سیټ کې ناست و. شاته وسیمې او هاجرې له میرحمزه سره تخنول کول. د ماشوم خوږه خندا په ټولو ښه لګېدله. ترڅنګ یې نازیې تور ټادر په سر سم کړ. د مکتب د دویم صنف کتاب یې سترګو ته نیولی و. په زړه کې یې لوستل کول. میرحمزه وپرنجېده. هغې غږ کړ:

– وی لکه چې یخ وواهه. دا ښیښه خو جګه کئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلاور د ښیښې تڼۍ ته ګوتې وروړې. شاه زمان وویل:
– ورېنداړې! جمع او منفي دې بس ده. نن نه پس درته ضرب ښیمه.
موټر د لس منزله بنګلې ښویه حویلۍ ته په زینتي کټاره ننوت. د لویې دروازې پیک یې په سپین ټوکر پټ و. دلاور پاس وکتل. ویې ویل:
– شیش محل دی شیش محل.
د بنګلې مخې ته خلک راټول و. اکثره له زرین کلا څخه راغلي وو. خو تر پیک لاندې کسان شتمن مېلمانه ښکارېدل. دوئ له موټره کښوتل. زرګۍ او سپینږیرۍ پلار یې په سپینو جامو او تورو واسکټونو کې مخې ته ورغلل. سپینږیري وویل:
– نازیې خورې! دا دی ستا په خوښه مو هرڅه نن ورځې ته تیار کړه.
نازیې مننه وکړه. شاه زمان او زرګۍ هم ورسره د خلکو منځ ته لاړل. میرګل ورته د سلام اشاره وکړه. سپینږیري د لویې دروازې مخ ته د زینو په سر لاسونه وپړکول. ویې ویل:
– ورونو هر کله راشئ! موږ تاسې ته د ښار د دې نوې ودانۍ د افتتاح لپاره زحمت درکړی. خو باید ووایم چې دا ودانۍ له نورو فرق لري. د دې بنسټ د پیسو د ګټلو د امید په اساس نه، بلکې د خواخوږۍ او انساني مینې په اساس اېښودل شوی. که خدای بښلي کریم استاد د اختطافچیانو څخه د زرګۍ په خلاصولو کې کومک نه وای کړی، نن به دا ودانۍ نه وه.
خلکو سرونه وخوځول. سپینږیري خبرو ته دوام ورکړ:
– د دې ځمکه د محترمې بي بي نازیې ده. او تعمیر پکې موږ جوړ کړی دی. یانې دواړه پکې برابر شریکان یو. خبرې نه اوږدومه. د نازیې خورکۍ نه هیله کوو چې د تعمیر د مخ دا نقاب لرې کې!
نازیې د زرګۍ په لاربښوونه رسۍ کشه کړه. لوی ټوکر ځمکې ته پرېوت. د ودانۍ د پیک په سر غټ لیکل شوي وو «میرحمزه پلازا» ټولو چکچکې وکړې. د نازیې په سترګو کې نم وځلېد. مخ ته شوه. ویې ویل:
– خیر ویسئ! خدای دې ستاسې راتګ تاسې ته په نېکو کارونو کې ایساب کې. دا د کریم ارمان و چې دلته امداسې بنګله جګه کې. اجي صیب او زرګۍ دې خیر یوسي چې د اغه دا ارمان یې پوره که. نن د اغه د مرګ ټیک دوه کاله کېږي. خو د کریم اخري ارمان دا و چې موږ سرې ولرو. داسې سرې چې نېکمرغي وساتي او د جنګ مخه ونیسي. که داسې سرې ولرو بیا به دا بنګلې ډېر وخته پورې ولاړې وي. او که نه، چې هر څونه جګې او کلکې یې جوړې کو بېرته به ورانېږي. زه به دې بنګلې کې یوازې داسې کارونه وکمه چې د کریم دا بل ارمان ام پوره شي. او اغو کلیوالو ته به پکې کار پیدا کوم چې د زرین کلا په جنګ کې یې ضرر لیدلی.
د چکچکو شور جګ شو. لاروي ودرېدل. د بنګلې سیل یې کاوه. نازیې له شاه زمان څخه میرحمزه واخیست. هغه د هاجرې او وسیمې چکچکو ته کټ کټ وخندل. خپله یې هم نازک لاسونه وټکول.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library